

Flygtningenævnet - Formandskabet - 10. beretning 2001

Kolofon

Titel: Flygtningenævnet - Formandskabet - 10. beretning 2001

Udgiver: Flygtningenævnet

Ansvarlig institution: Flygtningenævnet

Copyright: Flygtningenævnet.

Emneord: Flygtningenævnet, beretning 2001, flygtninge, asyl, asylansøger, asylpraksis, udlændinge, flygtningekonvention, udlændingeloven, udelukkelsesgrunde, menneskerettighedskonventionen, torturkonventionen, forfølgelse, opholdstilladelse, konventionsstatus, de facto status, udsendelse

Resumé:

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der i første instans er truffet af Udlændingestyrelsen.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af fire medlemmer, hvoraf et medlem er udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens de tre øvrige medlemmer er beskikket efter indstilling fra henholdsvis udenrigsministeren, Advokatrådet og Dansk Flygtningehjælp.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2001, herunder bl.a. en lang række resuméer af nævnets afgørelser i 2001. I kapitel 5 gennemgås forskellige generelle asylretlige emner, herunder tortur. I Kapitel 4 gennemgås grundlaget for og behandlingen af asylsager. Kapitel 10 indeholder statistiske oplysninger.

Sprog: dansk

Den elektroniske versions ISBN: 87-987463-7-5

Den trykte versions ISBN: 87-987463-6-7

Version: 1.0

URL: <http://www.fln.dk/publ/beret2001/index.htm>

Dato: 2002-07-10

Format: html, css, gif,

Inventarliste: index.htm, indhold.htm, forord.htm, kap01.htm, kap02.htm, kap03.htm, kap04.htm, kap04_1.htm, kap04_2.htm, kap05.htm, kap05_1.htm, kap05_2.htm, kap06.htm, kap06_1.htm, kap06_2.htm, kap06_3.htm, kap07.htm, kap07_1.htm, kap07_2.htm, kap07_3.htm, kap07_4.htm, kap07_5.htm, kap07_6.htm, kap07_7.htm, kap07_8.htm, kap07_9.htm, kap07_10.htm, kap08.htm, kap08_1.htm, kap08_2.htm, kap09.htm, kap09_1.htm, kap09_2.htm, kap10.htm, kap10_1.htm, kap10_2.htm, bilag01.htm, bilag02.htm, bilag03.htm, bilag03_1.htm, bilag03_2.htm, bilag03_3.htm, bilag03_4.htm, bilag03_5.htm, bilag03_6.htm, bilag03_7.htm, bilag03_8.htm, bilag04.htm, kolofon.htm, ren.htm, fig1.gif, fig2.gif, fig3.gif, fig4.gif, fig5.gif, fig6.gif, fig7.gif, fig8.gif, klode18.gif, streg.gif, luft1.gif, fors.gif

Henvendelse om publikationen kan i øvrigt ske til:

Flygtningenævnet

St. Kongensgade 1-3

DK-1264 København K
Telf.: +45 33 92 96 00
Telf.: +45 33 91 94 00
E-mail: fln@inm.dk

Indholdsfortegnelse

Forord

Kapitel 1 Nævnets almindelige forhold

- 1.1 Nævnets kompetence og status
- 1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden
- 1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden
- 1.4 Formandskabet
- 1.5 Koordinationsudvalget

Kapitel 2 Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

- 2.1 Flygtningenævnets aktiviteter i 2001
- 2.2 Flygtningenævnets målsætninger for 2001
- 2.3 Målsætninger for sagsbehandlingstider
- 2.4 Udarbejdelse af prognoser for sagstilgangen
- 2.5 Flygtningenævnets hjemmeside
- 2.6 Flygtningenævnets afgørelsesdatabase
- 2.7 Resultatstyring
- 2.8 Flygtningenævnets virksomhedsregnskab
- 2.9 Flygtningenævnets sekretariat

Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

- 3.1 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde
- 3.2 Asylgruppen – EU
- 3.3 CIREA-arbejdsgruppen
- 3.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)
- 3.5 The CIS-konference NGO Working Group on Refugee Legislation and Protection
- 3.6 Nordisk Asylseminar
- 3.7 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Kapitel 4 Grundlaget for og behandlingen af asylsager

- 4.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)
- 4.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status)
- 4.3 Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden, ikrafttræden af udlændingeloven i Grønland og på Færøerne og ikrafttræden af Schengenkonventionen (Danmarks indtræden i Schengen-samarbejdet)
 - 4.3.1 Lov nr. 458 af 7. juni 2001. Frihedsberøvelse af asylansøgere og administrativ udvisning m.v.
 - 4.3.2 Ikrafttræden af udlændingeloven i Grønland og på Færøerne
 - 4.3.3 Danmarks indtræden i Schengen-samarbejdet
- 4.4 Sagens behandling
 - 4.4.1 Advokatbeskikkelse
 - 4.4.2 Indkaldelse
 - 4.4.3 Mundtlig behandling
 - 4.4.4 Skriftlig behandling
- 4.5 Bevisvurderingen
- 4.6 Praksis
- 4.7 Beslutning
- 4.8 Udsendelse

- 4.9 Udeblivelse
- 4.10 Sager afsluttet uden en afgørelse
 - 4.10.1 Forsvundne
 - 4.10.2 Frafald
 - 4.10.3 Tilbagesendelse af sagen til Udlændingestyrelsen
 - 4.10.4 Udsættelse
- 4.11 Tolkning
- 4.12 Hastesager
- 4.13 Aktindsigt og offentlighed
- 4.14 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser
 - 4.14.1 Genoptagelse
 - 4.14.2 Domstolsprøvelse
 - 4.14.3 Folketingets Ombudsmand
- 4.15 Generelle baggrundsoplysninger
 - 4.15.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling
 - 4.15.2 Kilder
 - 4.15.3 Udsendelse af baggrundsmateriale
- 4.16 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger
 - 4.16.1 Høringer
 - 4.16.2 Ægthedsvurderinger
 - 4.16.3 Kriminaltekniske erklæringer

Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger

- 5.1 Tortur
 - 5.1.1 Nævnets praksis vedrørende tortur
- 5.2 Kønsrelateret forfølgelse
- 5.3 Første asylland
- 5.4 Bortfald

Kapitel 6 Det tidligere Jugoslavien

- 6.1 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien
 - 6.1.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen
 - 6.1.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen
 - 6.1.3 Situationen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Serbien og Montenegro)
 - 6.1.4 Behandlingen af sager fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien
- 6.2 Behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra Makedonien
- 6.3 Behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina

Kapitel 7 Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

- 7.1 Afghanistan
- 7.2. Albanien
- 7.3 Algeriet
- 7.4 Armenien
- 7.5 Aserbajdsjan
- 7.6 Bangladesh
- 7.7 Cameroun
- 7.8 Colombia
- 7.9 Cuba
- 7.10 Ecuador
- 7.11 Etiopien
- 7.12 Folkerepublikken Kina
- 7.13 Georgien
- 7.14 Hviderusland
- 7.15 Indien
- 7.16 Irak
- 7.17 Iran
 - 7.17.1 Studenterdemonstrationer

- 7.17.2 Politiske forhold
- 7.17.3 Religiøse forhold
- 7.17.4 Opførsel stridende mod islamiske normer
- 7.17.5 Etniske forhold
- 7.17.6 Familieretlige problemer
- 7.18 Kasakhstan
- 7.19 Kirgisien
- 7.20 Libanon
- 7.21 Moldova
- 7.22 Mongoliet
- 7.23 Myanmar (Burma)
- 7.24 Pakistan
- 7.25 Rusland
- 7.26 Sierra Leone
- 7.27 Slovakiet
- 7.28 Somalia
- 7.29 Sri Lanka
- 7.30 Statsløse palæstinensere
- 7.31 Syrien
- 7.32 Tjekkiet

- 7.33 Tyrkiet
- 7.34 Ukraine

Kapitel 8 Betydningen af kriminelle forhold begået her i landet

- 8.1 Betydningen af kriminelle forhold
- 8.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31
- 8.3 Flygtningekonventionens artikel 1, litra F (udelukkelsesgrundene)
- 8.4 Udlændingelovens § 10
- 8.5 Udlændingelovens § 49 a
- 8.6 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 10 og § 49 a
 - 8.6.1 Sager hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl, allerede fordi ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7
 - 8.6.2 Sager hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, fordi ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, og hvor der ikke foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2
 - 8.6.3 Sager hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet mod refoulement i § 31

Kapitel 9 Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

- 9.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse
- 9.2 Beskyttelsesbehovet
- 9.3 ”Herboende nære slægtninge”
 - 9.3.1 Forældre
 - 9.3.2 Børn
 - 9.3.3 Søskende

Kapitel 10 Statistik

- 10.1 Nævnets afgørelser i 2001
- 10.2 Sagernes behandlingsform
- 10.3 Indkomne sager
- 10.4 Sager afsluttet uden en afgørelse
- 10.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.
- 10.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager
- 10.7 Afgørelsernes udfald i spontansager
- 10.8 Genoptagelsessager
- 10.9 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

- 10.10 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager
- 10.11 Sagsbehandlingstider
 - 10.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager
 - 10.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse
 - 10.11.3 Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering
 - 10.11.4 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager

Bilag 1 Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Bilag 2 Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

Bilag 3 Indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001 af udlændingeloven

Bilag 4 Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999 – 31. december 1999) og 9. beretning (1. januar 2000 – 31. januar 2000).

Til forsiden

Kolofon

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 10. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2001, og indeholder således en aktuell redegørelse for asylpraksis. Herudover er der som i de foregående beretninger en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

I forbindelse med regeringsskiftet i november 2001 blev der sat fokus på udlændingeområdet, og der blev etableret et nyt Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Folketinget har endvidere vedtaget en række ændringer af udlændingeloven. Flere af disse ændringer betyder, at Flygtningenævnet nu står over for en række nye udfordringer.

Udlændingelovens § 7, stk. 2, er ændret, således at de facto flygtningebegrebet udgår og erstattes af en formulering, der skal sikre, at Danmark alene yder beskyttelse i de tilfælde, hvor Danmark er forpligtet hertil (beskyttelsesstatus). Flygtningenævnets formand er tillagt kompetence til på skriftligt grundlag at behandle sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, hvor disse sager hidtil er behandlet på et mundtligt nævnsmøde. Der er endvidere gennemført ændringer, der giver mulighed for udelukkelse fra asyl i videre omfang end hidtil.

Den ændring, der umiddelbart får betydning for Flygtningenævnet, er den ændrede sammensætning af nævnet med virkning fra 1. juli 2002. Som bekendt har nævnet bestået af fem medlemmer – en dommer, en repræsentant for Integrationsministeriet, en repræsentant for Advokatrådet, en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp og en repræsentant for Udenrigsministeriet. Lovændringen betyder, at nævnet fremover består af tre medlemmer, hvor der ikke længere er repræsentanter for Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet.

Jeg vil derfor benytte lejligheden til at takke repræsentanterne for Dansk Flygtningehjælp og

Udenrigsministeriet for en god og engageret indsats i nævnet og for et godt samarbejde.

København, juni 2002

Bent Ove Jespersen

Kapitel 1

Nævnets almindelige forhold

1.1 Nævnets kompetence og status

Ved kongelig resolution af 27. november 2001 blev det bestemt, at der oprettes et ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration (Integrationsministeriet). Udlændingområdet er således fra denne dato overført fra Indenrigsministeriet til Integrationsministeriet.

I relation til Flygtningenævnet indbærer ressortomlægningen, at udpegningen af medlemmer til Flygtningenævnet fremover foretages af Integrationsministeriet, og at sekretariatsbetjeningen overføres fra Indenrigsministeriet til Integrationsministeriet.

Ressortomlægningen har ikke betydning for nævnets status og opgavevaretagelse.

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser vedrørende afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, men som ikke opholder sig her i landet (ambassadesager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 og § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 49 a.

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængig af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver af regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8.

Flygtningenævnet består af en formand og et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration nærmere

fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 7, at formanden for nævnet og næstformændene skal være dommere, og at medlemmerne beskikkes af integrationsministeren for en periode af højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem er udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, et medlem er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et medlem er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren.

1.2 Nævnets medlemmer i beretningsperioden

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en fireårig periode, og den 1. oktober 2001 blev der foretaget generel nybeskikkelse af medlemmer til nævnet. Da nævnet på grundlag af prognoserne for sagstilgangen forudså, at der fra 2002 skulle afvikles tre daglige nævn, blev der indstillet og beskikket et øget antal medlemmer til nævnet, og nævnet har således nu flere medlemmer fra hver gruppe end før den 1. oktober 2001.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2001 af 1 formand og 18 næstformænd og 93 medlemmer.

Formand:

Landsdommer Bent Ove Jespersen

Næstformænd:

Dommer Henrik Agersnap
Landsdommer Henrik Bloch Andersen
Dommer Ingrid Drengsgaard
Dommer Torkel Hagemann
Retspræsident Ida Heide-Jørgensen
Administrerende dommer Henrik Lind Jensen
Landsdommer Eivind Linde Jensen
Dommer Jette Krog
Dommer Stig Kaas
Landsdommer Ulla Langholz
Administrerende dommer Lisbeth Larsen
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Landsdommer Kurt Rasmussen
Dommer Jes Schiøler
Landsdommer Lis Sejr
Landsdommer Ina Steincke
Landsdommer Bent Østerborg
Dommer Ulf Østergaard-Nielsen

Medlemmer:

Udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration:

Fuldmægtig Jonas Gramkow Barlyng
Fuldmægtig Kristian Bartholin
Fuldmægtig Lina Bertelsen
Fuldmægtig Louise Filt Beyer
Fuldmægtig Lone Bundgaard
Kontorchef Susanne Sehested Clausen
Specialkonsulent Christina Ekmann
Fuldmægtig Jesper Gori
Fuldmægtig Carsten Grage
Fuldmægtig Mette Kryger Gram
Fuldmægtig Janne Kofod Hansen

Specialkonsulent Vibeke Hauberg
Kontorchef Stig Torp Henriksen
Fuldmægtig Jacob Hess
Fuldmægtig Kim Holst
Specialkonsulent Martin Isenbecker
Fuldmægtig Klaus Josefsen
Kontorchef Michael Kjærgaard
Fuldmægtig Lisbeth A. Kunnerup
Fuldmægtig Carsten Rabe Kvist
Fuldmægtig Henrik Larsen
Fuldmægtig Rakel F. Larsen
Fuldmægtig Sanne Larsen
Fuldmægtig Liz Nymann Lausten
Kommitteret Henning Lund-Sørensen
Fuldmægtig Inger Holse Lavesen
Specialkonsulent Merete Milo
Specialkonsulent Inger Mogensen
Fuldmægtig Birgitte Maare
Fuldmægtig Julie Iben Rothe
Fuldmægtig Benedicte Siboni
Fuldmægtig Elmir Tartic
Fuldmægtig Helene Urth
Specialkonsulent Henrik Wagner
Fuldmægtig Christian Vigh
Specialkonsulent Hanne Willumsen
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Annette Baun
Fuldmægtig Nanna Fischer
Specialkonsulent Karen Margrete Kongstad
Fuldmægtig Mette Kaasing
Fuldmægtig Christina Moshøj
Fuldmægtig DitteWenzel Petersen
Fuldmægtig Anne von der Recke
Fuldmægtig Claudia Risbæk
Fuldmægtig Anne Stærk
Fuldmægtig Jesper Stage Thusholt

Udpeget efter indstilling fra udenrigsministeren:

Ministerråd Hanne Boye
Afdelingsleder Torben Edsberg
Ambassadør Torben Frost
Ekspeditionssekretær Flemming Gredsted
Fuldmægtig Peter Ivertsen
Ambassadør Jørn Krogbeck
Fuldmægtig Ole Amsinck Petersen
Ministerråd Niels Aadal Rasmussen
Ministerråd Suzanne Rubow
Ministerråd Jette Selsø
Fuldmægtig Henrik Skouenborg
Fuldmægtig Jakob Dahl Thomsen
Fuldmægtig Christian Thorning
Kontorchef Bent Wigotski

Fratrådte:

Fuldmægtig Martin Ellehøj
Fuldmægtig Henrik Lange
Afdelingsleder Merete Mørch
Souschef Peder Ventegodt

Udpeget efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Michael Abel
Advokat Erik Balle
Advokat Klavs Brammer
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Lars Dinesen
Advokat Niels Forsby
Advokat Dorte Horstmann
Advokat Birte Krag Jespersen
Advokat Elin Tjærby Kesting
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Chr. Krag
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Kirsten Lindahl
Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Jørgen Schouby
Advokat Torben Winnerskjold

Fratrådte:

Advokat Finn Roger Nielsen
Advokat Jørgen A. Simonsen
Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:
Mag.art. Jaques Blum
Advokat Anne Buhl
Advokat Tom Buhmann
Rektor Bo Bøgeskov
Arne Piel Christensen
Cand.jur. Ulla Dalgaard
Advokat Jacob Goldschmidt
Sognepræst Julie K. Goldschmidt
Konsulent Fatemeh Hejazi
Advokat Annie Hertz
Seniorforsker, cand.jur. Kim U. Kjær
Konsulent, Ph.D. Søren Laursen
Cand.jur. Kirsten Lind
Cand.polit. Carsten Lundung
Rektor Jørgen Mentz
Cand.polit. og lic.merc. Hans Kornø Rasmussen
Seniorkonsulent, cand.jur. Nell Rasmussen
Lektor, dr.phil. Jakob Skovgaard-Petersen

Fratrådte:

Direktør Carsten Andersen
Cand.jur. Lis Frost

Advokat Ulla Paabøl
Rektor Henrik Tvarnø
Forfatter Bent Østergaard

Udpeget efter indstilling fra Færøernes landsstyre:

Fuldmægtig, cand.scient.pol. Bergur Berg
Fuldmægtig Maria Hùsgard (suppleant)

Fratrådte:

Ann Mari Dam
Runi Joensen

Udpeget efter indstilling fra Grønlands Hjemmestyre:

Konsulent Dorte Demant
Socialfaglig koordinator Sørine Olsen (suppleant)

1.3 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Personalet i Flygtningenævnets sekretariat udgøres af ca. 40 medarbejdere, hvoraf ca. halvdelen er jurister og halvdelen er kontorfunktionærer. Ved udgangen af 2001 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Inge Bruhn Thomsen
Specialkonsulent Nina Willadsen
Specialkonsulent Anne von der Recke

Fuldmægtige:

Sofie Albér
Ann-Sofie Bech
Katrín Rán Dragsted (orlov)
Charlotte Flou
Rikke Gottrup (orlov)
Tomas Hugger
Lise Riddersholm Husted
Louise Ebbe Jørgensen
Tanja Krabbe
Lene Nielsen
Michael Nørgaard
Helene Tranderup Olesen
Tina Prakash
Anja Hard Poulsen
Rikke Fisker Sørensen
Trine Priess Sørensen
Majbritt Fyhn Wilken

Fratrådte:

Specialkonsulent Egil Thomasz Husum
Konstitueret specialkonsulent Lene Lillegaard Grubak
Helle Klostergaard Christensen
Bitten Højmark Døjholt
Lena Eriksen
Christina Fløysturp
Liz Nymann Hansen
Kinna Eidem Jensen

Susie Marthin

Studenter:

Stud. jur. Jesper Lorenz Gradert

Stud. jur. Jacob Fjeldsøe Blidorf

Fratrædt:

Stud. jur. Christian Wiese Swanberg

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Assistent Karina Orlung Andersen

Assistent Hanne Desler

Assistent/betjent Benny Grelsby

Overassistent Pia Grelsby

Overassistent Tina Sabrina Højlund (orlov)

Assistent Christian Aage Klinke

Assistent Dorte Klug

Assistent Mette Larsen

Overassistent Elsebet Lindegaard

Assistent Liselotte Nielsen

Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen

Assistent Anne Landgren Petersen

Kontorfuldmægtig Anne Lillian Petersen

Assistent Tina Brinck Petersen

Assistent Susanne Pedersen

Assistent Merete Koch Sørensen

Overassistent Stine Lund Thirsgaard

Fratrædte:

Assistent/betjent Jørgen Dybdahl

Kontorfuldmægtig Anja Paulick

Assistent Connie Stahr

1.4 Formandskabet

I medfør af udlændingelovens § 53, stk. 4-6, har Flygtningenævnets formand og næstformændene kompetence til at træffe afgørelse i visse sager.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden (Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995), at formanden med bistand fra sekretariatet tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Herudover har formanden det overordnede ansvar for visiteringen (afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt grundlag, eller om sagen skal behandles af formanden/en af næstformændene alene).

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg.

Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnsarbejdet. Formandskabet afholdt syv møder i 2001.

1.5 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 3.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Ud over Flygtningenævnets formand landsdommer B. O. Jespersen har udvalget i beretningsperioden bestået af kontorchef Michael Kjærgaard, (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration), kontorchef Bent Wigotski (Udenrigsministeriet), advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet) og advokat Jacob Goldschmidt (Dansk Flygtningehjælp).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 7 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter bl.a. drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling, samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget bl.a. spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b.

Der blev i 2001 afholdt syv møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Kapitel 2

Flygtningenævnets arbejdsmæssige forhold

Flygtningenævnets aktiviteter er afhængige af det antal sager, som nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen, hvilket blandt andet afhænger af antallet af indrejste spontane asylansøgere i Danmark, nationalitetssammensætningen og ansøgernes asylgrundlag.

Flygtningenævnet modtog i 2001 i alt 1.816 klagesager, heraf 1.623 spontansager, 3 bortfaldssager, 3 udsendelsessager, 66 ambassadesager og 121 statusændringssager. Til sammenligning modtog nævnet i 2000 i alt 1.741 nye sager.

Flygtningenævnets forventede aktiviteter fremgår af nævnets bevilling på finansloven. I bemærkningerne til finansloven er beskrevet det forventede antal nævnsmøder, antal sager pr. mundtligt nævnsmøde, antallet af sager afgjort på mundtligt nævn m.v., men der opstilles ikke direkte målsætninger for antallet af afsluttede sager, idet dette afhænger af, hvor mange klagesager nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen. Nævnets forventede aktiviteter er beregnet på baggrund af antallet af verserende sager i nævnet og prognoser over sagstilgangen fra styrelsen.

I finansloven for 2001 var det forudsat, at nævnet i året ville afholde 640 nævnsmøder, heraf 75 nævnsmøder til behandling af sager i en fremskyndet procedure som led i indsatsen mod kriminalitet blandt asylansøgere, og at der i gennemsnit ville blive truffet afgørelse i 3–3,5 sager pr. mundtligt nævnsmøde i de normale sager, og i 2,5–3,0 sager pr. nævnsmøde i de sager, der behandles i den fremskyndede procedure. Det var således forventet, at nævnet i 2001 ville træffe afgørelse i 1.973 sager på mundtligt nævn, at 100 sager ville blive afgjort ved skriftlig votering, og at 200 sager ville blive afgjort af nævnet på skriftligt grundlag.

2.1 Flygtningenævnets aktiviteter i 2001

Da nævnet i 2001 modtog færre klagesager end forventet, har Flygtningenævnets mødeaktivitet været lavere end forudsat, og nævnet har således kun afviklet 441 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1.324 sager på mundtligt nævn. Dette giver et gennemsnit på 3,0 sager pr. nævn.

Til sammenligning blev der i 2000 afviklet 357 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1.110 sager på mundtligt nævn.

Nævnet traf i 2001 i alt 1.539 afgørelser, fordelt på 1.347 nye spontansager, 39 genoptagede spontansager, 3 bortfaldssager, 2 inddragelsessager, 13 udsendelsessager, 72 ambassadesager og 63 statusændringssager.

Spontansager, udsendelsessager, bortfalds- og inddragelsessager behandles og afsluttes som udgangspunkt på mundtlige nævnsmøder.

77 sager blev afgjort ved skriftlig votering blandt Flygtningenævnets medlemmer, efter at sagen var blevet udsat på nævnsmødet, heraf 52 nye spontansager og 20 genoptagede spontansager.

To spontansager blev behandlet på skriftligt nævn, dvs. under et nævnsmøde uden at ansøgeren, den eventuelt beskikkede advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen er til stede. Når spontansager behandles på skriftligt nævn, vil det ofte være begrundet i ansøgerens forhold, f.eks. at ansøgerens alvorlige sygdom forhindrer fremmøde.

235 sager blev afsluttet uden en afgørelse f.eks. som følge af frafald, ansøgerens udrejse eller sagens hjemvisning til fornyet behandling i første instans.

Ambassadorsager og statusændringssager behandles normalt af nævnet på skriftligt grundlag. I 2001 blev 68 ambassadorsager og 62 statusændringssager behandlet på skriftligt nævnsmøde.

For så vidt angår de genoptagede sager blev 13 sager behandlet på nyt mundtligt nævn, 20 sager afgjort ved skriftlig votering, og 6 sager blev behandlet af nævnets formand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 5.

Nævnet behandlede endvidere i 2001 343 anmodninger om genoptagelse, heraf blev sagen genoptaget i 46 tilfælde, og der blev meddelt afslag på genoptagelse i 297 sager.

2.2 Flygtningenævnets målsætninger for 2001

Flygtningenævnet opstiller som ovenfor anført ikke målsætninger for sine aktiviteter i form af antallet af afholdte møder eller afsluttede sager, idet nævnets aktiviteter afhænger af antallet af klagesager, som nævnet modtager fra Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet opstiller imidlertid målsætninger på andre områder, hvilket blandt andet er sket i forbindelse med nævnets deltagelse i og opfølgning af Indenrigsministeriets handlingsplan for økonomisk styring og opfølgning fra januar 1998.

2.3 Målsætninger for sagsbehandlingstider

Flygtningenævnets målsætning for sagsbehandlingstiden i nye spontansager var i 2001 135 dage. Den realiserede gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager var 116 dage. Sagsbehandlingstiden i nye spontansager, der er afgjort på mundtligt nævn, var i 2001 106 dage mod en opstillet målsætning på 120 dage. Disse sager er en delmængde af alle nye spontansager, idet sager afgjort ved skriftlig votering er fratrasket.

Nævnet har i 2001 arbejdet videre med overvejelserne om at opstille en særskilt målsætning for sagsbehandlingstider i en vis andel af spontansagerne (f.eks. 90 % af sagerne) og en særskilt målsætning for samtlige spontansager.

Nævnet har i forbindelse med rapporteringer om nævnets målopfyldelse i 2001 vurderet, at denne model ikke er anvendelig som styringsredskab for nævnets arbejde.

Nævnet har derimod fundet, at der bør arbejdes videre med at udbygge datagrundlaget med henblik på at opstille en særskilt målsætning for sagsbehandlingstiderne i spontansager, der ikke har været stillet i bero på en generel eller konkret høring. På denne måde kan sager, der har været stillet i bero, og hvor sagsbehandlingstiden således er afhængig af forhold, som nævnet ikke har direkte indflydelse på, udskilles fra normalsagerne, hvilket vil medvirke til en endnu bedre sagsstyring af normalsagerne.

Om nævnets målsætninger og målopfyldelse for sagsbehandlingstider i de enkelte sagstyper henvises nærmere til kapitel 10.

2.4 Udarbejdelse af prognoser for sagstilgangen

Flygtningenævnet har i løbet af året modtaget prognoser for sagstilgangen fra Udlændingestyrelsen. Prognoserne har imidlertid kun i mindre omfang kunnet anvendes til sagsstyring i nævnet, da antallet af sager, der er afgjort med afslag i normalproceduren i styrelsen i 2001, har været væsentligt lavere end forudsat i styrelsens prognoser.

Nævnet deltager fortsat sammen med Udlændingestyrelsen, Rigspolitiet og Integrationsministeriet i arbejdet med at få etableret et bedre styringsgrundlag for hele udlændingområdet bl.a. ved hjælp af bedre prognoser, herunder også for sagstilgangen fra styrelsen til nævnet.

2.5 Flygtningenævnets hjemmeside

Flygtningenævnets hjemmeside er blevet udbygget med statistiske oplysninger vedrørende modtagne sager, verserende sager, afgjorte sager og sagsbehandlingstider. Oplysningerne opdateres hver måned.

Nævnet har endvidere etableret links til udlændingemyndigheder i andre lande.

For at gøre nævnets hjemmeside mere brugervenlig har nævnet endvidere etableret en kontaktfunktion, som privatpersoner eller myndigheder kan bruge, hvis de f.eks. har en forespørgsel til nævnet. Nævnet vil endvidere arbejde på, at der etableres en søgefunktion og en mailingliste, som man kan tilmelde sig, hvis man ønsker at modtage nyheder fra Flygtningenævnet.

Nævnets hjemmeside har været hyppigt besøgt i 2001. De besøgende har typisk været fra Danmark, men der har tillige været en del besøgende fra USA, Canada, Holland og Storbritanien. De besøgende har vist størst interesse for "sidste nyt", som bl.a. indeholder seneste udgave af nævnets Informationsbrev samt statistiske oplysninger, publikationer, som bl.a. indeholder nævnets beretninger og virksomhedsregnskaber, og nævnets baggrundsmateriale.

2.6 Flygtningenævnets afgørelsesdatabase

I 1999 etablerede nævnet en afgørelsesdatabase over nævnets afgørelser. Alle afgørelser siden januar 1999 er løbende lagt ind i databasen sammen med en række nøgleord, der korresponderer med databasens søgekriterier.

Nævnet har i løbet af året foretaget kontrolsøgninger i afgørelsesdatabasen med henblik på vurdering af søgeresultaternes validitet. Forskellige problemer af teknisk karakter er løbende blevet forelagt for IT-enheden, der arbejder videre med at forbedre anvendelsen af afgørelsesdatabasen.

2.7 Resultatstyring

Flygtningenævnet har i 2001 arbejdet med en ny model for nævnets arbejde med resultatstyring. Som styringsparametre for nævnets konkrete målsætninger har nævnet arbejdet med opstilling af nogle overordnede målsætninger for nævnets virksomhed på nogle udvalgte fokusområder, som fungerer som guidelines for nævnets sagsbehandling og sætter mere fokus på de kvalitative mål, som danner grundlag for nævnets arbejde.

De overordnede målsætninger er beskrevet på følgende måde:

- Nævnets afgørelser skal være juridisk korrekte
- Sagsbehandlingen skal være grundig
- Det påhviler nævnet at sørge for, at sagerne er forsvarligt oplyst
- Nævnet påser, at sagerne fremmes til nævnsbehandling uden unødigt ophold
- Nævnskapaciteten skal udnyttes
- Nævnets økonomistyring skal være tidssvarende og tilpasset nævnets forhold
- Nævnets informationsindsats skal være baseret på åbenhed og udvikling

De overordnede målsætninger for Flygtningenævnets virksomhed er udmøntet i en række konkrete målsætninger, som indgår i nævnets handlingsplan for 2002.

2.8 Flygtningenævnets virksomhedsregnskab

Virksomhedsregnskab for 2001 er udarbejdet og blev offentliggjort medio april 2002.

I virksomhedsregnskabet er der en nærmere beskrivelse af nævnets målsætninger og opfyldelsen heraf. Virksomhedsregnskabet indeholder endvidere en resultatanalyse og driftsregnskab for 2001.

2.9 Flygtningenævnets sekretariat

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Afledt af Flygtningenævnets opgaver er nævnssekretariatets hovedopgave at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet.

Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – bl.a. stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af de baggrundsoplysninger, som foreligger i nævnet. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet det skriftlige grundlag for den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets formand har i medfør af forretningsordenen i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne (fordelingen mellem skriftlig og mundtlig nævnsbehandling).

Sekretariatet foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og udsendelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Sekretariatet bistår desuden formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser vedrørende konkrete asylsager.

Sekretariatet udarbejder og udgiver "Information fra Flygtningenævnet", som er et nyhedsbrev til nævnets medlemmer og til organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager. Informationsbrevet indeholder orientering om nævnets arbejde, herunder nævnets praksis og om aktuelle asylretlige problemstillinger. Nævnssekretariatet har i 2001 udgivet tre nyhedsbreve og foretaget fire generelle udsendelser af baggrundsmateriale.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

3.1 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

I dette kapitel gives der en kort oversigt over de internationale arbejdsgrupper og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2001, samt en beskrivelse af de væsentligste emner, der har været drøftet.

Det gælder generelt for næsten alle arbejdsgrupper, møder m.v., at Flygtningenævnet er repræsenteret ved sekretariatet på formandens vegne. Sekretariatets eventuelle bidrag i forbindelse med forberedelse af skriftlige eller mundtlige bidrag er således altid baseret på et tæt samarbejde med formanden.

Flygtningenævnet finder deltagelsen i det internationale arbejde nyttig og nødvendig, men er samtidig særdeles opmærksom på de begrænsninger nævnets uafhængighed på asylområdet sætter. I tilfælde, hvor der behandles emner, der ikke har direkte forbindelse med nævnets virksomhed eller praksis, er nævnets rolle således alene af observerende karakter, ligesom nævnet ikke deltager i mere politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden deltaget i de tre faste fora i det internationale samarbejde på flygtningeområdet, nemlig arbejdsgruppen vedrørende asyl under EU (asylgruppen), jf. pkt. 3.2, CIREA-arbejdsgruppen under EU, jf. pkt. 3.3, og det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. pkt. 3.4.

Flygtningenævnets formand har i beretningsperioden deltaget i et seminar arrangeret af The CIS-konference NGO Working Group on Refugee Legislation and Protection for dommere fra SNG-landene om opbygningen af et appelsystem, jf. pkt. 3.5.

Endvidere deltog en af næstformændene i Nordisk Asylseminar i august om bevisvurderingen i asylsager og om fremtiden for asylret i Europa, særligt i forbindelse med udvidelsen af EU, jf. pkt. 3.6.

Endelig har Flygtningenævnet også i 2001 haft besøg af udenlandske delegationer, der har besøgt Danmark for at få nærmere kendskab til de danske asylprocedurer og asylregler, jf. nærmere herom under pkt. 3.7.

3.2 Asylgruppen – EU

Danmark deltager som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, dvs. det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke deltager i beslutninger inden for dette område. Danmark deltager dog fortsat i møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

I asylgruppen foretages der kortlægning af regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, ligesom der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Arbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter på området med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

En repræsentant for Flygtningenævnet, en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor samt specialattachéen ved Danmarks faste repræsentation ved EU deltager som udgangspunkt fast i den danske delegation i arbejdsgruppen. Endvidere deltager – alt efter hvilke emner der er til behandling – tillige en repræsentant fra Udlændingestyrelsens asylafdeling og Udenrigsministeriet.

Flygtningenævnets rolle består hovedsagelig i, at nævnets repræsentant bidrager med oplysninger om asylpraksis her i landet i forhold til de asylretlige emner, der er genstand for drøftelse. Dette sker normalt internt i den danske delegation, således at nævnets bidrag indgår i grundlaget for fastlæggelsen af den danske holdning til det pågældende emne.

Nævnet har i 2001 deltaget i 10 møder i asylgruppen.

På møderne i første halvdel af 2001 blev der hovedsageligt arbejdet med direktivforslaget om fælles minimumsstandards for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og foranstaltninger til fremme af en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelse af disse personer. Asylgruppen afsluttede på mødet den 10. april 2001 sin behandling af direktivforslaget og sendte det videre til behandling i Coreper. Direktivforslaget blev herefter vedtaget på Rådsmøde den 20. juli 2001.

På møderne i efteråret 2001 har asylgruppen hovedsageligt arbejdet med direktivforslaget om fælles minimumsstandards for asylprocedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus. Da der på møderne ikke kunne opnås enighed mellem medlemslandene om centrale dele af direktivforslaget, blev det på Rådsmødet i Laeken den 14.-15. december 2001 besluttet at invitere Kommissionen til at udarbejde et nyt udkast. Arbejdet i asylgruppen fortsætter i 2002 på grundlag af Kommissionens nye udkast.

3.3 CIREA-arbejdsgruppen

CIREA (Center for Information, Reflection and Exchange on Asylum) er en uformel arbejdsgruppe under EU's ministerråd, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere i Europa. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte EU-landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. CIREA er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl.

Repræsentanter fra Flygtningenævnets sekretariat deltager i CIREA-arbejdsgruppen sammen med den øvrige danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage til informationen om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i nævnets løbende opdatering af baggrundsmaterialet. På nogle møder inviteres også USA og Canada samt ansøgerlandene til EU med henblik på deltagelse i informationsudvekslingen.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysninger om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

I 2001 blev der afholdt 5 møder i CIREA-arbejdsgruppen. Under de fire første møder blev der indhentet og udvekslet oplysninger om Iran, Afghanistan, Sri Lanka og Tyrkiet. Under det femte og sidste møde i 2001 drøftede arbejdsgruppen anvendelsen af psykologer og psykiatere i asylsagsbehandlingen.

UNHCR deltager i møderne, hvilket er et vigtigt led i informationsudvekslingen, idet UNHCR's repræsentanter er personer med ekspertviden om forholdene i de pågældende lande. Efter aftale med CIREA udarbejder UNHCR til møderne, hvis det er muligt, opdaterede landerapporter, som kan offentliggøres og således indgå i nævnets baggrundsmateriale.

Ud over drøftelsen vedrørende de nævnte lande er der som faste punkter på dagsordenen udvekslet oplysninger om statistik for udvalgte lande, om ny lovgivning og praksis på asylområdet samt om planlagte og afviklede fact-finding missioner. Danmarks og andre landes fact-finding rapporter oversættes løbende til engelsk og distribueres via CIREA til medlemslandene til brug for landenes baggrundsmaterialesamlinger.

Af andre emner af asylretlig relevans er der blandt andet udvekslet oplysninger om betydningen af angrebene på USA den 11. september 2001 for asylsagsbehandlingen, herunder anvendelsen af udelukkelsesgrundene. Endvidere har der blandt andet været drøftelser om procedurer for indhentelse af oplysninger via de enkelte landes udenrigstjenester til brug for konkrete asylsager.

Endelig har Flygtningenævnets formand deltaget i to møder i CIREA-regi for appelinstanser på asyl-området i EU. På møderne blev blandt andet drøftet forholdet mellem Geneve-konventionen og andre konventioner, forholdet mellem flygtningekonventionens beskyttelsesbegreb og politiske aktiviteter uden for hjemlandet (sur place), behandling af genoptagelsesanmodninger i asylsager og omfanget af medlemslandenes offentliggørelse af afgørelser i asylsager.

3.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomiteen), der fastsætter de overordnede retningslinier for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Når den årlige EXCOM-samling finder sted i oktober, er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Flygtningenævnets repræsentant bidrager til, at oplysninger om asylpraksis her i landet indgår

i grundlaget for de danske indlæg til drøftelserne af de asylretlige emner.

Ud over Flygtningenævnets repræsentant deltager repræsentanter for Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og Udenrigsministeriet i den danske delegation.

I perioden fra den 1. til den 5. oktober 2001 afholdt EXCOM sin 52. samling i Geneve.

På mødet vedtoges to konklusioner. Konklusion nr. 90 angående 'International Protection' fokuserede især på genbosætning og behovet for at bekæmpe statsløshed. I konklusion nr. 91 angående registrering af asylansøgere udtryktes enighed om, at registrering skulle omfatte registrering af identitetsdokumenter og foto, ud over registrering af oplysninger som køn, alder, civilstatus, uddannelse, oprindelsesland med videre. Endvidere opfordredes UNHCR og alle regeringer til på længere sigt at undersøge mulighederne for at registrere fingeraftryk.

Mødet var generelt præget af terrorangrebet den 11. september 2001. I den forbindelse blev det understreget fra såvel UNHCR som fra regeringernes side, at den øgede frygt for terrorisme naturligt medførte en øget opmærksomhed mod udelukkelsesbestemmelserne, men ikke måtte føre til en mistillid til asylinstituttet som sådan.

3.5 The CIS-konference NGO Working Group on Refugee Legislation and Protection

Arbejdsgruppen er en af 5 arbejdsgrupper, som UNHCR etablerede i 1997 og er et netværk af NGO'er, som arbejder med menneskerettigheder, flygtningelovgivning og beskyttelse i SNG-landene og de baltiske lande.

Den 17. og 18. november 2001 var Flygtningenævnets formand i Tallinn i Estland, hvor han deltog i et dommerseminar, som var arrangeret af arbejdsgruppen. Seminaret omfattede Flygtningekonventionen, den praktiske implementering heraf og opbygningen af et appelsystem. På seminaret deltog dommere fra 12 tidligere SNG-lande. Formålet med seminaret var at indføre dommerne fra SNG-landene i Flygtningekonventionens problemstillinger samt i behandlingen af flygtningesager, blandt andet ved brug af forskellige cases. Flygtningenævnets formand deltog på seminaret blandt andet med et indlæg om Flygtningenævnets opbygning og om nævnets bevisvurdering i de konkrete asylsager.

3.6 Nordisk Asylseminar

Den 28. og den 29. august 2001 blev der afholdt Nordisk Asylseminar i Lund, Sverige. Seminaret var arrangeret ved et samarbejde mellem Raoul Wallenberg Institutet tilknyttet Lunds Universitet og Det Danske Center for Menneskerettigheder. Formålet med seminaret var blandt andet at give personer, der beskæftiger sig med asylspørgsmål, mulighed for på uformel vis at kunne diskutere asylrelaterede emner. Næstformand landsdommer Henrik Bloch Andersen deltog som oplægsholder og paneldeltager vedrørende emnet bevisvurdering. Herudover deltog en repræsentant for sekretariatet i seminaret sammen med repræsentanter for Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp. Seminaret drøftede de nordiske landes erfaringer med Dublinkonventionen, bevisvurderingen i asylsager samt fremtiden for asylret i Europa, særligt i forbindelse med udvidelsen af EU.

3.7 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

I det forløbne år har Flygtningenævnet haft besøg af tre delegationer fra udlandet.

Den 14. marts 2001 havde Flygtningenævnet besøg af en delegation fra det norske kommunal- og regionaldepartement, der ønskede information om Flygtningenævnets sagsbehandling. Delegationen havde samme dag besøgt Udlændingestyrelsen og Indenrigsministeriets økonomiske afdeling.

Den 15. marts 2001 havde Flygtningenævnet besøg af tre embedsmænd fra Ungarn. De var alle sagsbehandlere i, hvad der i Ungarn svarer til Udlændingestyrelsen, og var på et tre uger langt studiebesøg i Danmark arrangeret af Udlændingestyrelsen, som led i Phare-Twinning projekt. Flygtningenævnets sekretariat orienterede om Flygtningenævnets placering og kompetence i den danske asylprocedure, herunder de danske forvaltningsretlige regler, ligesom Flygtningenævnets og sekretariatets arbejdsopgaver blev gennemgået.

Den 20. august 2001 havde Flygtningenævnet besøg af otte personer fra Sveriges Riksdag. Personerne var henholdsvis socialdemokratiske riksdagsmedlemmer fra socialforsikringsudvalget i Riksdagen og embedsmænd fra den socialdemokratiske riksdagsgruppes kanseli i Riksdagen. De ønskede navnlig information om de sidste års forandring af den danske flygtningepolitik samt nævnets sagsbehandling.

Kapitel 4

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

4.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Det retlige grundlag for Flygtningenævnets behandling af asylsager findes i udlændingelovens § 7.

I medfør af § 7, stk. 1, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, såfremt den pågældende er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, hvis den pågældende:

"...som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig uden for det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig uden for det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil."

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1, litra A, i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Det er i den forbindelse ikke afgørende, om der reelt er sket forfølgelse, eller om der udelukkende foreligger en risiko for forfølgelse.

Ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighedernes side, men beskyttelsen er ikke begrænset hertil. Der vil således kunne meddeles asyl i situationer, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren effektiv beskyttelse mod konkret og individuel forfølgelse. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor.

Ved bedømmelsen af om dette kriterium er opfyldt, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det afgørende er imidlertid, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Dette gælder selv om nævnet ikke finder, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag.

4.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status)

Efter § 7, stk. 2, gives efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland (de facto status).

Bestemmelsen giver et egentligt retskrav på opholdstilladelse, såfremt betingelserne er opfyldt.

I forbindelse med lovændringen ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 skete der en præcisering af § 7, stk. 2, men det fremgik af bemærkningerne til loven, at der ikke dermed var tilsigtet en ændring af betingelserne for at meddele de facto status, der blandt andet var sammenfattet således i Flygtningenævnets 4. beretning: "Forfølgelse af lignende grunde som anført i konventionen samt chikane eller andre former for overgreb, der – uden at være omfattet af konventionen – har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde til, at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage."

Der skal således fortsat meddeles opholdstilladelse til personer, der ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, kan derimod ikke uden videre begrunde asyl.

Der kan endvidere være grundlag for at anvende udlændingelovens § 7, stk. 2, i tilfælde, som ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde, men hvor grundlaget for asylansøgningen er omfattet af andre internationale forpligtelser, herunder internationale konventioner, hvorefter Danmark er forpligtet til at undlade at udsende den pågældende ansøger.

Det følger således af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig vanærende behandling eller straf.

Tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder et forbud mod idømmelse af dødsstraf og henrettelse i fredstid.

Endvidere indeholder FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Disse konventioner og andre forpligtelser, der indgår i Flygtningenævnets grundlag for behandling af asylsagerne, er nærmere beskrevet i formandsskabets 6. beretning, kap. 5, hvortil der henvises.

4.3 Ændringer af udlændingeloven i beretningsperioden, ikrafttræden af udlændingeloven i Grønland og på Færøerne og ikrafttræden af Schengenkonventionen (Danmarks indtræden i Schengen-samarbejdet)

Udlændingeloven er i beretningsperioden ændret ved lov nr. 458 af 7. juni 2001 (Frihedsberøvelse af asylansøgere og administrativ udvisning m.v.). I beretningsperioden er udlændingeloven endvidere sat i kraft for Grønland ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven og for Færøerne ved anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven. Endelig er lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) trådt i kraft den 25. marts 2001.

4.3.1 Lov nr. 458 af 7. juni 2001. Frihedsberøvelse af asylansøgere og administrativ udvisning m.v.

Lovforslaget blev fremsat som opfølgning på regeringens initiativer fra efteråret 2000 som et led i indsatsen over for kriminalitet blandt asylansøgere. Loven trådte i kraft den 1. august 2001.

Med lovens vedtagelse blev der tilvejebragt grundlag for at frihedsberøve asylansøgere, der er udvist ved dom, eller som er administrativt udvist på grund af kriminalitet, med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning. Der blev endvidere tilvejebragt grundlag for at frihedsberøve asylansøgere, der

gennem deres adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at der imidlertid ikke vil skulle ske frihedsberøvelse, hvis det er overvejende sandsynligt, at den pågældende asylansøger som værende af en bestemt nationalitet eller befolkningsgruppe vil blive meddelt asyl. Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet løbende orienterer politiet skriftligt om relevant praksis. Som følge heraf sender Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet halvårligt en fælles indberetning til politiet om sådanne nationaliteter og befolkningsgrupper.

Det følger endvidere af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at asylansøgere i tilfælde af afslag på asyl pålægges at udrejse straks. Det har medført, at Flygtningenævnet i disse sager skal pålægge ansøgeren at udrejse straks og ikke 15 dage efter forkyndelsen, som er udrejsefristen i øvrige sager.

Endelig er der med lovændringen tilvejebragt hjemmel til, at Flygtningenævnets formand kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles af nævnet, skal undergives særlig hurtig behandling.

4.3.2 Ikrafttræden af udlændingeloven i Grønland og på Færøerne

Med ikrafttræden af udlændingeloven i Grønland og på Færøerne gælder udlændingeloven med de ændringer, der følger af forholdene, i Grønland og på Færøerne. Udlændingelovens bestemmelser vedrørende asyl gælder således også i Grønland og på Færøerne. Flygtningenævnet kan således også behandle sager om afslag på ansøgninger om asyl i Grønland eller på Færøerne. Udlændingelovens § 53 om sammensætningen af Flygtningenævnet er derfor i de to anordninger ændret i overensstemmelse hermed, således at medlemmet, der er udpeget af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, erstattes af et medlem, der er beskikket efter indstilling fra henholdsvis Grønlands landsstyre og Færøernes landsstyre.

4.3.3 Danmarks indtræden i Schengen-samarbejdet

Med ikrafttræden af lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) den 25. marts 2001 gennemføres den del af Schengen-konventionen af 19. juni 1990, der vedrører Indenrigsministeriets (nu Integrationsministeriets) område, det vil sige navnlig konventionens afsnit I og II om ophævelse af kontrollen ved de indre grænser og om persontrafikken.

4.4 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter i medfør af udlændingelovens § 54 sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen gøres klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere principielle spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil imidlertid blive henvist til behandling i forbindelse med nævnsmødet.

4.4.1 Advokatbeskikkelse

Det fremgår af Udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, med mindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde, og i ambassadesager. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Efter sagens modtagelse i nævnet anmoder Flygtningenævnet ansøgeren om inden 10 dage at fremsætte ønske herom, såfremt ansøgeren ønsker en bestemt advokat beskikket.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet ansøgeren en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontorsted i ansøgerens nærområde. Advokatfuldmægtige kan efter nævnets praksis ikke give møde.

Det fremgår af udlændingelovens § 58, at der gælder samme regler for salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes af Flygtningenævnet, som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet træffer afgørelse i sagen. Efter en konkret vurdering af arbejdets relevans og omfang kan Flygtningenævnet dog meddele salær for op til 1 times arbejde i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2 eller nr. 4, i umiddelbar forlængelse af nævnets behandling af sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter, det foreliggende baggrundsmateriale og drøfte sagens omstændigheder.

4.4.2 Indkaldelse

Cirka 14 dage forud for nævnsmødet sender sekretariatet en indkaldelse til ansøgeren og dennes advokat. Indkaldelsen indeholder oplysninger om tidspunkt og sted for mødet samt oplysning om, hvilket sprog der vil blive tolket på. Ansøgeren får desuden tilsendt en oversættelse af indkaldelsen på sit modersmål eller på engelsk, ligesom der sendes en kopi af indkaldelsen til ansøgerens opholdssted, såfremt dette er et asylcenter.

4.4.3 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2, og § 56, stk. 2.

Mundtlig nævnsmøde anvendes i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager, mens sager vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 4, (ambassadesager) og statusændringssager som hovedregel behandles på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 3, og § 56, stk. 4, nr. 2.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets fem medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenen § 18, stk. 1. Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Flygtningenævnets møde ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes ved, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale, og at sagens oplysninger og de oplysninger, der fremkommer under mødet, vil blive behandlet fortroligt. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter

repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkynnes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

4.4.4 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56 henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

I skriftlige sager, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Sagen afgøres herefter på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

4.5 Bevisvurderingen

Det fremgår af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgør ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med at ansøgerne har søgt om asyl, et familieoplysningsskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland.

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge, hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb. Det fremgår af UNHCR's Handbook, pkt. 206-212, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller

svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **2. oktober 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza, født i 1977. Indrejst i marts 1999. Ansøgeren blev under Intifadaen i kamp med det israelske militær ramt i hovedet, så han var bevidstløs i tre måneder med efterfølgende hukommelsestab og koncentrationsbesvær, hvilket underbyggedes af en erklæring fra Retspsykiatrisk Klinik. Ansøgeren fik på grund af, at han var blevet såret i den første Intifada, en ærespost ved politiet. Han fik dog problemer med Hamas, der ønskede, at han skulle smugle breve ind og ud af det fængsel, hvor han arbejdede. Ansøgeren arbejdede for Hamas i fem måneder, hvorefter han fandt ud af, at politiet havde ham under mistanke for at smugle breve, hvorefter han udrejste. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren i overensstemmelse med de nu foreliggende lægelige oplysninger havde lidt mental skade i forbindelse med skudepisoden. Sagen skulle derfor vurderes i overensstemmelse med Handbooks punkt 210. Der skulle således stilles begrænsede krav til ansøgerens bevis for asylgrundlaget. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at der er ikke forelå dokumenter i sagen, der talte for at tilsidesætte ansøgerens forklaring for nævnet. Flygtningenævnets flertal lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, og fandt efter en samlet vurdering, herunder ansøgerens forhold til Hamas, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til Gaza. BR10/1

I nogle tilfælde tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring, fordi den er i åbenbar modstrid med Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, hvor disse er tilstrækkeligt underbyggede. I andre tilfælde tilsidesættes ansøgerens forklaring, fordi den fremstår som divergerende og mangelfuld i betydelig grad.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **23. maj 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en nigeriansk statsborger, født i 1978. Indrejst i 1999. Ansøgeren havde oplyst at være medlem af og aktiv for det illegale socialdemokratiske parti SDP, og at han som led i en politisk protest havde deltaget i brandstiftelse på et hus tilhørende en nigeriansk politiker. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at han havde deltaget i trykning af falske offentlige dokumenter. Som følge af disse forhold var ansøgeren eftersøgt af myndighederne. **Flygtningenævnet** udtalte, at det efter udlændingelovens § 40 påhviler en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, at sandsynliggøre sin identitet og sit asylgrundlag. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens forklaring på flere punkter havde været divergerende, og i øvrigt fremstod som usammenhængende blandt andet med hensyn til forskellige begivenheder, som ansøgeren tidsmæssigt havde haft vanskeligt ved at adskille fra hinanden. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde udbygget sin forklaring om brandattentatet mod en politikers hus, idet han først for nævnet - uden at kunne give en plausibel forklaring herpå - havde forklaret, at han og de andre medvirkende handlede efter ordre fra en politisk leder. Ansøgeren havde endvidere forklaret usikkert om antallet af deltagere i attentatet. Nævnet bemærkede videre, at ansøgerens forklaring om fremstilling af falske dokumenter og det efterfølgende forløb ikke fremstod som overbevisende. Flygtningenævnet tillagde det endvidere betydning for troværdighedsvurderingen, at ansøgeren oprindeligt angav at hidrøre fra Sierra Leone. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren på troværdig måde havde sandsynliggjort sit asylgrundlag, og Flygtningenævnet tilsidesatte derfor i det hele ansøgerens forklaring. BR10/2

Nævnet **stadfæstede** den **11. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en irakisk statsborger, født i 1978. Indrejst i 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og født i Kirkuk. Han havde oplyst, at han havde været aktiv for det Irakiske Kommunistiske Arbejderparti, og at han som følge heraf og på grund af sin faders politiske forhold var i de irakiske myndigheders søgelys. I 1999 søgte ansøgeren asyl i Tyskland under falsk identitet. Efter at have fået afslag på asyl i Tyskland indrejste ansøgeren i Danmark og søgte asyl. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren efter udlændingelovens § 40, stk. 1, skal meddele de oplysninger, der er nødvendige for at bedømme ansøgerens asylgrundlag. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort sit asylmotiv eller nærmere kunne redegøre for sin identitet. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på, at ansøgeren havde afgivet divergerende forklaringer herom overfor de danske og de tyske myndigheder. Hertil kom, at ansøgeren også under den efterfølgende asylsagsbehandling i Danmark havde afgivet divergerende forklaringer, herunder blandt andet om antallet af år, hans fader angiveligt havde været fængslet, og antallet af tilbageværende familiemedlemmer i Suleimaniya. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at uoverensstemmelserne i ansøgerens forklaringer kunne tilskrives

ansøgerens alder eller psykiske tilstand. Flygtningenævnets flertal fandt derfor, at ansøgeren, der var kurder, og som efter sin oprindelige forklaring stammede fra Nordirak, kunne udsendes hertil uden at risikere forfølgelse fra de kurdiske myndigheders side. BR10/3

4.6 Praksis

Nævnets praksis indgår som et vigtigt grundlag for nævnets vurdering af de enkelte sager. Flygtningenævnet er således bekendt med og anvender egen praksis ved vurderingen af asylsager. Forud for hvert nævnsmøde gennemgår nævnssekretæren praksis for de enkelte lande med henblik på at udfinde afgørelser, der indholdsmæssigt ligner de sager, der skal behandles på det forestående nævnsmøde. Disse afgørelser udsendes som praksis til nævnets medlemmer forud for nævnsmødet. Flygtningenævnet udgiver endvidere cirka fire gange årligt et nyhedsbrev, Information fra Flygtningenævnet, hvor den seneste praksis beskrives ved hjælp af praksisresuméer.

4.7 Beslutning

Flygtningenævnets beslutninger skal være begrundede, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Flygtningenævnets afgørelse indeholder således oplysning om sagens faktiske omstændigheder, en angivelse af, hvorvidt nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelser for at få asyl, og de hovedhensyn nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen at tage stilling til partsanbringender, særligt når anbringenderne vedrører forhold, der ikke kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante, eller anbringender, som ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen har tilkendegivet at lægge særlig vægt på.

4.8 Udsendelse

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afslag på asyl, og ansøgeren ikke har andet opholdsgrundlag, indeholder afgørelsen en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, som udgangspunkt til 15 dage. Hvis en ansøger ved dom eller administrativ beslutning er udvist af Danmark, fastsætter Flygtningenævnet udrejsefristen til straks.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis han ikke udrejser frivilligt, samt om, til hvilket land, udsendelse kan ske.

Såfremt Flygtningenævnet i forbindelse med afgørelsen ikke kan lægge til grund, at ansøgeren er statsborger i det land, som han har angivet som værende sit hjemland, og der ikke i øvrigt i sagen er oplysninger, der i tilstrækkelig grad kan sandsynliggøre ansøgerens statsborgerskabsforhold, træffer Flygtningenævnet bestemmelse om, at ansøgeren kan udsendes til "hjemlandet".

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at "opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis X-land og Y-land, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed."

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse, idet det i disse tilfælde ikke vil stride mod Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om familiens enhed at udsende dem til hvert sit land, da de pågældende ikke på tidspunktet for ægteskabets indgåelse havde en berettiget forventning om at kunne opnå opholdstilladelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder

samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.

Såfremt der meddeles afslag på asyl, sender sekretariatet efterfølgende en kopi af afgørelsen samt sagens akter og ansøgerens eventuelle originale dokumenter til Rigspolitichefen, Afdeling E, Den Centrale Politiafdeling, der varetager udsendelsen af ansøgeren, såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

4.9 Udeblivelse

Det følger af Udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt der allerede inden mødet foreligger oplysninger, der tyder på, at ansøgeren muligvis ikke vil give møde, vil nævnets sekretariat, eventuelt efter drøftelse af spørgsmålet med den dommer, der skal fungere som formand under mødet, tage stilling til situationen. Sekretariatet vil søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Dette sker typisk ved sekretariatets telefoniske henvendelse til det asylcenter, hvor den pågældende er indkvarteret, eller ved en telefonisk henvendelse til ansøgerens adresse, såfremt ansøgeren er privat indkvarteret. Såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, eller at han selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen, fastholdes det berammede møde. I modsat fald omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen, jf. ovenfor. Såfremt det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. forretningsordenens § 21, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til hans kundskab, eller hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenen §§ 21, stk. 2, og 22, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

4.10 Sager afsluttet uden en afgørelse

4.10.1 Forsvundne

En asylansøger registreres som forsvundet i Udlændingeregistret, hvis han i 14 dage ikke har været på det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, og hvis den pågældende ikke har oplyst andet opholdssted. Det samme gælder, hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det ny center, eller hvis ansøgeren udebliver fra en samtale, hvor han er tilsagt af politiet.

Såfremt en ansøger er registreret som forsvundet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitichefen, Afdeling E, Den Centrale Politiafdeling og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til de danske myndigheder, genoptager Flygtningenævnet

sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at han i den mellemliggende periode har opholdt sig i hjemland, og han fastholder sin ansøgning om asyl, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans.

4.10.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Den beskikkede advokat kan dog også frafalde på ansøgerens vegne. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser inden sagens afgørelse i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylsagen, og sagsbehandlingen afsluttes.

4.10.3 Tilbagesendelse af sagen til Udlændingestyrelsen

Såfremt Udlændingestyrelsen anmoder om at få en asylsag tilbagesendt til styrelsen med henblik på at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil nævnet som udgangspunkt imødekomme anmodningen.

Såfremt Udlændingestyrelsen anmoder om at få en asylsag tilbagesendt til styrelsen med henblik på at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, vil spørgsmålet blive forelagt den beskikkede advokat eller ansøgeren, såfremt denne endnu ikke har fået beskikket en advokat, med henblik på at fastlægge, om ansøgeren ønsker at fastholde klagen.

I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen beder om at få en asylsag tilbagesendt med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering af nye oplysninger, der er fremkommet efter Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen, vil anmodningen blive vurderet på nævnsmødet, hvor nævnet vil vurdere, om de nu fremkomne oplysninger giver grundlag til at hjemvise sagen til fornyet behandling i første instans.

4.10.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 28. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der afgiver votum i sagen. Såfremt der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota. Beslutningen sendes ud til ansøgerens advokat, til nævnsmedlemmerne og til Udlændingestyrelsen. I tilfælde af et afslag sendes afgørelsen tillige til politiet med anmodning om, at afgørelsen forkyndes for ansøgeren. Beslutningen indeholder da en udrejsefrist, der løber fra tidspunktet for forkyndelsen, jf. forretningsordenens § 27, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke afgav forklaring under det første nævnsmøde, eller de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

4.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitechefens tolkeliste.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, med mindre

ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller med mindre det ikke er muligt at fremskaffe en tolk på modersmålet. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk på ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk på et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagen samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse vedrører sprogkundskaber, men derimod ikke såfremt det for eksempel vedrører tolkens etniske tilhørsforhold.

4.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure som anvendes i sager vedrørende mindreårige uledsagede flygtningebørn og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitichefen er indberettet som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på 1½ -2 måneder.

4.13 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Hvis begæringen om aktindsigt fremsættes efterfølgende eller på et andet grundlag, må afgørelsen om aktindsigt træffes efter de almindelige regler i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitel 2 og 3 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner og journalister. Ved anmodning om aktindsigt efter offentlighedslovens regler, vil lovens undtagelsesregler, herunder særligt § 12 vedrørende personfølsomme oplysninger, imidlertid være opfyldt, hvorfor ansøgningen om aktindsigt ikke kan imødekommes, med mindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages selv at være part eller partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, med mindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse

nr. 646 af 18. september 1986.

4.14 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

4.14.1 Genoptagelse

En anmodning om genoptagelse af sagen inden udrejsefristens udløb har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, med mindre Flygtningenævnet træffer afgørelse herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen bliver af sekretariatet forelagt formanden for det enkelte nævn. En anmodning om genoptagelse tillægges som hovedregel alene opsættende virkning i tilfælde, hvor der er fremkommet væsentlige nye oplysninger til sagen, og hvor der er grundlag for at antage, at disse kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Såfremt anmodningen om genoptagelse fremsættes efter udrejsefristens udløb, er der ikke mulighed for at tillægge denne opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

Ved afgørelsen om, hvorvidt der skal ske genoptagelse af sagen eller ej, foretages en vurdering af de nye oplysninger eller synspunkter sammenholdt med sagens tidligere oplysninger. Afgørelsen om genoptagelse træffes af det samme nævn, som oprindeligt afgjorde sagen.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6, og forretningsordenens § 29, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl er åbenbart opfyldt. Formanden kan vælge at lade spørgsmålet om, hvorvidt sagen skal genoptages, afgøre ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer.

Formanden kan desuden vælge at genoptage sagen og herefter lade denne afgøre ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, jf. forretningsordenens § 29, 3. pkt., eller ved et mundtligt nævnsmøde, jf. forretningsordenens § 29, 4. pkt, eventuelt under medvirken af et nyt nævn. Formanden kan eksempelvis beslutte, at sagen behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde, hvis ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 21, stk. 1.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper kan det endvidere påhvile nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

For en nærmere gennemgang af nævnets behandling af anmodninger om genoptagelse henvises til Flygtningenævnets 9. beretning, s. 59-61.

4.14.2 Domstolsprøvelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 8, at Flygtningenævnets afgørelser er endelige. Dette indebærer, at afgørelserne ikke kan undergives domstolsprøvelse. Dette spørgsmål har flere gange været indbragt for domstolene, og Højesteret udtalte blandt andet i dom af 26. januar 2001 (UfR 2001.861), at foreligger der ikke et spørgsmål om prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl eller ulovlig skønsudøvelse, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu stk. 8).

Højesteret har senest ved dom af 28. november 2001 (UfR 2002.406) haft lejlighed til at udtale sig om dette spørgsmål. I den pågældende sag havde en asylansøger indbragt Flygtningenævnets afgørelse vedrørende afslag på asyl for landsretten med påstand om, at nævnet skulle anerkende, at dets afgørelse var ugyldig, og at sagen skulle undergives fornyet behandling. Sagsøgeren havde i den forbindelse anført, at Flygtningenævnet efter

hans opfattelse under behandlingen af sagen havde begået en sagsbehandlingsfejl, idet nævnet havde afslået at fremskaffe nogle nærmere bestemte oplysninger, hvorved nævnet ikke havde oplyst sagen tilstrækkeligt. Flygtningenævnet gjorde under sagen gældende, at de forhold, som asylansøgeren havde påberåbt, vedrørte nævnets bevisbedømmelse af sagens omstændigheder og ikke et sagsbehandlingsspørgsmål. Højesteret fandt ved sin afgørelse, at de forhold vedrørende sagens oplysning, som asylansøgeren havde påberåbt sig, var så nært og nødvendigt forbundet med selve bevisbedømmelsen i Flygtningenævnet, at de i det hele angik nævnets bevisbedømmelse. Forholdene kunne derfor ikke karakteriseres som sagsbehandlingsfejl, hvorfor endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu stk. 8), indebar, at domstolene var afskåret fra at prøve Flygtningenævnets afgørelse i den foreliggende sag.

Der henvises i øvrigt til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) og 29. april 1999 (UfR 1999.1243).

4.14.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

4.15 Generelle baggrundsoplysninger

Det følger af udlændingelovens § 54, at nævnet drager omsorg for sagernes oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelsen af andre bevismidler.

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Vurderingen af, om en person er omfattet af udlændingelovens § 7, forudsætter derfor et indgående kendskab til de generelle forhold i det land, som asylansøgeren kommer fra, herunder et eventuelt 1. asylland.

4.15.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

4.15.2 Kilder

Flygtningenævnets baggrundsmateriale indhentes fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande, rapporter fra British Home Office, rapporter fra det canadiske flygtningenævns dokumentationscenter, rapporter fra EU-arbejdsgruppen CIREA (Centre d'Information, de Réflexion et d'Échanges en matière d'Asile), rapporter fra andre landes myndigheder i øvrigt samt i en vis udstrækning artikler fra identificerbare (internationale) tidsskrifter.

Flygtningenævnet ønsker at tilvejebringe et så bredt oplysningsgrundlag som muligt. Flygtningenævnet vil derfor i mange tilfælde forsøge at indhente oplysninger om de samme forhold fra flere forskellige kilder.

Nævnet kan således i tilfælde, hvor man fra en interesseorganisation, en menneskerettighedsorganisation eller fra en advokat har modtaget et generelt baggrundsnotat om forholdene i et land, anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt de pågældende oplysninger kan bekræftes.

Flygtningenævnet indhenter en del af nævnets baggrundsmateriale direkte fra internettet, hvorfra nævnet nemt

og hurtigt kan hente materiale fra en række myndigheder og anerkendte organisationer. Blandt andet hentes det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices) om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande i vidt omfang direkte fra nettet. Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

Muligheden for at hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer, at nævnet løbende foretager en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

4.15.3 Udsendelse af baggrundsmateriale

Baggrundsoplysningerne er inddelt i landebaggrundssager. Størstedelen af det materiale, som nævnet modtager om forholdene i de enkelte lande, indgår i nævnets samling af baggrundsmateriale. Materiale, der må karakteriseres som propaganda eller rene partsindlæg, generelle vurderinger af de foreliggende baggrundsoplysninger eller materiale af for konkret karakter, indgår ikke i baggrundsmaterialet.

Sekretariatet foretager cirka hver anden måned generel udsendelse af baggrundsmateriale til samtlige nævnsmedlemmer, Dansk Flygtningehjælp og Udlændingestyrelsen. Når materialet udsendes generelt, bliver det bilageret og opført på oversigter over landebaggrundssagernes indhold.

Baggrundsoplysninger vedrørende lande, hvorfra der kun kommer ganske få asylansøgere, udsendes ikke som generelt materiale, men forbliver på nævnets baggrundssag vedrørende det pågældende land. Baggrundsmateriale vedrørende de lande, der ikke er omfattet af den generelle udsendelse, bliver for visse af landenes vedkommende dog bilageret og opført på oversigter over de pågældende landebaggrundssagernes indhold. Det drejer sig typisk om lande, der tidligere har været omfattet af den generelle udsendelse. For resten af landenes vedkommende bliver materialet hverken bilageret eller generelt udsendt, men blot lagt på landebaggrundssagen og udsendt sammen med de konkrete sagers akter.

Forud for hver enkelt sags behandling i nævnet bliver den beskikkede advokat i form af en opdateret bilagsliste for det pågældende land, gjort bekendt med, hvilke baggrundsoplysninger nævnet er i besiddelse af. Advokaten kan herefter rette henvendelse til sekretariatet og anmode om kopi af det ønskede materiale til brug for sagens forberedelse.

Modtager nævnet en sag vedrørende en asylansøger fra et land, hvor der ikke udsendes baggrundsmateriale generelt, men hvor der føres bilagsliste vedrørende nævnets baggrundsmateriale om landet, udsender sekretariatet så vidt muligt ikke-udsendt baggrundsmateriale vedlagt den konkrete sags akter til Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og medlemmerne af det nævn, der skal behandle sagen. Den beskikkede advokat har i disse sager modtaget en bilagsliste over, hvilke baggrundsoplysninger nævnet er i besiddelse af vedrørende det pågældende land, hvorfor han eller hun ikke automatisk tilsendes materialet, men må rette henvendelse til nævnet herom.

Hvis nævnet modtager en sag vedrørende en asylansøger fra et land, hvorom der hverken udsendes baggrundsmateriale generelt eller føres bilagsliste, udsender sekretariatet baggrundsmaterialet vedlagt den konkrete sags akter til ansøgerens advokat, Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen og medlemmerne af det nævn, som skal behandle sagen.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er modtaget nyt baggrundsmateriale, som de mødende parter ikke kan antages at være i besiddelse af. Hvis der foreligger nyt ikke-udsendt materiale udsendes dette materiale 3 dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

Flygtningenævnet informerer i øvrigt om det væsentligste nye baggrundsmateriale i nyhedsbrevet "Information fra Flygtningenævnet", hvor der også er information om de væsentligste verserende høringer af generel karakter.

Derudover har Flygtningenævnet lagt bilagslisterne over Flygtningenævnets baggrundsmateriale ud på nævnets hjemmeside.

4.16 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

4.16.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at få svar på.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet i samarbejde med den konkrete nævnsformand en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens dokumentationskontor om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Hvis en høring har betydning for vurderingen af en større gruppe af sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat 3 dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Dansk Flygtningehjælp, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af en større gruppe af sager må stilles i bero.

Svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde indgår høringssvaret i anonymiseret form i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager. Som eksempel herpå kan fra beretningsperioden nævnes sagerne vedrørende etniske armenere fra Aserbajdsjan, som har været sat i bero på en høring af UNHCR herom.

4.16.2 Ægthedsvurderinger

I mange af de konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet eventuelt ved

anvendelse af lokale kilder.

Da det i flygtningesager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe, som blev nedsat i februar 1996 efter aftale mellem udenrigsministeren, indenrigsministeren og justitsministeren, en rapport, der foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Der blev endvidere etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen samt Rigspolitichefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

Et væsentligt formål med samarbejdsforumet er at udveksle oplysninger om kildernes muligheder for at foretage ægthedsvurderinger, eventuelle begrænsninger i adgangen til kilder i bestemte lande eller bestemte situationer. Der udveksles endvidere oplysninger om aktuelle og forventede behov for ægthedsvurderinger.

4.16.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en sådan vurdering af dokumentet, herunder ofte af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. Kriminalteknisk Afdeling har blandt andet foretaget flere vurderinger af irakiske identitetskort til brug for Flygtningenævnets vurdering af, om det kan lægges til grund, at asylansøgeren er fra Irak. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester med videre ikke fremtræder lige så tydelige, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Tortur

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder. Da tortur må anses for en konkret og individuel forfølgelse, vil det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, dog være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er opfyldt. Heraf følger imidlertid efter Flygtningenævnets opfattelse ikke, at betingelserne for at meddele asyl kan anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

5.1.1 Nævnets praksis vedrørende tortur

Fra nævnets praksis kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte den **5. februar 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1953. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at han i 1979 blev færdiguddannet som politiofficer, hvorefter han fik ansættelse i et iransk fængsel. Ansøgeren beholdt sin stilling efter revolutionen i 1979. I fængslet hjalp ansøgeren nogle politiske fanger og tog billeder af nogle af styrets modstandere, der havde været udsat for tortur i fængslet. Fotografierne blev efterfølgende smuglet ud til den iranske opposition. I 1985 blev ansøgeren dømt for sin tilknytning til marxistiske grupper og systemmodstandere. Ansøgeren blev fængslet og udsat for tortur. Efter sin løsladelse blev han blandt andet pålagt meldepligt, og hans hjem blev udsat for ransagninger. En række dokumenter fremlagt af ansøgeren - blandt andet vedrørende hans dom og fængsling - blev efter foretaget ægthedsvurdering vurderet til at kunne være ægte. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Herefter havde ansøgeren på grund af politiske aktiviteter rettet mod styret i Iran afsonet 4 år og 8 måneder af en straf på fængsel i 12 år og blev under fængslingen udsat for tortur. Endvidere havde ansøgeren efter sin løsladelse i 1989 været medlem af en gruppe, som havde haft aktiviteter rettet mod styret i Iran. Under disse omstændigheder anså nævnet det for sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/4

Nævnet meddelte den **8. oktober 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1961. Indrejst i november 1999. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han havde været medlem af PFLP (Folkefronten). Han skrev indlæg til et politisk blad udgivet af Folkefronten. I 1997 blev han i 4 måneder tilbageholdt hos de syriske myndigheder grundet sin tilknytning til Folkefronten. Under tilbageholdelsen blev han afhørt om sine politiske aktiviteter og forbindelser. Under afhøringerne blev han slået og udsat for tortur. Han blev løsladt mod at underskrive et papir om at ophøre med sine politiske aktiviteter. Efter løsladelsen fortsatte han med at skrive politiske artikler i bladet, men nu under pseudonym. I 1999 blev han anholdt grundet en artikel, han havde skrevet. Han var tilbageholdt i en ukendt periode, hvorunder han blev slået meget. Ved løsladelsen tog ansøgeren tilbage til bladet. Han skrev herefter om en intern ideologisk strid i Folkefronten, hvilket gjorde ham upopulær. Han blev overvåget af Folkefrontens sikkerhedsafdeling, som havde indledt et samarbejde med den syriske politiske sikkerhedsafdeling. Ansøgeren modtog herefter flere tilsigelser fra de syriske myndigheder. **Flygtningesnævnet** fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren som led i sit politiske engagement og arbejde som journalist havde været udsat for tortur og anden hårdhændet behandling fra de syriske myndigheders side. Efter baggrunden for dette fandt nævnet heller ikke at kunne afvise, at ansøgeren, hvis han vendte tilbage, ville risikere tilsvarende forfølgelse og overgreb. BR10/5

Danmark er på flygtningeområdet udover flygtningekonventionen bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt. Af særlig betydning for Flygtningesnævnets virksomhed er blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), som i 1992 ved lov er gjort til en del af dansk ret, og FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen).

Det følger således af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller vanærende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksteritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indbærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i artikel 1. Samme konventions artikel 16 indebærer endvidere et forbud mod udsendelse af en udlænding til et land, hvor der er risiko for, at den pågældende vil blive udsat for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Danmarks forpligtelser efter blandt andet disse konventioner kan i situationer, hvor en asylansøger er omfattet af bestemmelserne, men hvor grundlaget for ansøgningen ligger uden for flygtningekonventionens anvendelsesområde, danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status), under henvisning til, at der foreligger lignende grunde som anført i konventionen eller andre

tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvorefter det ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **31. januar 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1957. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren havde haft tilknytning til partiet Jeven Man, hvor han i 1½ år havde arbejdet med at sætte plakater op og havde deltaget i møder. Partiet var legalt og gik ind for Punjabs løsrivelse fra Indien. Ansøgeren blev i forbindelse med sine politiske aktiviteter to gange tilbageholdt af politiet og udsat for fysiske overgreb, herunder slået med jernrør, geværkolber og slået under fødderne. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold til grund, at ansøgeren, der udførte begrænsede aktiviteter for et selvstændighedsparti, under opholdet i hjemlandet havde været udsat for overgreb af torturlignende art, hvorfor det ikke burde kræves, at ansøgeren, der fremstod med et præg af subjektiv frygt, blev sendt tilbage til hjemlandet. BR10/6

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, tidspunktet for overgrebene set i forhold til asylansøgerens udrejse og asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb.

Som eksempel på en nævnsafgørelse, hvor det tillagdes betydning, at overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **12. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1969. Indrejst i november 1999. Ansøgeren var etnisk kurder og blev som følge heraf udsat for overgreb under aftjening af sin militærtjeneste. Ansøgeren havde desuden været tilbageholdt af politiet og udsat for fysiske overgreb. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var kurder, og at han ikke havde været aktiv for hverken PKK eller HADEP. Som for Udlændingestyrelsen blev det endvidere lagt til grund, at ansøgeren under sin militærtjeneste fra 1989 til 1991 blev udsat for fysiske overgreb som følge af sin kurdiske baggrund, at ansøgeren for 6-7 år siden i forbindelse med en Newroz-demonstration blev tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb af politiet, og at ansøgeren for 3-4 år siden i forbindelse med deltagelse i en hovedafkapning af en statue af Atatürk blev tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb af politiet - og løsladt efter 93 dage. Flygtningenævnet kunne tiltræde, at disse episoder ikke i sig selv var asylbegrundende. Det blev ved vurderingen heraf lagt til grund, at ansøgeren ikke ved udrejsen længere var eftersøgt af myndighederne, og at episoderne lå flere år tilbage i forhold til udrejsetidspunktet. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt endvidere ikke, at ansøgerens psykiske tilstand - bl.a. som følge af de fysiske overgreb - herunder ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden, i dag kunne begrunde asyl. Flygtningenævnets flertal fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/7

Nævnet **stadfæstede** den **29. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en klage fra en mandlig statsløs palæstinenser fra Jordan, født i 1967. Indrejst i juni 2000. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han i marts 1996 havde deltaget i en fredelig demonstration mod de handlinger, som den jordanske efterretningstjeneste foretog overfor statsløse palæstinensere. Demonstrationens deltagere blev overfaldet, og ansøgeren blev slået og tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren afhørt mistænkt for at have arrangeret demonstrationen, ligesom han under flere afhøringer blev udsat for tortur. Mens ansøgeren var tilbageholdt, blev hans bopæl udsat for ransagning. Han blev løsladt med daglig meldepligt. Efter løsladelsen opsogte han en læge, hvorefter han blev opereret, idet hans endetarm var perforeret. Efter 90 dage fik han at vide, at han skulle møde ugentligt hos efterretningstjenesten. Meldepligten fortsatte indtil hans udrejse i juli 1998. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgeren ved asylregistreringen havde angivet generelle forhold i Jordan som baggrund for asylansøgningen. Ansøgeren havde i asylskemaet anført, at han var tilbageholdt i marts-april 1996, og at han blev hånet og behandlet uvenligt. Ansøgeren anførte intet om, at han skulle have været udsat for tortur. Ansøgeren anførte heller ikke i asylskemaet, at han blev løsladt med meldepligt, men kun at han blev løsladt, efter at det var konstateret, at han blot havde deltaget i en fredelig demonstration. Ansøgeren havde først under samtalerne med Udlændingestyrelsen oplyst om den angivne tortur og havde ligeledes først overfor styrelsen oplyst om en tilbageholdelse i 1992 i Kuwait, hvor han ligeledes efter sin forklaring skulle have været udsat for tortur. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at det forekom bemærkelsesværdigt, at de jordanske myndigheder skulle have reageret så kraftigt som angivet af ansøgeren på en fredelig demonstration. Uanset om det herefter lagdes til grund, at ansøgeren i et eller andet omfang havde

været udsat for en hårdhændet behandling under tilbageholdelsen i 1996, fandt **flertallet af nævnets medlemmer**, at dette ikke nu kunne begrunde asyl. Flertallet havde herved lagt vægt på den tid, der var hengået, og på det forhold, at ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet i 2 år efter tilbageholdelsen. Flertallet lagde også vægt på, at ansøgeren ikke søgte asyl under sit 2 år lange ophold i Italien, og først søgte asyl i Danmark, da han blev standset i forsøg på vidererejse til Canada. Der var i sagens oplysninger ikke i øvrigt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR10/8

En asylansøgers velbegrundede frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Endvidere kan der efter nævnets praksis meddeles asyl i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden. Typisk vil den stærke subjektive frygt være forbundet med grove overgreb rettet mod asylansøgeren selv eller dennes nærmeste.

Ved vurdering af om asyl skal meddeles, træffer nævnet afgørelse efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder. I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel foranstalte en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Undersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asyl-ansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Disse undersøgelser sammenfattes efterfølgende i en konklusion.

Resultatet af torturundersøgelsen indgår herefter som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag. Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

Som eksempler på, at nævnet som et led i vurderingen af en sag har tillagt resultatet af en foretaget torturundersøgelse betydning, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **20. februar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1977. Indrejst i oktober 1998. Ansøgeren var etnisk tamil. Under borgerkrigen blev ansøgerens bopæl ransaget af personer fra hæren, og ansøgeren og hans familie blev slået med stave og geværkolber. I 1995 fik ansøgeren et høretab i forbindelse med en bombesprængning. På et tidspunkt blev han i tre måneder tilbageholdt i en militærlejr sammen med andre fængslede tamiler. Ansøgeren havde dog ikke udført aktiviteter for LTTE. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for kølleslag. Han fik en sæk over hovedet. Han blev hængt op i benene og sparket og slået med et våbenskæfte. Han blev løsladt, men var efterfølgende udsat for yderligere to tilbageholdelser. Forud for nævnsbehandlingen havde ansøgeren været underkastet en torturundersøgelse foretaget af Retsmedicinsk Institut samt en retspsykiatrisk undersøgelse foretaget af Retspsykiatrisk Afdeling ved Århus Universitet. Ved torturundersøgelsen fandtes, at ansøgeren meget vel kunne have været udsat for krigshandlinger i form af følger efter bombesprængning og stump vold udøvet af ransagende soldater, og det kunne ikke afgøres, om der også havde været tortur foretaget i fængslet. Ved den retspsykiatriske undersøgelse var der ikke konstateret psykiske torturfølger, men det bemærkedes, at ansøgerens dårlige psykiske tilstand måtte formodes at skyldes de for ham belastende omstændigheder, som han aktuelt levede under. Ansøgeren afgav ikke forklaring under nævnsmødet. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren ikke havde udøvet politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været udsat for krigshandlinger i form af bombesprængninger. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren meget sandsynligt havde været udsat for vold udøvet i forbindelse med ransagning eller

lignende. Efter de foreliggende oplysninger, herunder torturundersøgelsen fra Retsmedicinsk Institut og den psykiatriske undersøgelse fra Århus Universitetshospital, kunne det imidlertid ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at det ikke var sandsynliggjort, at ansøgeren forud for udrejsen havde været udsat for en konkret og individuel forfølgelse og fandt det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. BR10/9

Nævnet meddelte den **9. oktober 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Indien, født i 1970. Indrejst i maj 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at han på grund af sit tilhørsforhold til Babbar Khalsa i 1995 i to tilfælde havde været anholdt og tilbageholdt af politiet og udsat for tortur, til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring var understøttet af de lægelige oplysninger i sagen, særligt den af Amnesty Internationals lægegruppe foretagne undersøgelse af 24. september 2001, hvoraf det fremgik, at det måtte anses for sandsynligt, at de fysiske fund var opstået ved den af ansøgeren beskrevne tortur. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren efter overgrebene forlod Punjab og opholdt sig i en anden del af Indien. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne tillægge det afgørende betydning, at der var forløbet nogen tid fra ansøgeren havde været udsat for tortur og til han udrejste. BR10/10

Nævnet meddelte den **5. november 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1973. Indrejst i juni 2000. Som asylmotiv anførte ansøgeren, at han havde været udsat for tortur. Han havde ikke været politisk aktiv. En gang i 1997 og igen i september 1999 havde der uden for ansøgerens forretning været anbragt en bombe. Den 29. september 1999 blev ansøgeren afhentet af personer fra den srilankanske hær. I fire dage var ansøgeren tilbageholdt i en militærlejr, hvor han blev beskyldt for selv at have anbragt bomberne. Han blev gennembanket med geværer og rør. Han blev hængt op med hovedet ned af og slået, og han blev overhældt med vand. Han blev løsladt efter at have indvilliget i at hjælpe med at udpege den person, som var ansvarlig for bombeanbringelserne. Efterfølgende blev han flere gange afhentet af militæret med henblik på at udpege gerningsmanden blandt tilbageholdte personer. Ansøgeren kunne ikke udpege en person, hvorfor han blev slået med køller og sparket. Ansøgeren modtog herefter tilsigelser fra LTTE, som ansøgeren mente var ansvarlig for bomberne. Ansøgeren tog ophold hos en slægtning. Da hæren opsøgte ansøgerens ægtefælle og spurgte til ansøgerens opholdssted, valgte han trods udrejseforbud at udrejse. Før nævnsbehandlingen havde ansøgeren været underkastet en torturundersøgelse. Det fremgik af undersøgelsens resultat, at der ikke ved den retsmedicinske undersøgelse var fundet forhold, som talte afgørende imod, at ansøgeren skulle have været udsat for tortur som af ham angivet. Den retspsykiatriske undersøgelse havde vist, at ansøgeren diagnostisk opfyldte betingelser for at lide af en depressiv enkeltepisode af moderat grad og af posttraumatisk belastningsreaktion, som kunne være følger af tortur. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde efter ansøgerens forklaring sammenholdt med torturundersøgelsen til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur som af ham beskrevet. Nævnets flertal fandt på denne baggrund, at der forelå tungtvejende grunde for ikke at kræve, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/11

Nævnet **stadfæstede** den **5. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1978. Indrejst i september 1999. ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han siden januar 1997 havde været medlem af og politisk aktiv for Babbar Khalsa. I januar 1999 blev ansøgeren anholdt af det lokale politi og udsat for vold. Han blev slået i maven med en jernstang, og han blev slået på sine tånegle, så neglene faldt af, hvorefter der blev gnedet salt i sårene. En enkelt gang blev han slået på sine kønsdele med en politistav. Han blev løsladt mod bestikkelse. I to måneder herefter opholdt han sig hos en tante, hvorefter han udrejste. Før nævnsbehandlingen havde ansøgeren været underkastet en torturundersøgelse. Det fremgik af undersøgelsens resultat, at der ved den retsmedicinske undersøgelse var fundet ar og defekte tånegle, der muligt kunne være følger af tortur, om end en anden opståelsesmåde ikke kunne udelukkes. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han som følge af aktiviteter for Babbar Khalsa havde været udsat for de overgreb, som han havde forklaret om. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren havde haft vanskeligt ved at forklare om sine konkrete aktiviteter. Nærmere udspurgt viste det sig således, at han ikke selv havde hvervet medlemmer, og forklaringen om, hvorledes han skulle have været budbringer, virkede ikke overbevisende. For så vidt angik den angivelige aktivitet i form af at huse medlemmer på familiens gård fandtes det påfaldende, at ansøgerens fader som overhoved kun skulle have været udsat for begrænsede reaktioner, således som ansøgeren forklarede om under samtalen med Udlændingestyrelsen, ligesom det fandtes påfaldende, at ansøgeren ikke havde kunnet give nærmere oplysninger om de angivelige partimedlemmer, som skulle have overnattet, herunder om de måtte være eftersøgt. Det fandtes endvidere usandsynligt, at ansøgeren som eftersøgt kunne opholde sig mere end en måned hos nærboende familie uden problemer. Endelig støttede den foreliggende torturundersøgelse ikke

ansøgerens forklaring om, at han skulle have været udsat for omfattende tortur gennem halvanden måned. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været medlem af Babbar Khalsa og herunder havde været tilbageholdt, fandt **Flygtningenævnet** ikke, at ansøgeren kunne anses for at være forfulgt. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring havde haft meget begrænsede aktiviteter for Babbar Khalsa og således efter sin forklaring ikke havde kunne give nærmere oplysninger til myndighederne og blev løsladt uden betingelser. Såfremt ansøgeren måtte have været tilbageholdt, kunne det efter indholdet af torturundersøgelsen ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur. Det kunne således ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville udsætte sig for risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere helbredsoplysninger. BR10/12

Nævnet **stadfæstede** den **12. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1979. Indrejst i august 1999. Ansøgeren var etnisk sikh. Ansøgerens fader havde været aktiv for bevægelsen Babbar Khalsa, der kæmper for oprettelsen af en selvstændig stat for sikherne. Ansøgeren havde selv udført kurervirksomhed for bevægelsen. I 1999 blev ansøgeren to gange tilbageholdt af myndighederne og afhørt omkring faderens forhold. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren udsat for vold, hvorefter han blev løsladt mod bestikkelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren havde forklaret usammenhængende og divergerende om sine personlige forhold og om sit asylmotiv, herunder om baggrunden for de angivelige tilbageholdelser og tidspunkterne herfor. Ansøgeren havde efter flertallets opfattelse haft et påfaldende ringe kendskab til faderens forhold med hensyn til den angivelige tilknytning til Babbar Khalsa, herunder hvor længe faderen skulle have været tilknyttet og om faderens opgaver. Ansøgeren havde flere gange nævnt, at han ikke selv interesserede sig for Babbar Khalsa, men havde på et sent tidspunkt i sagen forklaret om sin egen tilknytning på en måde, som flertallet vurderede som åbenbart utroværdig. Ansøgerens troværdighed fandtes svækket af den omstændighed, at han havde givet urigtige oplysninger om sin alder. Flertallet lagde efter retspsykiatrisk kliniks erklæring af 2. november 2000 til grund, at ansøgeren ikke havde frembudt symptomer som sædvanligvis ses hos folk med posttraumatisk belastningssyndrom. På denne baggrund fandtes ansøgeren, uanset om han havde været udsat for fysisk vold, ikke at have sandsynliggjort, at han som følge af faderens eller hans egen politiske virksomhed havde været konkret og individuelt myndighedsforfulgt. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere lægelige oplysninger. BR10/13

5.2 Kønsrelateret forfølgelse

I den danske udlændingelov er der ikke særlige bestemmelser vedrørende kønsrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er kønsrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for kvinder i den pågældendes hjemland.

De kønsrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte enten vold, oftest fra ægtefællens side, eller konflikter i forbindelse med ægteskab. Både konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber, samt konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse, anføres ofte som årsag til forfølgelse.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er støttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at de må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne er vidende om overgrebene og tolerer disse, idet de enten ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Dette kan være tilfældet, hvor en lov eller en norm begrænser udøvelsen af en fundamental ret, således at sanktionen for at overtræde loven eller normen er udtryk for kønsrelateret forfølgelse. Som udgangspunkt vil de generelle forhold for kvinder i et land dog ikke kunne begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **14. februar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1983. Indrejst i juli 2000. Sagen blev behandlet sammen med sagen vedrørende ansøgerens tvillingesøster. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til frygt for, at hun eller hendes tvillingesøster ved en tilbagevenden til Iran ville blive tvangsgift med en af faderens nære venner, som faderen drev forretninger med. Faderen havde ikke præsenteret den pågældende - hverken direkte eller ved navn - for ansøgeren, der fik kendskab til planerne gennem moderen. Faderens planer lå cirka otte måneder tilbage i forhold til udrejsen. Ansøgeren udrejste sammen med moderen og med faderens godkendelse. Ansøgeren fik idéen om at søge asyl fra morbroderen og søgte efter cirka to måneders ophold i Danmark asyl med moderens indforståelse og i forbindelse med moderens beslutning om at rejse tilbage til Iran. Der havde ikke siden moderens udrejse af Danmark været kontakt med moderen eller familiemedlemmer i Iran, og der var ikke gjort forsøg herpå. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at faderen, der var guldsmed og arbejdede for kontoret for bekæmpelse af offentligt fordærv (Monkerat), var stofmisbruger og havde behandlet ansøgeren og den øvrige familie voldeligt særligt i forbindelse med skænderierne om tvangsægteskabet. Ansøgeren frygtede endvidere alvorlige reaktioner, fordi hun var blevet i Danmark hos morbroderen. Flygtningesnævnet fandt efter en samlet vurdering af oplysningerne om ansøgerens forhold ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun forud for udrejsen havde været udsat for sådanne konkrete forhold, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for overgreb af en sådan karakter, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det indgik i nævnets vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden havde et netværk, der bestod af moderen, der var uddannet idrætslærer, samt nogle af moderens søskende, der var bosat i Iran. BR10/14

Nævnet **stadfæstede** den **18. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1979. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var etnisk tajik, og hendes fader var under Najibullah kontorchef i Undervisningsministeriet. Ansøgerens ene søster var medlem af PDPA's ungdomsorganisation. Ansøgeren var medlem af pionerafdelingen, hvor hendes opgaver bestod i at patruljere på skolens områder og at foretage ransagninger for at forhindre, at bomber og uvedkommende personer kom ind på skolens område. Efter Mujaheddins magtovertagelse begyndte familien at blive chikaneret, og på et tidspunkt blev ansøgerens forældre gennembanket. I 1998 blev ansøgerens bedstemoder og fætter dræbt af Taleban. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgeren som pioner havde arbejdet som vagt på sin skole indtil 1993. Flygtningesnævnet fandt ikke, at ansøgeren, der dengang var 13-14 år, havde profileret sig på en sådan måde i forhold til Taleban, at hun skulle risikere forfølgelse som følge heraf. Flygtningesnævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren, som følge af faderens tidligere stilling i Undervisningsministeriet, kunne risikere at blive udsat for overgreb. Flygtningesnævnet bemærkede, at der ikke fandtes tilstrækkeligt belæg for at antage, at drabet på bedstemoderen og fætteren kunne tilskrives ansøgerens eller hendes faders politiske aktiviteter. Nævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren havde søgt asyl i et vestligt land i sig selv ville medføre, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** fandt ikke, at den generelt vanskelige situation for enlige kvinder i Afghanistan kunne begrunde asyl. BR10/15

Nævnet **stadfæstede** den **21. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født 1935. Indrejst september 2000. **Flygtningesnævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Det lagdes således til grund, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv i Afghanistan, og at hun i 1998 udrejste uden problemer fra Afghanistan til Pakistan, hvor hun opholdt sig i 2-2½ år, hvorefter hun rejste til Danmark på et turistvisum. Hendes søn havde ikke haft problemer med Taleban-styret, selvom han var tidligere officer, idet styret ikke var bekendt hermed. Den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle, der var død for 20 år siden, var officer, og at hendes søn var officer under den tidligere regering, fandtes ikke i sig selv at kunne give grundlag for asyl. Heller ikke de generelle forhold for kvinder i Afghanistan kunne give grundlag for asyl. BR10/16

Nævnet **stadfæstede** den **14. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan, født i 1974. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren blev familiesammenført, idet hun i oktober 1998 indgik ægteskab med en dansk statsborger af pakistansk oprindelse. Ansøgeren forklarede, at hun i januar 2000 blev separeret fra ægtefællen, fordi han drak alkohol, ignorerede hende og havde andre kvinder. Ansøgerens fader var tilknyttet Jimat-E-Islami og var meget religiøs. Hendes familie ville ikke acceptere en fraskilt kvinde i familien, og ansøgeren ville derfor blive slået ihjel ved en tilbagevenden. Hun ville ikke kunne få et job i Pakistan, idet man ikke ansatte kvinder, der boede alene, og enlige kvinder ikke kunne overleve i Pakistan. Endvidere havde den tidligere svigerfamilie i Danmark truet hende. **Flygtningesnævnet** udtalte, at

ansøgeren som asylmotiv havde angivet velbegrundet frygt for forfølgelse fra sin familie og tidligere svigerfamilie, som var vrede, fordi hun var blevet skilt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at dette var en privatretlig konflikt uden asylretlig relevans, og ansøgeren måttet henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. BR10/17

Nævnet **stadfæstede** den **4. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka, født i 1956. Indrejst i april 2001. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren angav sit asylmotiv som værende vold fra ægtefællens side. Ansøgeren anførte, at hun ikke havde kunnet opnå beskyttelse ved henvendelse til det lokale politi. Hun anførte endvidere, at hun ikke kunne tage ophold hos familien, da hun frygtede, at ægtefællen også vil opsøge hende der. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgerens konflikt med ægtefællen var en konflikt af privatretlig karakter. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens forklaring om, at hun ikke ville have mulighed for at opnå beskyttelse hos myndighederne, ikke forekom overbevisende. Det bemærkedes i den forbindelse, at ansøgeren, hvis hun havde problemer med at få det lokale politi til at reagere på henvendelser, måtte henvises til at klage til overordnede myndigheder. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren på overbevisende måde havde kunnet begrunde, at hun ikke havde mulighed for at tage ophold andre steder i Sri Lanka, herunder hos familie. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren ikke forud for sin udrejse havde været udsat for en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7 eller ved en tilbagevenden ville være i risiko herfor. BR10/18

Seksuelle forhold – ofte homoseksualitet – bliver også i visse sager anført som asylmotiv. Sagerne er som regel meget konkret begrundet, og såfremt ansøgerens forklaring lægges til grund, vil det være af betydning, om forholdet må antages at være kommet til myndighedernes kendskab. Herudover vil det være af betydning, om det må lægges til grund, at homoseksuelle forfølges i hjemlandet, og hvilken straf den pågældende i givet fald risikerer ved en tilbagevenden.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **29. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien, født i 1979. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren var etnisk albaner. For tre til fire år siden truede ansøgerens fætter ansøgeren med en pistol, da fætteren fandt ud af, at ansøgeren var homoseksuel. Fætteren ønskede, at ansøgeren skulle ændre sin livsstil. Ansøgeren rettede ikke henvendelse til myndighederne i forbindelse med episoden med fætteren, da homoseksualitet ikke respekteres i praksis, og da ansøgeren derfor frygtede at blive diskrimineret af myndighederne. Efter at ansøgeren indgik registreret partnerskab i Danmark, har hans morbror truet med at slå ham ihjel. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerens forklaringer om truslerne fra fætteren og morbroderen som følge af ansøgerens homoseksualitet kunne lægges til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ved sin indrejse til Danmark angav, at han søgte asyl, blandt andet fordi hans far var blevet slået ihjel. Ansøgeren oplyste i asylschemaet, at han havde forladt hjemlandet grundet økonomiske forhold. Først under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyste ansøgeren, at han søgte om asyl, fordi han var homoseksuel, og det var først senere i forløbet, at ansøgeren mere detaljeret forklarede om sin frygt for fætterens og morbroderens reaktioner og trusler. Flygtningenævnet fandt imidlertid anledning til at tilføje, at selvom nogle familiemedlemmer skulle have truet ansøgeren, fordi han var homoseksuel, var dette ikke tilstrækkeligt til at give asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at homoseksualitet ifølge baggrundoplysningerne siden 1995 har været afkriminaliseret, ligesom der ikke forelå oplysninger om, at de albanske myndigheder skulle diskriminere homoseksuelle. BR10/19

Nævnet **stadfæstede** den **25. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende mandlig statsborger fra Moldova. Født i 1977. Indrejst i april 2000. Ansøgeren havde oplyst, at han havde modtaget cirka fem indkaldelser til aftjening af værnepligt, men han havde ikke givet møde. I forbindelse med valget til den autonome gagauziske republik i september 1999 havde ansøgeren fungeret som valgobservatør. Under valgbehandlingen blev ansøgeren bekendt med, at der foregik valgsvindel. Ansøgeren forsøgte at få offentliggjort en artikel om valgsvindelen, i hvilken forbindelse han rettede henvendelse til en avis. Ansøgeren blev herefter tilbageholdt af politiet og udsat for omfattende vold. Ansøgeren blev opfordret til at trække beskyldningerne om valgsvindel tilbage, ligesom han blev truet med langvarig fængselsstraf. Ansøgeren havde videre oplyst, at han var homoseksuel og HIV-smittet. Ansøgerens homoseksualitet var kendt i ansøgerens hjemby. Som følge af sin homoseksualitet blev ansøgeren udsat for omfattende chikane og overfald. Ansøgeren blev forsøgt voldtaget, hvilket han ønskede at anmelde til politiet, men politiet grinede blot af ansøgeren. Overgrebene fandt sted cirka hver tredje måned over en periode på cirka tre år. Enkelte gange måtte ansøgeren hospitalsbehandles

på grund af overgrebene. Ansøgeren kunne ikke modtage lægebehandling for sin HIV-smitte.

Flygtningenævnet udtalte, at uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været valgobservatør og havde henvendt sig til pressen om valgsvindel og i den anledning blev tilbageholdt af politiet i nogle dage og mishandlet, fandt nævnet, at dette ikke kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Efter baggrundsoplysningerne kunne nævnet endvidere ikke anse det for sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet risikerede en uforholdsmæssig straf, fordi han ikke havde aftjent værnepligt. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været udsat for en vis chikane på grund af sin homoseksualitet, men kunne ikke lægge til grund, at chikanen skulle have haft så voldsomt et omfang som forklaret af ansøgeren. Nævnet lagde herved vægt på, at en chikane af et sådant omfang i sig selv virkede usandsynlig, og at oplysningerne om chikanen først var fremkommet på nævnsmødet. Herefter, og da ansøgerens HIV-smitte ikke var asylbegrundende, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/20

5.3 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Bestemmelsen i § 7 er bygget op på den måde, at der først skal tages stilling til, om ansøgeren kan anses for at have et beskyttelsesbehov, jf. § 7, stk. 1 eller 2. Dernæst træffes beslutning om, hvorvidt et andet land er nærmere til at give ansøgeren beskyttelse, jf. § 7, stk. 3.

For en nærmere gennemgang af begrebet henvises til 7. beretning kapitel 11 og 8. beretning, kapitel 9.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **19. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i april 2000 sammen med sin ægtefælle og 2 børn, der af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren var født og opvokset i Rusland, men havde fået afghansk statsborgerskab i forbindelse med indgåelsen af ægteskab.

Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde afghansk statsborgerskab. Nævnet fandt endvidere, at hvis ansøgeren isoleret set skulle vurderes i forhold til Afghanistan, opfyldte hun - ligesom sin ægtefælle - betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var etnisk russer, at hun var født og opvokset i Rusland, at hun fra 1995 til 1996 opholdt sig i Afghanistan sammen med sin afghanske ægtefælle, at hun i den forbindelse fik afghansk statsborgerskab, at familien herefter på ny flyttede til Rusland, og at familien i år 2000 rejste fra Rusland til Danmark, idet ansøgerens ægtefælle blev forfulgt i Rusland. Det fremgik ikke af sagens dokumenter, om ansøgeren havde bevaret sit russiske statsborgerskab. Ansøgerens forklaring på dette punkt kunne ikke tillægges nogen afgørende betydning. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** vurderede, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Rusland, at det måtte antages, at hun enten stadig var russisk statsborger, eller at hun på ny måtte formodes at kunne opnå russisk statsborgerskab, og at hun i overensstemmelse med princippet i udlændingelovens § 7, stk. 3, måtte antages at kunne opnå beskyttelse der. Det var i den forbindelse flertallets vurdering, at ansøgeren ikke i forhold til Rusland var således forfulgt og chikaneret, at hun kunne opnå asyl i Danmark. Flertallet kunne i den forbindelse tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren - hvis hun skulle blive forfulgt - måtte henvises til at søge de relevante russiske myndigheders beskyttelse. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse fra Rusland, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til Rusland. BR10/21

Nævnet **stadfæstede** den **18. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Egypten, født i 1960, samt hendes søn, der var irakisk statsborger. Indrejst i juni 2000. I 1983 blev ansøgeren gift med en irakisk statsborger og flyttede til Bagdad i Irak. Ansøgerens søn var syg og behøvede lægehjælp, som han ikke kunne få i Irak. Han skulle have blodtransfusion. De fik at vide, at man ikke havde sønnens blodtype. Sønnen fik meningitis. Han fik ikke medicin. Sønnen blev handicappet og kom i rullestol. Under et besøg i en klub ønskede Saddam Husseins søn Uday at gøre bekendtskab med ansøgerens sekstenårige datter. Familien forlod selskabet. Samme dag afhentede myndighederne ansøgerens ægtefælle og

tilbageholdt ham i to dage. De forlangte, at han skulle udlevere datteren. Efter løsladelsen blev han chikaneret. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der var egyptisk statsborger, ikke havde haft problemer med de egyptiske myndigheder. Der var derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede forfølgelse, hvis hun vendte tilbage til Egypten. Det var derfor uden betydning, i hvilket omfang ansøgeren måtte have haft konflikter med myndighederne i Irak. Ansøgerens søn, der da var 14 år og handicappet, var irakisk statsborger. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgerens søn var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Under hensyn til ansøgerens tilknytning til Egypten fandt Flygtningenævnet, at Egypten var nærmest til at yde sønnen beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet besluttede i overensstemmelse hermed, at ansøgeren, såfremt hun ikke udrejste frivilligt, kunne udsendes tvangsmæssigt til Egypten, jf. udlændingelovens § 32 a. Dog var det en forudsætning for tvangsmæssig udsendelse af ansøgeren til Egypten, at der blev tilvejebragt indrejse- og opholdstilladelse i Egypten for ansøgerens søn. BR10/22

5.4 Bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

De er en betingelse for ophør af opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andet flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der blev således indført en tidsbegrænset ret til at bevare opholdstilladelsen i Danmark, fordi nogle personer ved tilbagevenden til deres hjemland fortryder repatrieringen.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, som trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter stk. 2 kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a, kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **8. februar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1920. Indrejst i september 1982. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren den 1. april 1997 udrejste til Libanon, og at han ikke før juli 1999 igen rejste ind i Danmark. Flygtningenævnet lagde vægt på de oplysninger, der fremgik af skrivelser fra Udlændingestyrelsen, samt klagerens ansøgninger om opholds- og arbejdstilladelse fra 1999, som ikke var anfægtet. Klageren havde således opholdt sig udenfor Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren i det tidsrum frivilligt havde taget bopæl i sit hjemland Libanon, hvor han havde boet hos

sin søn og hos søskende. I den forbindelse bemærkede Flygtningenævnet, at klageren, efter det oplyste, heller ikke havde selvstændig bopæl i Danmark, men boede hos sin søn. Nævnet fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han, som påstået, på grund af sygdom eller hans søskendes død, havde været forhindret i at tage til Danmark. Klagerens opholdstilladelse ansås således for bortfaldet, jfr. udlændingelovens § 17, stk. 3, jfr. stk. 1. Flygtningenævnet fandt ikke, at der forelå forhold, der skulle medføre, at opholdstilladelsen ikke blev anset for bortfaldet, jfr. udlændingelovens § 17, stk. 2. BR10/23

Nævnet **ophævede** den **17. april 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1978. Indrejst den 4. oktober 1999. Ansøgeren indrejste første gang i 1993. Ansøgeren blev i november 1995 meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 2, og hun udrejste den 3. oktober 1998 med repatrieringsstøtte. **Flygtningenævnet** udtalte, at udlændingelovens § 17 a var ændret med virkning fra 1. januar 2000, jf. lov nr. 353 af 2. juni 1999. Der var ikke i denne lov fastsat nogle overgangsbestemmelser vedrørende personer, som var rejst tilbage til deres hjemland, og som først var vendt tilbage til Danmark på et så sent tidspunkt, at reglerne i § 17 a i sin dagældende formulering om manglende bortfald af opholdstilladelse fandt anvendelse. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at såfremt klageren først var vendt tilbage i Danmark fra sit ophold i Bosnien-Hercegovina efter 1. januar 2000, men dog senest den 3. oktober 2000, ville hun kunne påberåbe sig de nu gældende bestemmelser i § 17 a, herunder have ret til at indgive en ansøgning efter § 17 a, stk. 2, om forlængelse af fortrydelsesretten. Flygtningenævnets flertal fandt efter disse omstændigheder, at klageren kunne påberåbe sig udlændingelovens § 17 a i den nugældende formulering uanset, at hendes udrejse og indrejse i Danmark lå forud for 1. januar 2000. Flygtningenævnets flertal lagde i denne forbindelse vægt på, at det fremgår af punkt 3. 6. i forslag til repatrieringslov, sammenholdt med bemærkningerne til § 16 i lovforslaget, at meningen med lovforslaget på dette punkt var at give navnlig unge flygtninge en længere fortrydelsesret bestående af 12 måneder og en mulighed for yderligere forlængelse af fortrydelsesretten efter ansøgning i endnu 12 måneder, ligesom det fremgik af bemærkningerne, at ansøgning om forlængelse kunne indgives både før og efter udløbet af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder. Flygtningenævnets flertal fandt – efter klagerens forklaringer og de i øvrigt foreliggende oplysninger om klagerens tilknytning til Danmark – at klageren havde haft rimelig grund til at udskyde endelig stillingtagen til, hvorvidt hun ville fortryde sin hjemrejse til Bosnien-Hercegovina og fandt videre, at klageren havde en sådan tilknytning til Danmark, at klageren opfyldte betingelserne for at få forlænget sin fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 2. BR10/24

Nævnet meddelte den **17. maj 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1962. Indrejst i 1984. I marts 1989 udrejste ansøgeren af Danmark. I august 1999 indrejste ansøgeren på ny. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse som flygtning i Danmark var bortfaldet som følge af, at hun frivilligt havde taget ophold i hjemlandet fra 1989. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om hendes og familiens bopælsforhold til grund. Ansøgeren havde således boet i Nordirak i en periode på ni år fra 1975-1984 samt på ny fra 1997. Ansøgeren havde boet i Bagdad fra 1989-1997. Ansøgeren havde ikke længere familie i Nordirak. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens tilknytning til det nordlige Irak måtte anses for værende så begrænset, at det efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke fandtes rimeligt at henvise hende til at tage ophold dér. Flygtningenævnet meddelte herefter i overensstemmelse med praksis ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR10/25

Kapitel 6

Det tidligere Jugoslavien

I løbet af 2001 stabiliserede situationen i det tidligere Jugoslavien sig væsentligt. De etniske konflikter, som fandt sted i området gennem 1990'erne, fortsatte dog med at præge situationen i området. Gennem hele året blev der rapporteret om spændinger mellem de forskellige etniske grupper, navnlig albanere og serbere. Etniske minoritetsgrupper havde fortsat vanskeligheder og blev i vidt omfang udsat for chikane og i nogle tilfælde fysiske overgreb. Således vendte kun meget få af de etniske serbere, der udrejste af Kosovo i forbindelse med den jugoslaviske hærst tilbagetrækning i juni 1999, tilbage til Kosovo, og der blev fortsat rapporteret om etniske serbere, der udrejste af frygt for repressalier fra etniske albanere. I Makedonien blev der indsat fredsbevarende

styrker for at forhindre en borgerkrig mellem albanske oprørere og regeringsstyrker.

I Forbundsrepublikken Jugoslavien rapporteredes om en betydelig forbedring af menneskerettighedssituationen. Den 26. februar 2001 vedtog det jugoslaviske parlament en amnestilov, der omfattede de cirka 30.000 personer, der deserterede eller unddrog sig militærtjeneste i krigsperioden i landet mellem den 24. marts og 23. juni 1999. Den 31. marts 2001 blev tidligere præsident Milosevic udleveret til Det Internationale Krigsforbryder Tribunal i Haag. Herefter hævdede det internationale samfund sanktionerne mod Forbundsrepublikken Jugoslavien og gav tilsagn om økonomisk støtte til genopbygningen af landet.

I det følgende vil udviklingen i området kort blive skitseret, ligesom der vil blive redegjort for væsentligt baggrundsmateriale. Endvidere vil behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, herunder Kosovo-provinsen, og Bosnien-Hercegovina blive omtalt og belyst med eksempler fra nævnets praksis. For en nærmere redegørelse for udviklingen i det tidligere Jugoslavien og de senere års praksis henvises til tidligere beretninger.

6.1 Sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien

6.1.1 Udviklingen i Kosovo-provinsen

Efter den jugoslaviske hærts tilbagetrækning fra Kosovo-provinsen i juni 1999 blev der indsat en NATO-ledet fredsstyrke, KFOR, som er ansvarlig for sikkerheden i provinsen samt for forsvaret af provinsen mod trusler udefra. Samtidig blev FN's mission i Kosovo-provinsen, UNMIK, oprettet.

I løbet af 2001 gjorde UNMIK en stor indsats for at skabe forbedringer af infrastrukturen. Dette resulterede i betydelige forbedringer, navnlig inden for forsyningssektoren og sundhedsvæsenet. Endvidere skete der fremskridt i opbygningen af et judicielt system og af en lokal politistyrke. Provinsen er dog fortsat præget af store økonomiske problemer, herunder en meget stor arbejdsløshed.

Også i 2001 har de etniske minoriteter i Kosovo-provinsen været udsat for voldelige angreb, chikane og diskriminering fra de etniske grupper, der udgør majoriteten af befolkningen i lokalområdet. Dette medførte manglende bevægelsesfrihed for minoritetsgrupperne og deraf følgende vanskeligheder med at få adgang til arbejde, uddannelse, sundhedsvæsen og andre offentlige ydelser. Situationen mellem etniske albanere og serbere var fortsat spændt. I løbet af 2001 blev der rapporteret om flere alvorlige angreb mod etniske serbere, romaer og ashkalij. Kun få af de etniske serbere, der flygtede under den jugoslaviske hærts tilbagetrækning, vendte tilbage. Endvidere blev der fortsat rapporteret om enkelte serbere, der udrejste af frygt for repressalier fra etniske albanere. Drabene på personer tilhørende etniske minoriteter, herunder albanere i områder, hvor de var i mindretal, udgjorde fortsat en uforholdsmæssig stor del af det samlede antal drab i provinsen. Situationen blev vanskeliggjort af, at mange etniske albanere flygtede til Kosovo fra uroligheder i sikkerhedszonen mellem Sydserbien og Kosovo. Mod slutningen af beretningsperioden forbedredes sikkerhedssituationen i takt med politistyrkens og det judicielle systems voksende effektivitet. Mange af de etniske albanere, som var flygtet til Kosovo fra urolighederne i sikkerhedszonen mellem Sydserbien og Kosovo, returnerede derfor til Sydserbien.

Den 17. november 2001 afholdtes parlamentsvalg i Kosovo. Alle etniske samfund deltog i valget og var repræsenteret ved politiske partier. Valget blev gennemført uden større spændinger og voldsepisoder. Der var på forhånd afsat sæder i parlamentet til serbiske partier og partier, der repræsenterede andre minoritetsgrupper. De største partier i det nye parlament blev de albanske partier LDK og PDK og den serbiske koalition Povratak, med henholdsvis 47, 26 og 22 sæder i parlamentet. Andre minoritetspartier delte de resterende 10 sæder. Det nyvalgte parlament afholdt sit første møde den 10. december 2001. Parlamentet skulle vælge Kosovo-provinsens præsident og premierminister, men dette var ikke sket ved beretningsperiodens slutning.

6.1.2 Behandlingen af sager vedrørende asylansøgere fra Kosovo-provinsen

Flygtningenævnet har i de senere år løbende behandlet og truffet afgørelser i sager vedrørende personer fra Kosovo-provinsen.

Også i løbet af 2001 har Flygtningenævnet behandlet en række sager vedrørende personer fra Kosovo-provinsen. Mange sager vedrørte etniske albanere, der som asylmotiv enten henviste til de generelle forhold i Kosovo, eller til at de var kommet i modsætningsforhold til andre albanere på grund af deres aktiviteter for det

tidligere serbiske styre, eller at de var kommet i modsætningsforhold til UCK, fordi de ikke havde efterkommet indkaldelser til at kæmpe for UCK mod serberne. I mange af sagerne har ansøgerne anført, at de ikke turde vende tilbage, fordi de havde været udsat for meget traumatiserende oplevelser under krigen. Endvidere har Flygtningenævnet behandlet en række sager vedrørende personer tilhørende etniske mindretal i Kosovo-provinsen, navnlig romani, askhalij og bosniakker. De fleste af disse personer indrejste efter den jugoslaviske hærstrøg tilbage og har som asylmotiv angivet, at de blev forfulgt eller chikaneret af etniske albanere som følge af deres etniske tilhørsforhold.

Som eksempel på Flygtningenævnets praksis i sager, hvor ansøgerne har angivet at være kommet i modsætningsforhold til den albanske befolkning eller UCK, kan nævnes:

Nævnet meddelte den **10. maj 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1961. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner. Ansøgeren arbejdede på en cementfabrik, og i perioden 1993 til 1999 var han tvunget til at være medlem af Serbiens Socialistiske Parti (PPS) for at kunne beholde sit arbejde. Det blev officielt meddelt, at ansøgeren tilhørte den gruppe, som serberne kaldte for "loyale albanere". **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren i 1992 blev nødt til at melde sig ind i Serbiens Socialistiske Parti (PPS), fordi han ellers ville miste sit arbejde og muligheden for at få et andet arbejde. Han var medlem frem til udrejsen fra Kosovo i 1999. Flygtningenævnet kunne videre lægge til grund, at ansøgeren var et kendt medlem. Derimod kunne **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været egentlig politisk aktiv. På baggrund af pkt. 10 i UNHCR's position paper fra marts 2001, om personer der ansås for at have samarbejdet med det serbiske regime, fandt Flygtningenævnet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/26

Nævnet meddelte den **14. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1958 (M) og 1965 (K). Indrejst i juni 2000. Begge ansøgere var goranier. Før krigens start havde de levet uden de store problemer. Den mandlige ansøger drev forretning og var således kendt i byen. Fra den 12. maj 1999 til den 12. juni 1999 var den mandlige ansøger tvangsmobiliseret til den jugoslaviske hær. Herefter blev han to gange opsøgt af UCK, der blandt andet afhørte ham om, hvor han havde været under krigen. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring til grund, herunder at den mandlige ansøger i maj 1999 blev mobiliseret til den jugoslaviske hær. Den mandlige ansøger havde efterfølgende været tilbageholdt og afhørt to gange af UCK om sine forhold under krigen. Særligt under hensyn til, at den mandlige ansøger var en kendt person i lokalområdet fandt nævnet, at der var en betydelig risiko for, at UCK havde eller ville få kendskab til hans mobilisering i den jugoslaviske hær. Under hensyn til karakteren af et sådant modsætningsforhold og efter en samlet vurdering af oplysningerne om ansøgernes forhold i øvrigt fandt Flygtningenævnet det betænkeligt at stille krav om, at ansøgerne skulle vende tilbage til hjemlandet. BR10/27

Nævnet **stadfæstede** den **21. september 2001** en afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1958. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren var etnisk kosovo-albaner og muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren ikke havde udført væsentlige politiske aktiviteter eller i øvrigt været i konflikt med hverken serbiske eller albanske grupperinger, før krigen brød ud i Prikaz, der blev angrebet af serbiske styrker den 5. marts 1998, idet byen var kendt som base for UCK. Ansøgeren flygtede sammen med sin familie og andre indbyggere, men ansøgeren blev siden adskilt fra sin familie, idet han måtte holde sig skjult. Ansøgeren udrejste i marts 1999 og har ifølge samtalereferat af 17. september 1999 som asylmotiv konkluderende henvist til de usikre forhold i Kosovo. Ifølge den beskikkede advokats indlæg af 21. november 2000 henviste ansøgeren til sit medlemskab af LDK og oplyste, at han i januar 1999 modtog en indkaldelse fra UCK, som han ikke efterkom. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at hans brødre, der var medlemmer af UCK, ligesom en stor del af hans familie havde afvist ham, idet han ikke efterkom indkaldelsen og dermed blandt andet var skyld i, at UCK-folk blev sårede. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaring herom var blevet udbygget og fremkom på et sent tidspunkt, hvorfor forklaringen ikke kunne lægges til grund i sin helhed. Nævnet vurderede ansøgerens forhold således, at han – sådan som han for så vidt selv havde tilkendegivet – valgte at følge sin samleverske og børn, og at han nu blev udsat for bebrejdelser navnlig fra sin nærmeste familie over, at han var flygtet fra sit ansvar. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo risikerede en forfølgelse, som omfattedes af udlændingelovens § 7. Nævnet tillagde det vægt, at forholdene i Kosovo var væsentligt ændrede blandt andet som følge af KFOR's tilstedeværelse og opbygningen af en civil FN-administration. BR10/28

Nævnet meddelte den **17. oktober 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et jugoslavisk ægtepar fra Kosovo, født i 1956 (M) og 1955 (K), samt to børn. Indrejst i maj 1999. Ansøgerne var begge etniske albanere og muslimer. Da serberne besatte Kosovo, blev den mandlige ansøger fyret fra sit arbejde som grafiker, hvorefter han startede sit eget trykkeri. Den mandlige ansøger udførte trykkeriopgaver for både serbere og albanere, hvilket albanerne ikke var tilfredse med, og ansøgeren blev flere gange truet af UCK. Den kvindelige ansøger arbejdede som jurist i socialforvaltningen, hvilket hun fortsatte med, efter at serberne havde overtaget magten. Den kvindelige ansøger blev chikaneret af serberne på arbejdspladsen, og samtidig modtog hun trusler fra UCK. UCK truede ansøgeren med, at albanerne ville slå hende ihjel. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var albanere fra Kosovo. I overensstemmelse med ansøgernes forklaring lagde Flygtningenævnet endvidere til grund, at den mandlige ansøger i perioden 1991 til 1999 ejede et trykkeri, og at han i vidt omfang udførte opgaver for serberne. Den kvindelige ansøger fortsatte sit arbejde som jurist i kommunen efter serbernes magtovertagelse og indtil 1999. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne i overensstemmelse med deres forklaringer ville blive opfattet som venligt stemt over for serberne, og at de dermed ville være i risiko for forfølgelse fra kosovoalbanernes side ved en tilbagevenden til Kosovo. Det kunne derfor ikke kræves, at ansøgerne skulle vende tilbage til Kosovo, hvorfor Flygtningenævnet meddelte dem opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR10/29

Som eksempler på sager, hvorunder ansøgerne som asylmotiv har henvist til de generelle forhold, og til at de var stærkt traumatiserede som følge af deres oplevelser under konflikten i Kosovo, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **26. april 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, begge født i 1975, samt to børn fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien. Indrejst i juli 1999. Ansøgerne var etniske albanere. Ansøgerne boede i en landsby med cirka 20 huse, og der var fredeligt i landsbyen indtil et granatangreb i juli 1998. Landsbyen blev angrebet fra en stilling 4-5 kilometer derfra, og under angrebet blev ansøgernes hus ramt af en granat og nedbrændte. I forbindelse hermed mistede ansøgerne en datter og den mandlige ansøgers forældre. Ansøgerne flygtede op i bjergene, hvorefter de tog ophold hos den kvindelige ansøgers forældre i Likovc. Da Likovc blev angrebet, flygtede ansøgerne til Quirez, og da denne by blev angrebet videre til Mitrovica. I Mitrovica tvangshvervede og dræbte serberne mange unge albanere, og ansøgerne flygtede derfor videre til Rozaj i Montenegro, hvor den kvindelige ansøger aborterede. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Ansøgerne havde herefter været udsat for stærkt traumatiserende begivenheder, som kunne vanskeliggøre deres tilbagevenden til hjemlandet, men **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke, at ansøgernes frygt for at vende tilbage var baseret på sådanne individuelle overgreb, at der var tilstrækkeligt grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/30

Nævnet meddelte den **12. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1963, samt fem børn. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren var etnisk albaner fra Kosovo. I februar 1999 blev ansøgerens ægtefælle skudt og dræbt af serberne, og familiens hus blev brændt ned i lighed med de øvrige huse i landsbyen. Som følge af disse oplevelser havde ansøgeren og hendes børn det meget dårligt psykisk. Ansøgerens tilbageværende slægtninge i Kosovo ville ikke være i stand til at forsørge hende og hendes børn. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at ansøgerens ægtefælle var blevet dræbt for øjnene af ansøgeren og hendes børn nogle måneder forud for flugten, at ansøgeren og hendes børn efterfølgende blev truet af serbisk politi under togrejsen til Makedonien, at ansøgeren blandt andet som følge af de ovennævnte begivenheder nærede stærk, subjektiv frygt for at vende tilbage til Kosovo, og at ansøgeren som enke med 5 børn og uden uddannelse måtte anses for omfattet af de grupper, som UNHCR ifølge sit papir fra marts 2000 frarådede at sende tilbage til Kosovo. Efter en samlet, konkret vurdering af sagen fandt flertallet herefter ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/31

Nævnet **stadfæstede** den **21. september 2001** en afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1967, samt to børn. Indrejst i februar 1999. Ansøgeren var etnisk albaner og muslim af trosretning. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede, at nævnet efter de lægelige oplysninger, som fremgik af Retsmedicinsk Institutis undersøgelse af 6. august 2001, bilagt erklæring af 26. juli 2001 fra Retspsykiatrisk Klinik, lagde til grund, at der ikke hos ansøgeren var fysiske fund som følge af overgreb, men psykiske symptomer, som ses hos personer, der har været udsat for svær belastning, herunder tortur. Ansøgeren havde imidlertid ikke kunne forklare til sagen og for nævnet om det eller de overgreb, som hun måtte have været udsat for. En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 forudsatte imidlertid, at ansøgeren kunne anses for forfulgt af de grunde, der nævnes i Flygtningekonventionen, eller at

der i øvrigt forelå andre lignende eller tungtvejende grunde. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv eller i øvrigt i konflikt med serbiske eller albanske grupperinger. Ansøgeren flygtede fra hjembyen Prekaz, da serbiske styrker angreb byen den 5. marts 1998. Ansøgeren blev under flugten adskilt fra sin samlever og havde ophold hos sin søster, indtil hun udrejste i slutningen af januar 1999. Ansøgeren blev nu af sin samlevers familie beskyldt for at være årsag til, at samleveren ikke havde deltaget i kampen med UCK. Flertallet fandt på den nævnte baggrund ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo risikerede en forfølgelse, der omfattes af udlændingelovens § 7. Flertallet lagde vægt på, at forholdene var væsentligt ændrede som følge af KFOR's tilstedeværelse og opbygningen af en civil FN-administration. BR10/32

I marts 2001 fremkom OSCE og UNHCR med "Assesment on the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo" vedrørende perioden fra oktober 2000 til februar 2001. Ligeledes i marts 2001 fremkom UNHCR med "Position on the Continued Protection Needs of Individuals from Kosovo" Det fremgik heraf, at der var sket en stigning i antallet af angreb mod etniske mindretal, og at etniske serbere, romaer, ashkaelier, samt egyptere var særligt udsatte. Det fremgik videre, at UNHCR på det bestemteste frarådede udsendelse af disse minoritetsgrupper.

Den 4. april 2001 besluttede Flygtningenævnets Koordinationsudvalg på baggrund af disse oplysninger, at sager vedrørende serbere, romaer, ashkaelier og egyptere ex officio skulle genoptages og udsendes i skriftlig votering med henblik på en fornyet vurdering.

I oktober 2001 fremkom OSCE og UNHCR med "Assesment of the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo" vedrørende perioden fra marts til august 2001. Det fremgik heraf, at der siden den seneste rapport var sket en betydelig forbedring af sikkerhedssituationen, som blandt andet skyldtes den lokale politistyrkes og retssystemets voksende effektivitet. De serier af voldelige angreb mod minoritetsgrupper, som man tidligere havde oplevet, var aftaget, men sikkerhedssituationen for minoritetsgrupperne var fortsat vanskelig.

Flygtningenævnet afgjorde ikke sager vedrørende personer tilhørende etniske minoritetsgrupper i perioden mellem fremkomsten af OSCE's og UNHCR's rapport i oktober 2001 og beretningsperiodens slutning. I begyndelsen af 2002 har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i sager vedrørende etniske minoritetsgrupper, herunder romaer, blandt andet med henvisning til ovennævnte rapport.

Som eksempler fra nævnets praksis i sager vedrørende etniske serbere, romaer og ashkaelier kan nævnes:

Nævnet meddelte den **12. marts 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1929 (M) og 1939 (K). Indrejst i maj 1999. Den mandlige ansøger var etnisk albaner og muslim af trosretning. Den kvindelige ansøger var etnisk serber og kristen af trosretning. Ansøgerne blev chikaneret på grund af deres blandede ægteskab. Den mandlige ansøger var imod den albanske nationalisme. I 1985/86 blev den mandlige ansøger generaldirektør i en trafikvirksomhed, hvor han omorganiserede virksomheden og blandt andet fyrede 200 medarbejdere. Den mandlige ansøger var desuden med i en komité, der sørgede for, at hundredevis af ulovlige huse blev revet ned, hvorfor mange albanske familier ønskede at hævne sig på ham. To dage efter bombardementernes start forsøgte ansøgerne at forlade hjembyen men kom kun til Beograd, hvor de blev sendt tilbage på grund af den mandlige ansøgers albanske baggrund. Under ansøgenes ophold i Danmark blev den mandlige ansøger af nogle venner telefonisk advaret om, at nogen havde truet med at dræbe ham. Mange af den mandlige ansøgers fjender var aktive i UCK og blev siden politibetjente i Kosovo, hvorfor den mandlige ansøger ikke mente, at han ville kunne opnå beskyttelse i Kosovo. **Flygtningenævnet** lagde ansøgenes forklaringer til grund. **Et flertal af flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en samlet vurdering, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet lagde vægt på, at ansøgerne var af blandet etnicitet, at den mandlige ansøger måtte antages af den albanske befolkning i Kosovo at blive opfattet som serbisk venligt stemt, og at ansøgerne efter deres alder og den mandlige ansøgers helbred herefter var særligt sårbare, jf. UNHCR's notat af marts 2000 og Amnesty Internationals rapport af juli 2000. BR10/33

Nævnet **stadfæstede** den **19. april 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1973. Indrejst i maj 2000. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren var således etnisk roma og muslim. Han var født i Mamushe, men hans forældre flyttede kort efter hans fødsel fra hinanden. Han boede de første tre år hos sin moder i Beograd, hvor moderen, der var blevet gift på ny, og to halvbrødre fortsat boede. Moderen havde arbejde, og familien boede i lejlighed. Ansøgerens fader havde boet i Prizren, og han var også blevet gift på ny. Ansøgeren havde boet hos faderen siden 1976, og ansøgeren havde tre halvsøskende på faderens side. Faderen

var død, men ansøgerens stedmoder og en af halvsøstrene boede fortsat i Prizren, mens en anden halvsøster boede i Tyskland og en anden halvbroder i Makedonien. Flygtningenævnet fandt efter ansøgerens forklaring om frygt for at blive beskyldt for at være serbisk soldat i krigen, da han havde aftjent værnepligt i den serbiske hær, og om at han var blevet opsøgt af kosovo-albanere gentagne gange i den anledning, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjembyen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger sammenholdt med de ovennævnte oplysninger om ansøgerens familieforhold i Beograd, hans tidligere bopæl der, at ansøgeren talte serbokroatisk, og at ansøgeren havde aftjent værnepligt i den serbiske hær, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Forbundsrepublikken Jugoslavien, såfremt ansøgeren mente, at han ikke kunne tage ophold i Kosovo. Flertallet fandt således, at ansøgeren ikke risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien. BR10/34

Nævnet meddelte den **25. april 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1966 (M) og 1968 (K), samt fire børn. Indrejst i juni 1999. Ansøgerne var etniske ashkalier. Den mandlige ansøger arbejdede i en statsejet virksomhed, hvor han blandt andet kontrollerede importtilladelser og konfiskerede varer fra de handlende, der derfor betragtede ham som stikker eller spion for serberne. I 1998 blev ansøgeren afskediget af serberne, fordi han nu blev opfattet som albaner og dermed som uønsket. Ansøgerne blev udsat for chikane på grund af deres etniske tilhørsforhold, herunder verbal og fysisk chikane. I marts 1999 blev ansøgerne fordrevet fra hjemmet og flygtede til Montenegro, hvor de ligeledes oplevede forskelsbehandling. Den kvindelige ansøgers søster forsvandt efter befrielsen, og den mandlige ansøgers søster opholdt sig i en kælder i tre måneder, hvorefter der blev sat ild til hendes bopæl. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgerne var etniske ashkalier fra Peje i Kosovoprovinsen, at den mandlige ansøger i fire år frem til 1998 arbejdede for de serbiske myndigheder i forbindelse med konfiskation af varer på markedet, i forretninger og i private hjem, og at ansøgerne blev fordrevet fra hjemlandet i forbindelse med krigshandlingerne i området. Under disse omstændigheder og når der hensås til de seneste baggrundsoplysninger om forholdene i Kosovo-provinsen, herunder navnlig "UNHCR Position on the Continued Protection Needs of Individual Minorities in Kosovo" vedrørende perioden fra oktober 2000 til februar 2001 fandt Flygtningenævnets flertal efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR10/35

Nævnet meddelte den **19. juli 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1977 (M) og 1980 (K), samt to børn. Indrejst i juni 1999. Ansøgerne var etniske romani og muslimer af trosretning. Den 13. juni 1999 kom KFOR til ansøgernes hjemby. Den følgende dag kom albanske soldater til byen. De sagde til ansøgerne og deres familie, at de skulle udrejse af byen. Efter 5-6 dage begyndte UCK at anholde de mænd blandt romaerne, der havde været i militæret, herunder den mandlige ansøgers far, som blev tilbageholdt natten over og slået. Efter tilbageholdelsen var den mandlige ansøgers far bevidstløs. UCK sagde til ansøgernes familie, at de skulle udrejse. Da den mandlige ansøgers far nægtede at udrejse, begyndte personer fra UCK at slå løs på familien. De truede med at ville voldtage den mandlige ansøgers søstre, hvis ikke familien udrejste. Familien fik 24 timer til at udrejse. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgernes forklaringer til grund, hvorefter ansøgerne og deres familie efter alvorlige repressalier, og efter trussel om voldtægt mod den mandlige ansøgers ældre søstre, blev tvunget til at udrejse begrundet i deres romaniethnicitet. Herefter og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om ansøgernes aktuelle mulighed for en tilbagevenden, meddeltes ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/36

Som eksempler fra nævnets praksis i sager vedrørende personer fra andre minoritetsgrupper kan nævnes:

Nævnet meddelte den **22. marts 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1968 (M) og 1973 (K). Indrejst i juni 1999. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Ansøgerne var etniske "bosniakker" og talte serbokroatisk. Det fremgik af de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Kosovo-området, herunder UNHCR/OSCE's rapport fra 23. oktober 2000, at ansøgerne tilhørte en befolkningsgruppe, som blev udsat for overfald fra personer tilhørende den albanske befolkningsgruppe. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den mandlige ansøger under NATO-bombardementerne forblev i hjemområdet og udførte arbejde beordret af serberne. Ansøgeren havde modtaget trusler som følge heraf, og flere af hans venner, som udførte tilsvarende arbejde, var blevet slået ihjel, og han selv blev indkaldt til at give møde hos UCK. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at også ansøgerne risikerede tilsvarende overgreb, og det burde derfor ikke kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR10/37

Nævnet **stadfæstede** den **12. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1976. Indrejst i marts 2000. Ansøgeren var etnisk gorani og muslim. Fra september 1997 til september 1998 aftjente han værnepligt i den serbiske hær. Ansøgeren blev chikaneret af serberne og beskyldt for at være forræder. Det var almindeligt kendt, at ansøgeren havde aftjent værnepligt i den jugoslaviske hær, idet det var den gængse opfattelse, at goranier kæmpede i den jugoslaviske hær. Ansøgeren deltog i kampe mod albanerne. I oktober 1998 blev han overfaldet af nogle albanere, mens han sammen med andre gorani i bil kørte gennem hjembyen. Herefter skjulte ansøgeren sig hos sine forældre indtil sin udrejse i slutningen af 1998. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var gorani og muslim fra Kosovo. Han havde aldrig været politisk aktiv. Fra september 1997 til september 1998 aftjente han sin værnepligt i den jugoslaviske hær. Ansøgeren og nogle medpassagerer, der også var gorani, blev udsat for et voldeligt angreb den 16. oktober 1998 fra UCK's side, blot fordi de var goranier. Ansøgeren udrejste i december 1998, fordi han var bange for, at serberne, eventuelt UCK, ville tvangsmobilisere ham og også på grund af albanernes optræden overfor goranier. Som forholdene var i Kosovo, fandt nævnet ikke, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse fra serbisk side. Ansøgeren opholdt sig i sit hjemområde fra september til december 1998, uden at UCK spurgte efter ham. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren var personligt forfulgt fra UCK's side, da han udrejste, eller at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. Den omstændighed, at ansøgeren var gorani, kunne ikke føre til et andet resultat. BR10/38

6.1.3. Situationen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Serbien og Montenegro)

Som omtalt i indledningen til dette kapitel skete der i løbet af år 2001 betydelige forbedringer med hensyn til respekten for menneskerettigheder i forhold til situationen under tidligere præsident Milosevic's styre. Dog blev der også i 2001 rapporteret om, at det serbiske politi undertiden udsatte personer i dets varetægt for en brutal behandling, ligesom vilkårlige anholdelser og chikane mod borgere, især etniske romaer, fortsat var et problem. Endvidere blev etniske mindretal, som f.eks. romaer, muslimer i Sandzak-provinsen og etniske albanere fortsat udsat for udbredt diskrimination og undertiden voldelige overgreb. Situationen i de 3 albansk dominerede kommuner i det sydlige Serbien, Presevo, Medveda og Bujanovac, som er beliggende ved grænsen til Kosovo-provinsen, forbedredes væsentligt i løbet af 2001. Under Milosevic's styre distancerede Montenegro sig fra det serbiske styre, og denne udvikling fortsatte i 2001. Modstanden mod total uafhængighed af Serbien var dog fortsat betydelig. Regeringen i Montenegro respekterede generelt menneskerettighederne, men der var rapporter om politibrutalitæt og vilkårlige anholdelser og tilbageholdelser samt om indskrænkninger i pressefriheden.

6.1.4. Behandlingen af sager fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i sager vedrørende asylansøgere fra andre dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien end Kosovo-provinsen. Det har fortrinsvis været sager vedrørende personer, der som asylmotiv har henvist til risikoen og frykten for idømmelse af uforholdsmæssig straf som følge af militærunddragelse eller desertering. I flere af sagerne har ansøgerne angivet, at unddragelsen eller deserteringen fandt sted i perioden mellem den 24. marts 1999 og 23. juni 1999, hvorunder Forbundsrepublikken Jugoslavien var erklæret i krigstilstand som følge af NATO's aktion mod landet, og hvor grænserne blev lukket for alle mænd i den våbenføre alder. Blandt disse personer har der blandt andet været muslimer og etniske romaer, der som baggrund for deres ansøgning udover risikoen for uforholdsmæssig straf for unddragelse eller desertering fra militærtjeneste har henvist til etnisk begrundet chikane. Kun i få sager er militære forhold ikke indgået i ansøgernes asylmotiv.

Den 13. januar 2001 fremkom Amnesty International med en pressemeddelelse, hvoraf det fremgik, at det jugoslaviske parlament havde godkendt en amnestilov, som omfattede 24.000 personer, herunder desertører og militærunddragere under krigsperioden i Forbundsrepublikken Jugoslavien fra den 24. marts 1999 til den 23. juni 1999.

Ved telefax af 22. februar 2001 oplyste Udenrigsministeriet, at debatten i Det Føderale Parlament om vedtagelse af amnestiloven den 19. februar 2001 blev afbrudt på grund af urolighederne i Presevo-dalen, og at debatten forventedes genoptaget den 23. eller 26. februar 2001.

Ved notat af 6. marts 2001 fremsendte Udenrigsministeriet kopi af teksten til "Lov om Amnesti", som blev vedtaget af Det Føderale Jugoslaviske Parlament den 26. februar 2001 og trådte i kraft den 3. marts 2001. Ifølge notatet var cirka 28.000 personer omfattet af loven, herunder personer, der blev dømt eller anklaget for en

række forseelser forbundet med aftjening af værnepligt, og personer, der blev dømt eller anklaget for en række andre nærmere opregnede lovovertrædelser. Ikke omfattet af amnestiloven var personer, der havde udført terrorisme, begået forbrydelser mod menneskeheden eller international ret eller narkokriminalitet.

Den 4. april 2001 fremsendte Udlændingestyrelsen en uofficiel oversættelse af " Lov om Amnesti".

Som eksempel på Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende unddragere og desertører fra Forbundsrepublikken Jugoslavien under krigsperioden i landet mellem den 24. marts 1999 og den 23. juni 1999 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **23. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1978. Indrejst i juni 1999. Ansøgeren var født og opvokset i Montenegro. Han var muslim af trosretning. Siden 1997 havde han været medlem af SDA's ungdomsafdeling. Den 15. marts 1999 afleverede de militære myndigheder en indkaldelse på ansøgerens bopæl, hvorefter ansøgeren skulle give møde til aftjening af almindelig værnepligt den 15. april 1999. Faderen kvitterede for indkaldelsen. Ansøgeren gik herefter i skjul. I slutningen af marts 1999 og igen omkring den 20. april 2000 ransagede politiet ansøgerens bopæl og fandt fire geværer, som ansøgeren havde gemt for SDA.

Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens aktiviteter i SDA havde et begrænset omfang. Ansøgeren havde været menigt medlem af partiet, og den nævnte tilknytning til SDA kunne ikke antages at udsætte ansøgeren for en særlig risiko. Efter ansøgerens forklaring lagdes det til grund, at han den 15. marts 1999 modtog indkaldelse til militærtjeneste med mødedag den 15. april 1999, men at ansøgeren skjulte sig allerede inden den sidstnævnte dato. Han var derfor ikke til stede, da militærpolitiet grundet krigstilstanden søgte ham allerede ultimo marts og på ny medio 1999. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om våbnene til grund og lagde herved vægt på, at ansøgeren først til den beskikkede advokat havde givet oplysninger herom, ligesom ansøgerens forklaring under nævnsmødet, herunder om fundet af papirer vedrørende geværene, heller ikke kunne anses for overbevisende. Det forhold, at ansøgeren var blevet indkaldt som anført til militærtjeneste i krigsperioden fra den 24. marts til den 23. juni 1999 fandtes ikke at indebære, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en efter dansk retstradition uforholdsmæssig straf. Nævnet lagde herved vægt på Udenrigsministeriets notat af 11. august 2000 samt Udenrigsministeriets notat af 9. oktober 2000 med bilag samt det oplyste i Udenrigsministeriets skrivelse af 6. marts 2001 om den vedtagne amnestilov, der trådte i kraft den 3. marts 2001. Ansøgeren fandtes herefter ikke ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien at risikere en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. BR10/39

Som eksempel på Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende unddragelse fra militærtjeneste uden for krigsperioden kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **30. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1971. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren var etnisk montenegriner og muslim af trosretning. Fra 1992 til 1999 opholdt ansøgeren sig i Tyskland, hvor han havde midlertidig opholdstilladelse. Han udrejste af sit hjemland, idet han var blevet indkaldt til militærtjeneste. I januar 2000 rejste ansøgeren tilbage til Montenegro. Ved grænsen til Jugoslavien blev ansøgeren tilbageholdt af jugoslavisk politi og tilbageholdt i 8 dage, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb. Tilbageholdelsen skyldtes, at ansøgeren ikke var mødt op i henhold til militærindkaldelsen i 1992. Ansøgeren blev løsladt efter 8 dages tilbageholdelse med besked om, at han skulle melde sig til politiet i Bijelo Polje, hvilket ansøgeren dog ikke gjorde. Efterfølgende udrejste ansøgeren af hjemlandet. Efter ankomsten til Danmark fik ansøgeren at vide, at han var blevet idømt en straf på 2 ½ års fængsel for militærunddragelse. Dommen blev fremlagt under nævnsmødet. **Flygtningenævnet** udtalte, at fængslingen af ansøgeren i 8 dage, hvorunder han blev udsat for vold, ikke var et indgreb af en så intensiv og systematisk karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren var idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for militærunddragelse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** anså ikke denne straf for uforholdsmæssig i forhold til dansk retstradition og anså det endvidere ikke for sandsynliggjort, at ansøgerens samlevelse i Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede forfølgelse som følge af, at hun var polak og katolik. BR10/40

Nævnet **stadfæstede** den **3. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, født i 1980. Indrejst i juli 2000. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet anført, at han fra den 17. marts 1999 til den 2. april 1999 udførte militærtjeneste. Under tjenesten blev ansøgeren udsat for verbal chikane, og en nat blev han overfaldet af to soldater, der

gennembankede ham, hvilket medførte hospitalsindlæggelse. Da han to dage senere vendte tilbage til militæret, blev han hjemsendt, idet han fortsat var syg. Han fik besked på, at han et år senere skulle give møde, hvilket han ikke efterkom. I sommeren 2000 blev han indkaldt til en ny lægeundersøgelse i militærets regi, men efter et par måneder udrejste han af hjemlandet, idet han ikke ønskede på ny at udføre militærtjeneste. Det fremgik af indkaldelsen, at man ville ifalde ansvar efter straffeloven, såfremt man ikke efterkom indkaldelsesordren.

Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens militære forhold kunne anses for asylbegrundende, da hans strafbare forhold var omfattet af amnestiloven, som det Føderale Jugoslaviske Parlament vedtog den 26. februar 2001. Ansøgerens efterfølgende udeblivelse fra en indkaldelse til militæret i juni 2001 og hans udførsel af en militærbog fandtes ikke at kunne medføre en uforholdsmæssig straf efter danske traditioner. Den chikane, som ansøgeren havde været udsat for, blandt andet under militærtjenesten, fandtes ikke at være af en sådan karakter, at den kunne anses for forfølgelse. Ansøgerens angivelige medlemskab af SPS kunne ikke tillægges betydning for den asylretlige vurdering. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren først sent under sagen havde oplyst herom, at ansøgeren alene var menigt medlem af det legale parti, og at indmeldelsen var sket under tvang. BR10/41

6.2 Behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra Makedonien

Flygtningenævnet har i 2001 truffet afgørelse i et begrænset antal sager vedrørende statsborgere fra Makedonien. Fra Flygtningenævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **2. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Makedonien, født i 1972. Indrejst i april 2000. Ansøgeren var etnisk albaner. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring i nogen grad havde været divergerende. Nævnet kunne imidlertid i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund, herunder at ansøgeren havde været frihedsberøvet i 1998, hvorunder han havde været udsat for visse overgreb, at han havde unddraget sig et fængselsophold, og at han derefter tog til Kosovo-provinsen, hvor han tilsluttede sig UCK, indtil han i april 2000 forlod Kosovo-provinsen for at rejse til Danmark. Forud for tilbageholdelsen i 1998 fandt det makedonske politi på hans bopæl bevis for, at han var tilknyttet UCK. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke, at de ovennævnte forhold var asylbegrundende. Flertallet fandt således ikke grund til at antage, at ansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til Makedonien ville være i risiko for en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf som følge af sit medlemskab af UCK eller som følge af, at han havde unddraget sig fængselsopholdet. Flertallet fandt heller ikke, at de generelle forhold for etniske albanere i Makedonien i sig selv var asylbegrundende. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at der efter de foreliggende oplysninger var indledt en fredsproces vedrørende det albanske mindretal i Makedonien, og at et betydeligt antal etniske albanere var vendt tilbage til Makedonien siden juni 2001. Da ansøgeren herefter ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR10/42

6.3 Behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina

Der er gennem de seneste år sket en betydelig forbedring af forholdene i Bosnien-Hercegovina, men der rapporteres dog fortsat om spændinger mellem de to grupper. Der er således fortsat problemer for minoritetsgrupperne i det vestlige muslimsk-kontrollerede Føderationsområde og det østlige serbisk dominerede Republika Srpska. Nævnet har derfor fortsat i en række sager, hvor det ikke har kunnet kræves, at ansøgeren vender tilbage til sit hjemegn, anvendt princippet om internt flugt alternativ og således henvist de pågældende til at tage ophold typisk i Føderationsområdet.

For nærmere oplysninger om anvendelsen af princippet om internt flugt alternativ i sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina henvises til Flygtningenævnets 6. beretning, 1997, s. 106.

I slutningen af 1999 vedtog de bosnisk-hercegovinske myndigheder efter pålæg fra UNHCRs "High Representative" en lovgivning, der gav tidligere ejere ret til at generhverve deres boliger fra de områder, som de i forbindelse med krigen var blevet fordrevet fra (Property Law Implementation Plan).

Selvom billedet med hensyn til tilbagevenden fortsat lader meget tilbage at ønske, så slog effekten af denne lovgivning stærkere igennem i år 2001 end året før, idet det klare lovgrundlag og den konsekvente linje fra UNHCRs side overfor embedsmænd og politikere, der forsøgte at obstruere implementeringen af lovgivningen, førte til et stigende antal generhvervelser. Der er tale om en løbende proces, og næsten dobbelt så mange serbiske familier har indtil nu generhvervet deres bolig i Føderationsområdet, end det er tilfældet for muslimske

familier i Republika Srpska.

Dette gennembrud for minoritetstilbagevenden førte imidlertid til nye problemer. Især muslimer, der i forbindelse med krigen blev fordrevet fra Republika Srpska til Føderationsområdet, har således måttet fraflytte deres nye bopæl i Føderationsområdet i forbindelse med, at boligen er generhvervet af de tidligere ejere.

Disse personer valgte i en vis udstrækning at rejse til Europa, herunder Danmark, og en stor del af de sager Flygtningenævnet behandlede i år 2001 vedrørte således etniske muslimer, der i forbindelse med krigen i 1992-1995 var blevet fordrevet til Føderationsområdet, hvor de havde boet frem til udrejsen til Danmark i 1999/2000.

I en række af disse sager har ansøgerne gjort gældende, at de under krigen var udsat for traumatiserende oplevelser, eksempelvis personer, der i 1992/1993 opholdt sig i serbiske fangelejre, eller som var flygtet fra Srebrenica i 1995, og at de som følge heraf lider af en så stærk subjektiv frygt for en tilbagevenden til hjemlandet, at de på det grundlag bør meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

En udtalt subjektiv frygt kan indgå som et blandt flere momenter, der kan begrunde asyl. En forudsætning herfor er dog, at den frygt, som ansøgeren føler, er velbegrundet i de øvrige oplysninger om den pågældendes asylgrundlag og i oplysningerne om forholdene i hjemlandet, jf. herved flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, og punkterne 37 ff i Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status.

Det forhold, at en asylansøger subjektivt nærer en stærk - men efter nævnets opfattelse ubegrundet - frygt for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden, vil som udgangspunkt ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at begrunde asyl. Det kræves endvidere, at frykten er velbegrundet i objektive omstændigheder. Afgørelserne i disse sager har været præget af meget konkrete og individuelle forhold i de enkelte sager, hvor blandt andet karakteren af de overgreb, som ansøgeren har været udsat for, ansøgerens nuværende psykiske tilstand, forholdene op til udrejsen og begrundelsen for udrejsen fra hjemlandet, er indgået i nævnets vurdering, ligesom det tidsmæssige perspektiv er tillagt betydning.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes :

Nævnet **stadfæstede** den **10. april 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1978. Indrejst i november 1999. Ansøgeren var etnisk muslim fra Bratunac, der faldt den 17. april 1993, hvorunder ansøgerens fader blev dræbt. Ansøgeren så sin fader blive slået ihjel. Flere af ansøgerens venner blev ligeledes slået ihjel, og ansøgeren så en ven miste et ben. Ansøgeren flygtede til Srebrenica. Ved Srebrenicas fald flygtede ansøgeren gennem skoven mod Tuzla. I forbindelse hermed kom ansøgeren forbi et område på omkring 500 meter, hvor han hele tiden måtte træde over lig. I Tuzla boede ansøgeren sammen med sin moder og sine seks søskende i en flygtningelejr. I juli 1996 forsøgte ansøgeren og hans familie at vende tilbage til Bratunac, men de blev standset af serbere og fik ikke lov til at besøge deres eget hus. Ansøgeren er to gange blevet indkaldt til militæret, men han har afslået, fordi han er bange for våben. I forbindelse med den anden indkaldelse blev ansøgeren truet med, at politiet ville komme og hente ham, hvis han ikke gav møde. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren, der var muslim, i 1993 blev fordrevet sammen med sin familie fra Bratunac i Republika Srpska, samt at ansøgeren i 1995 blev fordrevet fra Srebrenica, hvorefter han indtil udrejsen opholdt sig sammen med sin familie i en flygtningelejr i Tuzla. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Republika Srpska. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren kunne tage ophold i Føderationsområdet, hvor han – sammen med sin familie – havde haft ophold siden 1995, og hvor hans moder og søskende fortsat opholdt sig. Uanset at ansøgeren havde været udsat for traumatiserende oplevelser, herunder faderens død ved en granatsprængning, fandt nævnet ikke, at ansøgerens subjektive frygt for en tilbagevenden kunne begrunde et andet resultat, idet nævnet herved lagde vægt på, at de voldsomme begivenheder, som ansøgeren havde oplevet, lå nogle år tilbage, og at ansøgeren havde opholdt sig i Føderationsområdet i de efterfølgende år. På denne baggrund fandtes ansøgerens subjektive frygt ikke nu – i forhold til Føderationsområdet – begrundet i sådanne objektive omstændigheder, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse. Idet ansøgerens vægring ved at udføre militærtjeneste ikke kunne begrunde asyl, fandt nævnet således, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/43

Nævnet **stadfæstede** den **10. april 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og to børn fra Bosnien-Hercegovina, født i 1960 (M) og 1973 (K). Indrejst i september 1999 (K) og november 1999 (M). Ansøgerne var etniske muslimer fra henholdsvis Vlasenica (M) og Bratunac (K). I forbindelse med fordrivelsen

fra deres hjemby i 1992 blev ansøgerne skilt fra hinanden. Den kvindelige ansøger blev udsat for voldtægt, mens hun var gravid. Den mandlige ansøger blev ført til en fangelejr, hvor han blev tvunget til hårdt fysisk arbejde og udsat for vold, og hvor han ikke fik mad. Efter 40 dage flygtede ansøgeren fra lejren. Ansøgerne blev genforenet i Srebrenica. I forbindelse med fordrivelsen i juli 1995 fra Srebrenica flygtede den mandlige ansøger gennem skovene, hvorunder han mistede sin broder. Den kvindelige ansøger blev tilbageholdt i to dage, hvorefter hun kom med konvoj til Tuzla. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Ansøgerne havde begge i 1992 i det nuværende Republika Srpska været udsat for grove overgreb, og de havde under flugten i 1995 haft traumatiserende oplevelser. Ansøgerne kunne ikke henvises til at vende tilbage til hjemområdet i Republika Srpska. Nævnet lagde imidlertid vægt på, at ansøgerne frem til slutningen af 1995 og indtil udrejsen havde kunnet opholde sig i Føderationsområdet og her fik økonomisk og anden hjælp. Uanset boligsituationen fandt Flygtningenævnet derfor, at ansøgerne kunne henvises til på ny at tage ophold i Føderationsområdet. BR10/44

Nævnet meddelte den **11. april 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1968 (M) og 1970 (K). Indrejst i september 1999. Begge var bosniske muslimer. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Flertallet lagde til grund, at ansøgerne, der var muslimer, født og opvokset i det område, der nu var Republika Srpska, i 1992 blev fordrevet fra området og siden havde opholdt sig i Føderationsområdet. I forbindelse med fordrivelsen i 1992 mistede den mandlige ansøger flere familiemedlemmer, herunder sin fader og sin onkel. Den mandlige ansøger blev fanget af serbiske soldater og lukket inde i en gymnastiksal sammen med 600-700 andre personer, hvoraf kun cirka 400 overlevede, idet folk løbende blev henrettet. Det lykkedes ansøgeren at flygte med hjælp fra en serbisk bekendt. Flertallet lagde herefter vægt på, at den mandlige ansøger i 1995 blev forsøgt henrettet sammen med fem kammerater. Alene ansøgeren overlevede. Henset til de foreliggende oplysninger om den mandlige ansøgers betydelige subjektive frygt som følge af de traumatiserende begivenheder, fandt Flygtningenævnets flertal, at der forelå tungtvejende grunde for ikke at kræve, at den mandlige ansøger og hans familie skulle vende tilbage til Bosnien-Hercegovina. BR10/45

Nævnet meddelte den **27. april 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1971 (K) og 1972 (M). Indrejst i februar 2000. Den mandlige ansøgers moder blev dræbt i 1992, da hun fik skåret halsen over for øjnene af ansøgeren. Ansøgeren blev i 1993 overfaldet af maskerede personer, og arbejdede i forbindelse med krigen som sygeplejer, i hvilken tid han så mange voldsomme ting. Da Srebrenica faldt, flygtede ansøgeren gennem skoven sammen med 15.000 andre flygtninge og oplevede i forbindelse hermed, at folk blev dræbt af serbiske soldater, der åbnede ild mod flygtningene. Da ansøgeren på et tidspunkt under flugten ville komme en såret person til hjælp, viste det sig, at det var en serber, der herefter forsøgte at dræbe ansøgeren. Ansøgeren blev stukket med en kniv. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Ansøgerne var således bosniske muslimer fra Srebrenica, der nu var beliggende i Republika Srpska. Den mandlige ansøger blev fordrevet først i 1992 fra sin fødeby udenfor Srebrenica og igen i juli 1995 ved Srebrenicas fald. Den kvindelige ansøger blev fordrevet fra Srebrenica i juli 1995 ved Srebrenicas fald. Flygtningenævnet fandt ikke, at det burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Republika Srpska. På grundlag af de tab af nære familiemedlemmer, som ansøgerne havde lidt, omstændighederne i forbindelse hermed, samt flugten til Tuzla og rædslerne i forbindelse hermed, herunder at den mandlige ansøger personligt var tæt på at blive dræbt, fandt Flygtningenævnet, at ansøgernes meget betydelige subjektive frygt var således begrundet, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Føderationsområdet, selvom de havde boet der i cirka 4½ år. BR10/46

Nævnet meddelte den **19. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, begge født i 1969, samt to børn. Indrejst i marts 2000. Ansøgerne var muslimer fra Republika Srpska. I 1992 havde den mandlige ansøger været tilbageholdt i en fangelejr, hvor han overværede andre fanger blive slået ihjel og udsat for grove overgreb. Han blev ligeledes selv udsat for grove overgreb. Senere udførte han tvangsarbejde for serberne, blandt andet blev han sendt til fronten, hvor han gravede skyttegrave og andet for serberne. Mange af de øvrige muslimske tvangsarbejdere blev dræbt. Den kvindelige ansøger havde været udsat for et voldtægtsforsøg. Ansøgerne boede i Tyskland i perioden 1993-1997. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring til grund, herunder at den mandlige ansøger under et ophold i en fangelejr havde været udsat for forhold, der kunne sidestilles med tortur. Videre at ansøgerne i forbindelse med deres hjemvenden fra Tyskland havde problemer med den lokale befolkning, idet den mandlige ansøger blev betragtet som desertør. Såvel den kvindelige ansøger som den mandlige ansøger fremtrådte meget psykisk præget af de forhold, de havde været udsat for, og udviste således betydelig subjektiv frygt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, uanset at ansøgernes frygt var af subjektiv karakter, og uanset de år, der var gået, ikke, at det burde kræves, at

ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR10/47

Nævnet **stadfæstede** den **19. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, begge født i 1968, samt to børn. Indrejst i maj 2000. Ansøgerne var muslimer. Den kvindelige ansøger stammede fra Republika Srpska, mens den mandlige ansøger stammede fra Føderationsområdet. Den mandlige ansøger var i 1992 af serberne tilbageholdt i en fabrikshal i en måned, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb. Ansøgerne boede i Tyskland i perioden 1993-1998. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger i 1992 havde været tilbageholdt. Videre at familien i en årrække havde opholdt sig i Tyskland, hvorpå de vendte tilbage til hjemlandet, hvor de opholdt sig i Føderationsområdet. Ansøgerne var ikke, da de forlod Føderationsområdet, forfulgt, jf. udlændingelovens § 7. Årsagen til, at de forlod området, skyldtes blandt andet familieproblemer. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Føderationsområdet ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Der sås herefter ikke at være et asylgrundlag. Det bemærkedes i den forbindelse, at subjektive forhold hos ansøgerne ikke i sig selv kunne være asylbegrundende. BR10/48

Nævnet **stadfæstede** den **19. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1975. Indrejst i december 1998. Ansøgeren var muslim fra Srebrenica. Ansøgeren overværede massakren i Srebrenica, hvorfra hun selv sammen med sin moder og søster slap væk på en lastbil. Undervejs overværede ansøgeren, hvordan muslimske mænd blev skudt langs vejen. Ansøgerens broder forsøgte at flygte gennem skoven, men han blev fanget og formodentlig dræbt af serberne. Ansøgeren blev derefter indkvarteret i en tidligere serbisk landsby i Føderationsområdet sammen med sin ægtefælle. Ægtefællen trådte i ansøgerens overværelse på en landmine, hvorved han omkom. Ansøgeren blev såret. Ansøgeren kom til Danmark på familiesammenføring, idet hun havde giftet sig med en herboende landsmand. Ansøgerens barn blev boende hos ansøgerens forældre i Bosnien-Hercegovina. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder om de traumatiserende oplevelser. Der var forløbet en række år siden disse. Ansøgeren havde i forbindelse med sit ophold her i landet ved to lejligheder besøgt sit barn i hjemlandet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Føderationsområdet ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af yderligere lægeligt materiale. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren led af en subjektiv frygt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt dog ikke, at dette i sig selv under de foreliggende omstændigheder var asylbegrundende. BR10/49

Nævnet **stadfæstede** den **18. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1968 (M) og 1975 (K). Indrejst i august 1999. **Flygtningenævnet** måtte lægge til grund, at den mandlige ansøger havde været professionel soldat i den bosnisk-hercegovinske hær fra 1992 til udrejsen i 1999, og at han fra 1996 havde været lønnet. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgerne i 1992 blev fordrevet fra Vlasenica til Srebrenica og i 1993 fra Srebrenica til Tuzla. Ingen af ansøgerne blev i forbindelse med fordrivelserne udsat for overgreb rettet direkte mod dem personligt, ligesom de heller ikke havde overværet overgreb mod nære familiemedlemmer. Endelig lagde Flygtningenævnet til grund, at den mandlige ansøger blev såret i 1992 ved Srebrenica og igen i 1994, samt at i hvert fald den mandlige ansøger i forbindelse med krigen havde mistet sin fader, sin broder og andre familiemedlemmer. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne kræves, at ansøgerne tog ophold i Republika Srpska. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt dog, at ansøgerne kunne henvises til på ny at tage ophold i Føderationsområdet. Flertallet lagde herved vægt på, at den mandlige ansøger blev såret i forbindelse med sit professionelle arbejde som soldat. De traumer, han i øvrigt havde været udsat for som professionel soldat, kunne ikke anses for asylbegrundende. Flertallet lagde endvidere vægt på, at den mandlige ansøger måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod de trusler, som han i 1998 og 1999 havde modtaget fra en serber. Flertallet lagde endelig vægt på, at den omstændighed, at ansøgerne var blevet tvunget ud af det hus, som de beboede i Tuzla, ikke kunne anses for asylbegrundende. På den baggrund fandtes ansøgernes subjektive frygt for en tilbagevenden til Føderationsområdet ikke at være begrundet i sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at meddele dem opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR10/50

Nævnet **stadfæstede** den **20. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, begge født i 1971, samt et barn. Indrejst i september 2000. Ansøgerne var etniske bosniere og muslimer. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige den kvindelige ansøgers forklaring til grund. Flygtningenævnet kunne dog kun lægge til grund, at den kvindelige ansøgers bopæl i Srebrenik-kommune havde været udsat for en husransagning af civile serbere inden udrejsen i år 2000, og at hun herunder ikke blev truet direkte, men bedt om at forlade huset, der tilhørte en serber. Uanset de voldsomme forhold, som den

kvindelige ansøger var udsat for i forbindelse med Srebrenicas fald i juli 1995, hvor hun var blevet udsat for voldtægt og overværede drabet på sin far, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke, at hun led af en sådan velbegrundet subjektiv frygt, at hun af denne grund var omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet lagde herved afgørende vægt på, at den kvindelige ansøger frivilligt var vendt tilbage til Føderationsområdet i 1997 efter at have opholdt sig i Tyskland siden 1995, og at hun ikke havde været udsat for overgreb efter sin tilbagevenden til Føderationsområdet. Flertallet bemærkede endvidere, at den kvindelige ansøgers mor og bror fortsat boede på et center nær Srebrenik, og at den mandlige ansøgers bedstefar havde et hus nær Srebrenik, hvor en del af den mandlige ansøgers familie stadig boede. Flertallet fandt, at den kvindelige ansøger, der var bosnisk muslim fra Srebrenica, ikke kunne henvises til at tage ophold i Srebrenica, der var beliggende i Republika Srpska, men at ansøgeren kunne henvises til på ny at tage ophold i Føderationsområdet, hvor hun fortsat havde familie. **Flygtningenævnet** fandt endvidere ikke, at ansøgerne under de foreliggende omstændigheder, hvor den kvindelige ansøger kom fra Srebrenica, kunne henvises til at tage ophold i Brcko i Republika Srpska, hvorfra den mandlige ansøger stammede. Det bemærkedes herved, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgerne skulle blive udsat for overgreb ved en tilbagevenden til Føderationsområdet. **Flertallet** bemærkede, at der ikke forelå lægelige oplysninger vedrørende den kvindelige ansøger, men at flertallet under de ovennævnte omstændigheder ikke fandt grundlag for at udsætte sagen med henblik på indhentelse heraf. BR10/51

Nævnet **stadfæstede** den **2. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et bosnisk ægtepar, født i 1953 (M) og 1957 (K). Indrejst i juni 2000. Den mandlige ansøger blev i 1992 såret i forbindelse med krigshandlinger omkring Srebrenica. Ansøgeren var indlagt på et hospital i 2½ år i Tuzla. Ansøgeren mistede i forbindelse med Srebrenicas fald i 1995 sin fader og sin broder, og han havde det psykisk dårligt. Den kvindelige ansøger forlod i 1992 Srebrenica sammen med sine børn, idet de forlod byen i lastbiler. På et tidspunkt blev lastbilen standset, og nogle serbere forsøgte at voldtage ansøgerens datter, der med hjælp fra UNPROFOR undgik overgrebet. Samtidig blev ansøgerens søn hevet ud af bilen, men han blev også hjulpet af UNPROFOR. **Flygtningenævnet** fandt, at det ikke burde kræves, at ansøgerne, der var etniske muslimer, vendte tilbage til Srebrenica, der var beliggende i Republika Srpska. Nævnet fandt imidlertid, at ansøgerne kunne henvises til at tage ophold i Føderationsområdet, hvor de havde opholdt sig siden 1993 og frem til udrejsen. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerne ikke havde haft problemer med myndighederne i Føderationsområdet, eller i øvrigt havde oplyst omstændigheder, der gav grundlag for at antage, at de ikke kunne opnå disse myndigheders beskyttelse. Nævnet fandt endvidere ikke, at den af ansøgerne påberåbte subjektive frygt for en tilbagevenden udsprang af sådanne forhold, at der på dette grundlag skulle meddeles opholdstilladelse. BR10/52

Nævnet **stadfæstede** den **2. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1967 (M) og 1975 (K), samt et barn. Indrejst i februar 2000 (K) og marts 2000 (M). Ansøgerne var bosniske muslimer. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Det følger heraf, at den kvindelige ansøger i 1992 var udsat for et seksuelt overgreb af meget grov karakter forøvet af serbiske soldater. Ansøgerne havde haft ophold i Tuzla indtil udrejsen i begyndelsen af 2000. Den mandlige ansøger havde været professionel soldat på kontrakt, indtil han i slutningen af 1999 forlod tjenesten. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger ville risikere uforholdsmæssige sanktioner i anledning af, at han efter det oplyste ikke havde overholdt sine kontraktlige forpligtelser overfor militæret. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at overgrebet i 1992 mod den kvindelige ansøger var asylbegrundende. Flertallet lagde vægt på, at overgrebet var sket for ni år siden. Det forhold, at den kvindelige ansøger efter det oplyste var traumatiseret i anledning af overgrebet, gav efter flertallets opfattelse ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at den kvindelige ansøger som følge af mulig subjektiv frygt ikke kunne vende tilbage til Føderationsområdet. Det forhold, at ansøgerne måtte forlade to huse i Tuzla, som var serbisk ejet, og hvori de havde opholdt sig, var ikke i sig selv asylbegrundende. Flertallet fandt herefter, at begge ansøgere kunne tage ophold i Føderationsområdet uden at være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR10/53

Nævnet meddelte den **19. oktober 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til to statsborgere fra Bosnien-Hercegovina, født i 1975 (M) og 1978 (K), samt et barn. Indrejst i august 2000. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne var bosniske muslimer, der var blevet fordrevet fra deres hjembyer i henholdsvis 1992 og 1993, hvorefter de havde haft ophold i Srebrenica indtil denne bys fald i juli 1995. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgerne kunne henvises til at tage ophold i Republika Srpska, hvori deres hjembyer nu var beliggende. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den mandlige ansøger var med til at samle sin bror op og begrave ham, idet broderen var blevet ramt af en granat under Srebrenicas beskydning. Den mandlige ansøger

var endvidere tæt på at blive skudt under flugten gennem skovene fra Srebrenica. Den mandlige ansøgers far forsvandt under flugten gennem skovene. Den mandlige ansøger havde kun en bror, der boede i Kroatien, tilbage. Den kvindelige ansøger overværede, at hendes mor blev skudt, da moderen forsøgte at hindre de serbiske soldater i at trække den kvindelige ansøger væk. Den kvindelige ansøgers far og bror forsvandt under flugten fra Srebrenica. Den kvindelige ansøger havde ingen familie. Ansøgerne havde ikke haft fast arbejde eller nogen tilknytning til Føderationsområdet. Begge ansøgere var svært psykisk påvirket af de oplevelser, de havde været ude for. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at der forelå sådanne forhold, at det ikke burde kræves, at ansøgerne på ny tog ophold i Føderationsområdet, selvom de havde opholdt sig der i cirka fire år afbrudt af et ophold i Schweiz. BR10/54

De etniske spændinger i Bosnien-Hercegovina kom ligeledes til udtryk i sager, hvor ægtefæller var af forskellig etnicitet.

Nævnet meddelte den **10. april 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Føderationsområdet i Bosnien-Hercegovina, født i 1950 (K) og 1948 (M), samt et barn. Indrejst i henholdsvis december 1999 og september 2000. Den kvindelige ansøger var bosnisk muslim. Den mandlige ansøger var serber og kristen af tro. Ingen af ægtefællerne udøvede deres religion. Fra 1993 til 1997 opholdt ansøgerne sig i Tyskland, hvor de var meddelt Duldung. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne i sommeren 1997 valgte at vende tilbage til hjembyen, hvor der næsten udelukkende boede muslimer, men at det viste sig, at den mandlige ansøger på grund af etnisk begrundet chikane måtte holde sig hjemme og herefter så sig nødsaget til at tage ophold i Republika Srpska adskilt fra ægtefællen og sønnen i cirka halvandet år. I adskillellesperioden blev den kvindelige ansøger og sønnen chikaneret i hjembyen som følge af det blandede ægteskab og sønnens blandede etnicitet. Ansøgerne havde ikke opnået myndighedernes beskyttelse mod chikanen, og den mandlige ansøger blev overfaldet af politifolk, da han ville besøge ægtefællen og sønnen. Frem til udrejsen havde familien – trods deres undersøgelser herom – ikke kunnet finde et sted i Bosnien-Hercegovina, hvor de kunne bo sammen. Herefter, og da der i følge det foreliggende baggrundsmateriale ikke var mulighed for at anvise ansøgerne fælles opholdssted i Bosnien-Hercegovina, burde det ikke kræves, at ansøgerne vendte tilbage til Bosnien-Hercegovina. BR10/55

Fra den øvrige praksis vedrørende Bosnien-Hercegovina kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **23. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1965 (M) og 1963 (K) samt to børn. Indrejst i december 1999. Ansøgerne var muslimer. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at ansøgeren i perioden omkring 1990-1991 var medlem Fikret Abdics parti ZNG, hvilket var almindeligt i det område, hvor ansøgeren boede. Ansøgeren havde ikke udadvendte politiske aktiviteter og forlod inden krigens udbrud Bosnien, hvorefter ansøgeren havde opholdstilladelse i Tyskland, hvorfra han i 1997 vendte tilbage til Bosnien og her af lokalbefolkningen i Arapuza blev beskyldt for at have bistået Fikret Abdic ved at have udført transporter med varer til dennes tilhængere. Ansøgeren modtog trusler og henvendte sig til lokalt politi herom. Politiet gjorde ikke i praksis noget ved ansøgerens henvendelser. Ansøgeren havde ikke konflikter med myndighederne. Flertallet fandt, at ansøgerens udrejse i december 1999 primært havde sammenhæng med, at ansøgeren og hans familie blev opsøgt af 3-4 personer fra Mujahedin, der vedholdende krævede, at ansøgerens datter blev omskåret, hvilket ansøgeren afslog. Flertallet lagde efter den kvindelige ansøgers forklaring til grund, at hun, der efter den mandlige ansøgers udrejse fortsat i 1992 opholdt sig i hjemlandet, blev taget til fange af serberne og tilbageholdt i tre dage i en fangelejr, hvor hun blev udsat for meget alvorlige overgreb. Hun opholdt sig fra 1994-1998 i Tyskland hos sin ægtefælle, der dog rejste til Arapuza i Bosnien i 1997, hvortil hun ankom året efter. Ansøgeren frygtede som sin ægtefælle overgreb på datteren fra Mujahedin og havde fortsat selv store psykiske problemer, for hvilke hun såvel i Tyskland som i Danmark havde modtaget psykologbehandling. Flertallet fandt ikke, at den mandlige ansøgers medlemskab af ZNG og dermed tilslutning til Fikret Abdic kunne anses for at indebære, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien ville være udsat for en særlig risiko. Flertallet lagde vægt på, at ansøgerens aktiviteter havde været begrænsede, og at ansøgeren ikke havde profileret sig for ZNG. De beskyldninger mod den mandlige ansøger, som var blevet rejst fra personer i lokalbefolkningen, blev af flertallet set i sammenhæng med, at ansøgeren alene var chauffør på en af de lastbiler, der på i alt 4-5 ture bragte varer, herunder hospitalsudstyr, til et område, hvorfra varerne blev videredistribueret. Ansøgeren forklarede, at han først efterfølgende var blevet klar over, at varerne skulle være kommet Fikret Abdics tilhængere i hænde, og den nævnte aktivitet fandtes sammenholdt med ansøgerens forhold i øvrigt ikke at indebære, at ansøgeren kunne sidestilles med de personer, der havde markeret sig så centralt eller profileret for Fikret Abdic, at der var grundlag for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, jf.

herved UNHCR's positionpaper af august 2000. Vedrørende den kvindelige ansøger fandt flertallet det afgørende, at de meget alvorlige overgreb, som denne ansøger havde været udsat for, fandt sted i 1992, og at situationen i Bosnien siden var afgørende ændret. Selvom den kvindelige ansøger også under nævnsmødet fremstod som tydelig præget af overgrebene, fandtes der henset til de ændrede forhold i Bosnien ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere forhold, som ville være omfattet af udlændingelovens § 7. For begge ansøgere bemærkede flertallet herved, at de henvendelser fra personer fra Mujahedin, som ansøgerne havde forklaret om, ikke kunne anses for at være en myndighedsunderstøttet henvendelse, ligesom det måtte lægges til grund, at ansøgerne havde mulighed for at tage ophold andre steder i føderationsområdet i Bosnien. BR10/56

Nævnet **stadfæstede** den **11. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1974. Indrejst i december 1999. I perioden 1994 til 1999 opholdt ansøgeren sig som flygtning i Tyskland. I april 1999 vendte ansøgeren tilbage til sit hjemland, og i september 1999 besøgte ansøgeren sammen med sine forældre for første gang sit ødelagte hus i Brcko i Republika Srpska. Serberne bandede af ansøgerens muslimske mor, og de truede ansøgeren og forældrene til at forlade stedet. Ansøgerens fader blev udsat for chikane og angreb. Politiet kom, men foretog sig ingenting. Ansøgeren og hans forældre blev forsøgt flyttet fra det hus, hvor de boede midlertidigt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var muslim og udrejste fra hjembyen Brcko i 1992 og forsøgte forgæves at vende tilbage i september 1999. Der var siden indført en særlig statut for Brcko-distriktet. Uanset om ansøgeren kunne vende tilbage hertil, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i Føderationsområdet uden at risikere forfølgelse. BR10/57

Nævnet **stadfæstede** den **20. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina, født i 1959. Indrejst i marts 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været udsat for chikane, grove trusler og et overfald, efter at han i november 1999 forsøgte at starte en radiostation i hjembyen Fojnica. Nævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om slagsmål eller lignende ved en dåbsfest til grund. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren havde afgivet fire forskellige forklaringer herom, herunder blandt andet at han gik hjem, for at der ikke skulle være ballade. Nævnet kunne heller ikke lægge til grund, at ansøgeren var udrejst som følge af konkrete trusler direkte mod ansøgerens fysiske sikkerhed. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren havde afgivet divergerende forklaring om den direkte årsag til udrejsen. Nævnet kunne endelig ikke lægge ansøgerens forklaring om, at ansøgerens ægtefælle i Sarajevo var blevet truet som følge af ansøgerens forhold, til grund. Forklaringen herom syntes ikke sandsynlig på baggrund af ansøgerens forhold. Flygtningenævnet fandt, at den chikane og de overgreb, som ansøgeren havde været udsat for, havde sammenhæng med ansøgerens politiske profilering i Muslimske Bosnisk Organisation (MBO) og position i hjembyen Fojnica, herunder i forbindelse med, at han ville starte en radiostation. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at tage ophold i en anden del af Føderationsområdet, såfremt ansøgeren fandt, at han ikke kunne opholde sig i Fojnica. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren måtte henvises til at søge overordnede myndigheders beskyttelse, såfremt han ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse hos lokale myndigheder. BR10/58

Kapitel 7

Praksis i spontansager opdelt efter ansøgerens nationalitet

7.1 Afghanistan

16 tilladelser

20 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **23. januar 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1969. Indrejst i november 1999. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han fra 1989 til 1992 var aktivt medlem af PDPA, og at han efter at være flygtet til Mazar E Sharif var medlem af

Dostums parti Junbish E Melli. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren havde arbejdet som officer i sikkerhedspolitiet, også i Dostums regering i Mazar E Sharif. Endelig lagdes til grund, at ansøgeren havde deltaget i kamphandlinger i 1997 og 1998 mod Taleban. Nævnet fandt, at der ville være nærliggende risiko for, at disse aktiviteter ville kunne komme til Talebans kundskab, og nævnet fandt derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i risiko for forfølgelse. BR10/59

Nævnet meddelte den **2. maj 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1963, samt seks børn. Indrejst i september 1999. Ansøgerens ægtefælle var i 1995 udrejst af hjemlandet til Tyskland. I 1998 indrejste han i Danmark, hvor han ansøgte om asyl og blev meddelt opholdstilladelse (K-status). Ansøgeren og børnene var udrejst af hjemlandet i januar 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at hendes ægtefælle frem til magtovertagelsen i 1992 var medlem af PDPA, at ægtefællen herefter var medlem af Wahdat fra 1992 til 1995, hvor ægtefællen arbejdede som journalist i partiets kulturafdeling, at ægtefællen kom i modsætningsforhold til Wahdat og blev fængslet, at det lykkedes ægtefællen at flygte, og at ansøgeren ikke selv havde været udsat for forfølgelse forud for udrejsen. Efter det foreliggende var der ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som konsekvens af den af ægtefællen meddelte opholdstilladelse. Der lagdes herved vægt på det lange tidsrum mellem udrejsetidspunkterne samt den omstændighed, at der ikke havde været tale om en fælles udrejse. Når der imidlertid hensås til en samlet vurdering af ansøgerens og ægtefællens forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsuplysninger om forholdene i hjemlandet, kunne det ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/60

Nævnet **stadfæstede** den **18. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1979. Indrejst i maj 1999. Ansøgeren var etnisk tajik, og hendes fader var under Najibullah kontorchef i Undervisningsministeriet. Ansøgerens ene søster var medlem af PDPA's ungdomsorganisation. Ansøgeren var medlem af pionerafdelingen, hvor hendes opgaver bestod i at patruljere på skolens områder samt at foretage ransagninger for at forhindre, at bomber og uvedkommende personer kom ind på skolens område. Efter Mujaheddins magtovertagelse begyndte familien at blive chikaneret, og på et tidspunkt blev ansøgerens forældre gennembanket. I 1998 blev ansøgerens bedstemoder og fætter dræbt af Taleban. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren som pioner havde arbejdet som vagt på sin skole indtil 1993. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren, der dengang var 13-14 år, havde profileret sig på en sådan måde i forhold til Taleban, at hun skulle risikere forfølgelse som følge heraf. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren som følge af faderens tidligere stilling i Undervisningsministeriet, skulle risikere at blive udsat for overgreb. Flygtningenævnet bemærkede, at der ikke fandtes tilstrækkeligt belæg for at antage, at drabet på bedstemoderen og fætteren kunne tilskrives ansøgerens eller hendes faders politiske aktiviteter. Nævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren havde søgt asyl i et vestligt land i sig selv ville medføre, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse. **Flygtningenævnets flertal** fandt ikke, at den generelt vanskelige situation for enlige kvinder i Afghanistan kunne begrunde asyl. BR10/61

Nævnet **stadfæstede** den **18. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1985. Indrejst i december 2000. Ansøgerens fader arbejdede for KHAD. Kort før Talebans magtovertagelse i 1996 forlod ansøgeren og hans familie Kabul og rejste til Taloquan, Takhar. Her drev faderen et landbrug, mens ansøgerens storebroder drev en videoforretning. Da Taleban i 2000 overtog Takhar blev ansøgerens fader og broder dræbt. Uanset om det blev lagt til grund, at ansøgeren havde arbejdet i sin broders musik/videoforretning, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke noget grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf ville risikere at blive forfulgt, hvis han vendte tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for Talebans indtrængen i Taloquan var rejst ud af byen sammen med sin moder og øvrige familie. Flygtningenævnets flertal fandt heller ikke, at ansøgeren, der ikke havde været politisk aktiv på nogen måde, ville risikere forfølgelse som følge af, at faderen indtil 1992 var ansat som ingeniør i KHAD. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på, at det ikke kunne antages, at faderen og ansøgerens broder blev dræbt som følge heraf. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren havde søgt asyl i et vestligt land i sig selv ville medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere at blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR10/62

Nævnet **stadfæstede** den **12. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvinde, angivelig statsborger fra Afghanistan, født i 1967. Indrejst i januar 2000. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at hun er afghansk statsborger, til grund. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun risikerede

forfølgelse fra Mujahedin og Taleban som følge af, at hendes fader og brødre var ansatte i KHAD. Hun oplyste, at faderen og brødrene for cirka 6½ år siden var blevet anholdt af Mujahedin, og at hun ikke senere havde hørt fra dem. Hun kunne ikke oplyse, hvilke aktiviteter faderen og brødrene havde haft for KHAD. Hun havde ikke selv været udsat for anholdelse eller overgreb fra Mujahedin eller Taleban. Hun opholdt sig cirka 2½ år i Afghanistan efter faderen og brødrenes forsvinden, inden hun udrejste til Pakistan. På denne baggrund anså nævnet det ikke for sandsynliggjort, at ansøgeren på grund af faderens og brødrenes forhold skulle have bragt sig i et sådant modsætningsforhold til det daværende styre i Afghanistan, at hun ved tilbagevenden ville risikere personlig forfølgelse. BR10/63

Nævnet meddelte den **15. august 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1977. Indrejst i maj 2000. Sagen blev sambehandlet med den pågældendes broder. Ansøgeren var etnisk uzbek og sunni muslim af trosretning. Ansøgeren var ikke selv politisk aktiv, men frygtede på grund af faderens politiske forhold overgreb fra Taleban. Faderen var medlem af PDPA og havde samarbejdet med den tidligere kommunistiske regering. Faderen var desuden forfatter og medlem af Det Afghanske Videnskabsakademi. Faderen skrev endvidere artikler, der støttede Dostum. Faderen var eftersøgt af Taleban. I 1997 blev ansøgerens ældste broder dræbt i forbindelse med kamphandlinger. **Flygtningesnævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at faderen var medlem af PDPA, at faderen skrev politiske artikler og skolebøger, der blev anvendt i flere områder af Afghanistan, at faderen endvidere var medlem af Junbish-bevægelsen, hvor han blandt andet skrev politiske artikler for bevægelsens blad og virkede som politisk og kulturel rådgiver for bevægelsen, og at faderens samlede aktiviteter måtte antages at have profileret ham i forhold til Taleban. Endvidere blev det lagt til grund, at ansøgerens ældste broder, der virkede som kommandant i Dostums hær, blev dræbt omkring 1997 i forbindelse med kampene omkring Sherberghan. Under disse omstændigheder, og når der hensås til de foreliggende baggrundsoplysninger, burde det ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/64

Nævnet **stadfæstede** den **1. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, født i 1974. Indrejst i september 2000. **Flygtningesnævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgerens hidtidige forklaring til grund, at han var rejst til Danmark, fordi han følte sig udsat på grund af sin families gode økonomiske vilkår. Han havde derimod ikke været genstand for nogen form for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, der kunne danne grundlag for asyl. Ej heller havde han nogen politisk, religiøs eller anden tilknytning eller havde udvist nogen aktivitet, der kunne sætte ham i en særlig risiko ved tilbagevenden. At forholdene i Afghanistan på tidspunktet for afgørelsen var kaotiske og formentlig krigslignende kunne ikke i sig selv begrunde asyl for ansøgeren, hvis situation i den forbindelse ikke var anderledes end andre afghaneres. BR10/65

Nævnet **stadfæstede** den **18. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1930. Indrejst i december 2000. Ansøgerne var etnisk hazara og shia muslim. Cirka 10 år forinden var ansøgerens ægtefælle blevet dræbt. Ægtefællen havde været meddeler for KHAD, men et år efter Mujaheddins overtagelse af magten blev ægtefællen afhentet og dræbt af personer formentlig tilhørende Wahdat-partiet. Ansøgeren tog ophold i sin fødeby for at undgå de etniske massakrer, der blev forøvet mod hazarabefolkningen. I 1996 bosatte hun sig i Kabul, men da hun fandt ud af, hvordan Taleban behandlede hazaraer, udrejste hun i slutningen af 1996 til Iran. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring ikke på noget tidspunkt havde været konkret og individuelt forfulgt. Selvom der af talebanerne i flere tilfælde tidligere var forøvet massakrer mod hazaraer, fandt nævnet ikke, at ansøgerens etniske afstamning i sig selv kunne give grundlag for asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at Taleban-styret måtte anses for værende opløst, og at repræsentanter for hazaraer deltog i den nordlige alliance, som nu var ved magten. Heller ikke den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt i forbindelse med en tilbagevenden kunne give grundlag for asyl. BR10/66

7.2 Albanien

1 tilladelse

13 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **15. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien, født i 1967. Indrejst i august 1998. Siden 1991/1992 havde ansøgeren været medlem af Det Demokratiske Parti. Ansøgeren sad med i ledelsen i Elbasan og hans opgave var at hverve nye medlemmer. I 1995 kom Socialistpartiet til magten, hvorefter ansøgeren modtog anonyme trusselsbreve med dødstrusler over

ham selv og forældrene. Der blev endvidere sat ild til ansøgerens bopæl, hvorefter han ikke havde noget sted at opholde sig. **Flygtningenævnet** kunne efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de politiske forhold i Albanien ikke lægge til grund, at ansøgeren, som medlem af et lovligt parti, der var repræsenteret i parlamentet efter et demokratisk valg, skulle være i risiko for at blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke kunne anses for at have været særlig profileret inden for partiet, idet han alene havde været en ud af fire ledere i en lokal partiafdeling med cirka 225 medlemmer. Flygtningenævnet ville ikke afvise, at der i 1997 under de borgerkrigs lignende tilstande i Albanien kunne være sket et attentat mod det hus, som ansøgerens forældre ejede, men nævnet fandt ikke, at dette forhold i dag kunne begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Den udaterede tilsigelse, som ansøgeren fremlagde under sagen, kunne efter sit indhold ikke føre til andet resultat. BR10/67

7.3 Algeriet

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **26. november 2001** en afgørelse vedrørende en mandlig og en kvindelig statsborger fra Algeriet født i 1968 (M) og 1972 (K) samt deres barn. Indrejst i 18. februar 2000. Ansøgerne forklarede, at de var etniske arabere og muslimer af trosretning. I 1997 blev den mandlige ansøger opfordret til at spionere for terrorister. Han nægtede, og dagen efter kom politiet og udspurgte ham herom. Han blev forfulgt af GIA (Armed Islamic Group), fordi han nægtede at tilslutte sig organisationen. Terrorister, muligvis GIA, sprængte ansøgerens fars butik i luften den 29. september 1997. Efter at have opholdt sig i Algier by rejste den mandlige ansøger tilbage til hjembyen, da der i 1998 blev indgået en våbenhvile. Ansøgerne blev herefter gift. Efter tre til fire måneder måtte den mandlige ansøger igen flytte til Algier by, idet terroristerne fortsat spurgte efter ham på bopælen. To af den kvindelige ansøgers brødre og hendes bedste veninde var blevet dræbt. Hun blev tvunget til at gå med slør og blev truet med bortførelse. Den mandlige ansøger fik endnu en genindkaldelse til militæret, men fik med hjælp fra venner ved militæret sin militærtjeneste udsat med henblik på at flygte. Ansøgerne udrejste med fly legitimeret med ægte nationalitetspas isat Schengen-visa. De havde fået passene ved hjælp af bestikkelse. Den mandlige ansøger havde af sin bror, der sendte ham to tilsigelser, fået at vide, at politiet ofte spurgte efter ham på bopælen i hjemlandet. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger af GIA var efterstræbt på livet. Flygtningenævnet lagde vægt på, at hans forklaring herom var blevet udbygget under sagen, at forklaringerne var ukonkrete og upræcise, og at han opholdt sig i hjemlandet i over to år efter at have nægtet GIA sin bistand. Flygtningenævnet kunne heller ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger risikerede strafferetlig forfølgelse på grund af falsk anklage. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den første tilsigelse fra marts 2000 ikke var nævnt i den mandlige ansøgers asylskema, og at forklaringen om, at den dækkede over en falsk anklage, ikke på nogen måde var underbygget. Flygtningenævnet fandt af samme årsag ikke anledning til at søge tilsigelsen ægthedsvurderet. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at den mandlige ansøger havde været i Frankrig tre gange uden at søge asyl, og at ansøgerne havde pas og visa og udrejste problemfrit af hjemlandet. Den kvindelige ansøger havde intet selvstændigt asylmotiv. BR10/68

7.4 Armenien

3 tilladelser

81 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **3. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien, født i 1934 (M) og 1941 (K). Indrejst i 1999. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgernes forklaringer vedrørende det faktiske hændelsesforløb i det væsentlige kunne lægges til grund. Ansøgerne forklarede, at den mandlige ansøger og en søn i juli 1999 hjalp en aserbajdsjansk ven til Georgien. Næste morgen opsøgte tre unge civilklædte mænd den kvindelige ansøger. De sagde ikke, hvem de var, og de gik igen efter 10 minutter. Samme aften kom to af dem igen, og næste morgen kom de alle tre igen. En af mændene slog den kvindelige ansøger i ansigtet og forlangte, at hun fortalte, hvor den mandlige ansøger og sønnen var. Den kvindelige ansøger fortalte, at de var kørt med en georgisk ven til Georgien. Den kvindelige ansøger blev herefter udsat for overgreb. Ansøgeren var sengeliggende som følge af overgrebene. De tre mænd kom tilbage flere gange for at lede efter den mandlige ansøger og sønnen. Mændene truede ansøgeren og chikanerede hende med hendes jødiske afstamning. I begyndelsen af august vendte den kvindelige ansøger tilbage til sin arbejdsplads, hvor hun blev opsøgt af en person fra KGB, der spurgte efter nogle breve, som ansøgeren havde lagt i en boks. Da

ansøgeren åbnede boksen var brevene forsvundet. Dagen efter blev ansøgeren kørt til afhøring og tilbageholdt i to døgn. Ved løsladelsen fik hun at vide, at sagen ville blive undersøgt nærmere. Ansøgeren hørte ikke fra KGB frem til udrejsen i september 1999, hvor ansøgerne udrejste legalt. Den mandlige ansøgers ven sørgede for, at ansøgerne kunne komme gennem paskontrollen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgerne opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. Flertallet lagde i den forbindelse vægt på, at det var vanskeligt at forestille sig, hvorledes den mandlige ansøgers bistand til en aserbajdsjaners udrejse straks skulle kunne komme til myndighedernes kundskab. Det var således usandsynligt, at de personer, der opsøgte den kvindelige ansøger, var myndighedspersoner. Endvidere forekom det usandsynligt, at forholdet i givet fald skulle kunne medføre en alvorlig straf. Flertallet lagde endvidere lagt vægt på, at ansøgerne først søgte asyl efter et halvt års ophold hos deres datter her i landet, og at de ikke havde forsøgt at skaffe oplysninger om, hvad der var sket i Armenien i relation til de omstændigheder, de havde påberåbt sig som asylgrundlag i den mellemliggende periode. Flertallet fandt endvidere ikke, at den kvindelige ansøgers oplysninger om sin jødiske baggrund og episoderne på hendes arbejdsplads kunne begrunde asyl. BR10/69

Nævnet **stadfæstede** den **10. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien, født i 1977. Indrejst i september 1999. Ansøgerens fader var etnisk armener, mens ansøgerens moder var etnisk aserbajdsjaner. Da ansøgeren var fyldt 18 år, begyndte militærpolitiet at lede efter ham. Ansøgeren ønskede ikke at aftjene sin værnepligt, idet det i så fald ville blive opdaget, at han var af et etnisk blandet ægteskab. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde modtaget en indkaldelse til session eller aftjening af værnepligt. Han havde efter sin forklaring ikke oplyst sin identitet i forbindelse med, at han havde været tilbageholdt af militærpolitiet. Flygtningenævnet kunne under disse omstændigheder ikke lægge til grund, at ansøgeren havde unddraget sig værnepligt. Det bemærkedes, at frygt for indkaldelse til militærpolitiet ikke fandtes at være asylbegrundende, hvorved det bemærkedes, at Armenien ikke var krigsførende. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter baggrundsoplysningerne ikke grundlag for at antage, at ansøgeren på grund af sin blandede etniske herkomst ved en tilbagevenden til Armenien ville være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. BR10/70

Nævnet **stadfæstede** den **16. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Armenien født i 1961 (M) og 1963 (K), samt to børn. Indrejst i februar 2000. **Flygtningenævnet** fandt efter en samlet vurdering af den mandlige ansøgers forklaring, at forklaringen om, at ansøgeren modtog en mappe den 29. december 1999, gjorde sig bekendt med indholdet den 31. december 1999, den 4. januar 2000 blev kontaktet af et højtstående medlem af H.H.SH., den 7. januar 2000 blev kontaktet af to politifolk og derefter tilbageholdt, at ansøgeren den 8. januar 2000 blev løsladt og den 9. januar 2000 på ny ved sin bolig blev mødt af de samme to politifolk alt vedrørende mappen, som ansøgeren samme dag havde afleveret til et højtstående medlem af H.H.SH., forekom usandsynlig i sin sammenhæng og uden en overbevisende forklaring om, hvorfor mappen skulle bero hos ansøgeren, og om der i den forbindelse var truffet aftale om mappens opbevaring og afhentning. Nævnet fandt samlet ikke, at forklaringen fremstod overbevisende, hvorfor forklaringen ikke kunne lægges til grund. Nævnet fandt, at det efter den kvindelige ansøgers forklaring, som bestyrket ved de lægelige oplysninger, måtte lægges til grund, at den kvindelige ansøger havde været udsat for et overgreb af den karakter, som hun oplyste om i samtalen med Udlændingestyrelsen den 3. november 2000 og siden blandt andet til den beskikkede advokat. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at overgrebet på den kvindelige ansøger ikke kunne anses for at udgøre et overgreb, der isoleret set kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og lagde herved vægt på, at overgrebet, når den mandlige ansøgers forklaring om mappen blev tilsidesat, måtte anses for at have en anden baggrund end den, der af den mandlige ansøger og dermed også for den kvindelige ansøger blev gjort gældende som asylmotiv. En forudsætning for, at overgrebet kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, fandtes at være, at overgrebet indgik i en sammenhæng, som kunne antageliggøre, at overgrebet udgjorde en forfølgelse, som myndighederne forestod, eller som myndighederne ikke kunne yde beskyttelse mod. Med den ovennævnte vurdering af den mandlige ansøgers forklaring kunne dette ikke lægges til grund. Flertallet lagde herved vægt på, at den mandlige ansøgers medlemskab af H. H. SH. ikke kunne anses for at have udsat den mandlige ansøger for en særlig risiko for myndighedernes efterstræbelse, også selvom det blev lagt til grund, at den mandlige ansøger lokalt havde været politisk aktiv for partiet, der var lovligt. Flertallet lagde videre vægt på, at ansøgernes udrejse skete legalt. BR10/71

7.5 Aserbajdsjan

11 tilladelser

18 stadfæstelser

Ved udgangen af 2000 havde Flygtningenævnet ikke fået svar på en høring af Udenrigsministeriet af 22. maj 2000. I høringen anmodede Flygtningenævnet om at få oplyst, hvorvidt UNHCRs foreliggende guidelines af december 1995, vedrørende blandt andet situationen i Aserbajdsjan for aserbajdsjanske statsborgere med etnisk armensk baggrund, fortsat var gældende og endvidere blev Udenrigsministeriet anmodet om at søge oplysninger om forholdene for etniske armeniere ved tilbagevenden til Aserbajdsjan. Den 20. november 2001 modtog Flygtningenævnet reviderede guidelines, og på baggrund heraf genoptog Flygtningenævnet behandlingen af de berosatte sager vedrørende de etniske armenere fra Aserbajdsjan.

Nævnet **stadfæstede** den **19. april 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Aserbajdsjan, født i 1953. Indrejst i december 2000. Ansøgeren var uddannet sygeplejerske og siden august 1999 Jehovas Vidne. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun i juli 2000 blev indkaldt til at gøre tjeneste som sygeplejerske ved militæret, men under henvisning til sin religiøse overbevisning havde hun anmodet om adgang til at forrette alternativ tjeneste, hvilket imidlertid blev hende nægtet, idet hun som sygeplejerske havde pligt til at udføre militærtjeneste. Sessionskontomedarbejderen oplyste, at nægtelse kunne medføre straf med op til fem års fængsel. Efter ophold på sessionskontoret blev ansøgeren den 25. juli 2000 kørt til en politistation, hvor hun blev udsat for vold og voldtægt og tvunget til at afgive skriftligt samtykke til deltagelse i militære øvelser. I slutningen af juli 2000 blev ansøgeren sendt på tjeneste i en militærlejr, hvor hun havde sygeplejeopgaver. Efter en måned blev det på forespørgsel oplyst, at man ville beholde ansøgeren på ubestemt tid, idet hun var Jehovas Vidne. Herefter skrev ansøgeren flere klagebreve til overordnede myndigheder. Klagerne resulterede i, at ansøgeren den 15. september 2000 blev opsøgt af en løjtnant, som meddelte, at ansøgeren mod bestikkelse kunne få hjælp. Efter trusler og slag måtte ansøgeren skrive under på et gavebrev, hvori hun forærede sin lejlighed til sønnen af en højtstående embedsmand i Forsvarsministeriet. Ved hjælp fra en anden sygeplejerske og en ven af ansøgeren undveg hun fra tjenestestedet. **Flygtningenævnet** kunne lægge til grund, at ansøgeren var Jehovas Vidne. Flygtningenævnet kunne ikke afvise, at ansøgeren var blevet indkaldt til at udføre arbejde som sygeplejerske i militæret. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at indkaldelsen skyldtes hendes tilhørsforhold til Jehovas Vidner. Ansøgeren havde således forklaret, at myndighederne vidste, at hun var Jehovas Vidne, fordi hun selv fortalte det første gang, hun mødte for sessionskomitéen. Selv om ansøgeren måtte være indkaldt på grund af sin religion, kunne indkaldelse til tjeneste som sygeplejerske for soldater, som ansøgeren havde forklaret om, ikke anses for at være forfølgelse, der kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet kunne ikke afvise, at ansøgeren var blevet presset til at afgive sin lejlighed, men flertallet fandt, at der ikke var noget grundlag for at antage, at det var udtryk for religiøs forfølgelse. Flygtningenævnets flertal kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren under tilbageholdelsen den 25. juli 2000 blev udsat for overgreb med det formål at tvinge hende til at underskrive samtykke til at deltage i militære øvelser. Flertallet fandt det usandsynligt, at ansøgeren skulle underskrive samtykke til at udføre militærtjeneste. Det forhold, at ansøgeren var bortgået fra militærtjeneste, kunne efter flertallets opfattelse heller ikke begrunde asyl. BR10/72

Nævnet meddelte den **15. november 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1962 (M) og 1974 (K), samt et barn. Indrejst i juli 1999. Ansøgerne var etniske armenere. I 1990 meldte den mandlige ansøger sig ind i Fedaiebevægelsen, den armenske oprørsbevægelse. Han indgik i en kampgruppe, der var med til at føre væbnet kamp imod aserbajdsjansk herredømme. Ansøgeren boede i et område, der hørte til den nye selvudråbte republik Nagorno Karabakh. Han meldte sig til militærtjeneste for Nagorno Karabakh, der også bekæmpede aserbajdsjansk herredømme. I november 1994 blev ansøgeren og hans gruppe på i alt 17 personer anholdt og beskyldt for at have slået en officer for området ihjel. Ansøgeren var uskyldig. Den 1. april 1997 blev de løsladt på betingelse af, at de forblev under militærets tjeneste. Den afdøde officers familie, der var indflydelsesrige personer, havde svoret at hævne drabet. Fire personer fra ansøgerens gruppe blev udsat for en bilbombe og tre døde. Flere andre fra gruppen døde. Ansøgerens ansøgning om tilladelse til at forlade militærtjenesten blev ikke imødekommet. Ansøgeren deserterede og udrejste. Efterfølgende blev den kvindelige ansøger og ansøgerens fader opsøgt af uniformerede personer, der efterstræbte den mandlige ansøger. **Flygtningenævnet** lagde ansøgernes forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgerne måtte vurderes på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCRs Guidelines fra 1995, hvoraf blandt andet fremgår, at etniske armenere ikke som gruppe er forfulgt i Aserbajdsjan, samt senere baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens factfinding rapport fra august 2000, samt US State Departments oplysninger fra februar 2001. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgerne som etniske armenere, og hvor den mandlige ansøger, der var i den våbenføre alder, i en lang årrække havde deltaget i fedai-grupper og hæren i Nagorno Karabakh i kampen mod Aserbajdsjan, og hvor ansøgerne ikke havde nogen nærmere tilknytning til Aserbajdsjan, bortset fra til Nagorno Karabakh, risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en

tilbagevenden til Aserbajdsjan bortset fra til Nagorno Karabakh. Flygtningenævnet fandt ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Nagorno Karabakh var af en sådan karakter, at ansøgerne med den af dem forklarede baggrund med rimelighed kunne henvises til at tage ophold der. BR10/73

Nævnet meddelte den **15. november 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Aserbajdsjan, født 1968. Indrejst i januar 2000. Ansøgeren var etnisk armener. Hendes ægtefælle var aserbajdsjaner. Da krigen startede i 1989, gik alle landsbyens mænd i krig for at forsvare landsbyen mod aserbajdsjanerne. Derfor blev ansøgeren betragtet som værende en kvinde uden ære. Mændene i landsbyen havde set hendes ægtefælle kæmpe i Mir-aghir mod armenerne. I 1992-1993 indtog aserbajdsjanerne landsbyen. Landsbyboerne så, at ansøgerens ægtefælle var med til at indtage landsbyen. Ansøgeren blev herefter anset som forræder, og man mistænkte hende for at hjælpe fjenden. Under kampe i 1994 dræbte ansøgerens ægtefælle naboens broder for øjnene af flere landsbyboere. Landsbyborgerne truede herefter med at slå ansøgeren ihjel som hævn. Ansøgerens farmoder gemte hende i kælderen. Hun kom ikke ud af huset. Ansøgerens nabo overfaldt farmoderen i forbindelse med, at han efterstræbte ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, der etnisk var armener, havde været gift/var gift med en azerisk mand, der boede i Aserbajdsjan, men at han flyttede til ansøgerens bopæl i Nagorno Karabakh, da de blev gift, at ansøgerens mand kæmpede på aserbajdsjansk side under krigen, og at han herunder skød ansøgerens nabos broder. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren som følge heraf var blevet chikaneret af civilbefolkningen i landsbyen, herunder særligt af naboen, hvis broder var blevet dræbt, og at ansøgeren i forbindelse hermed i nødværge havde stukket naboen i ryggen med en saks. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens nye forklaring om voldtægt fra politiet eller skud mod huset og efterfølgende flugt herfra til grund. Denne nye forklaring havde ingen holdepunkter i ansøgerens udførlige skema. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte vurderes på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCRs Guidelines fra 1995, hvoraf blandt andet fremgik, at etniske armenere ikke som gruppe er forfulgt i Aserbajdsjan, samt senere baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens factfinding rapport fra august 2000, samt US State Departments oplysninger fra februar 2001. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren med den ovenfor angivne baggrund, og hvor ansøgeren ikke havde nogen nærmere tilknytning til Aserbajdsjan, bortset fra til Nagorno Karabakh, risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan bortset fra til Nagorno Karabakh. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Nagorno Karabakh var af en sådan karakter, at ansøgeren med den af hende forklarede baggrund med rimelighed kunne henvises til på ny at tage ophold der. BR10/74

Nævnet **stadfæstede** den **13. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Aserbajdsjan, født i 1960 (M) og 1962 (K), samt et barn. Den mandlige ansøger var etnisk halvt jøde, halvt armener, og den kvindelige ansøger var etnisk armener. Indrejst i november 1999. I 1988 flygtede ansøgerne fra deres hjemby, Ghazakh, Aserbajdsjan, grundet konflikten mellem armenere og aserbajdsjanere. De rejste via Georgien til Ulianovsk, Rusland, hvor de opholdt sig illegalt. Under opholdet i Rusland blev den mandlige ansøger flere gange anholdt og udsat for vold grundet sin etnicitet og sit illegale ophold. Efter konflikten i Tjetjenien opstod, blev der stadigt oftere foretaget anholdelser af udlændinge, hvorfor ansøgerne besluttede sig for at udrejse af Rusland. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne forlod Aserbajdsjan i forbindelse med angreb mod armenere under konflikten mellem Aserbajdsjan og Armenien i 1988. Ansøgerne havde ikke selv været udsat for overgreb eller haft nogen form for asylbegrundende problemer med hverken myndighederne eller befolkningen i Aserbajdsjan. De havde heller ikke personligt været involveret i konflikten mellem Aserbajdsjan og Armenien. Ansøgerne måtte vurderes på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR's guidelines af november 2001, Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra august 2000 og US State Departments oplysninger fra februar 2001. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger var etniske armenere ikke som gruppe forfulgt i Aserbajdsjan. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger sammenholdt med ansøgernes baggrund var der herefter ikke grundlag for at antage, at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan risikerede at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse af en karakter, som er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. BR10/75

7.6 Bangladesh

0 tilladelser

6 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **27. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1970. Indrejst i april 2000. Ansøgeren var etnisk bangla og sunni-muslim af trosretning. I 1993 blev han medlem af BNP. Han var menigt medlem og deltog i demonstrationer samt uddelte løbesedler. I 1999 blev ansøgerens broder, der var leder i BNP, fængslet og ansøgeren blev herefter udnævnt som generalsekretær. Personer fra regeringspartiet Awamy League henvendte sig efterfølgende flere gange på ansøgerens bopæl, idet de mistænkte ansøgeren for at fortsætte broderens aktiviteter. I januar 2000 opsøgte politiet ansøgerens bopæl med henblik på at anholde ham for mordforsøg, terrorisme og ulovlig brug af våben. Ansøgeren var ikke selv tilstede. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved sin udrejse fra Bangladesh var konkret og individuelt forfulgt af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerens politiske aktiviteter, også efter at han var blevet valgt til generalsekretær, var af begrænset karakter. Nævnet bemærkede endvidere, at det parti, som ansøgeren var medlem af (BNP), er et lovligt parti. På denne baggrund kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgerens politiske aktiviteter skulle have ført til, at der var blevet rejst falske anklager mod ham af politiske grunde, og ansøgeren måtte derfor henvises til at lade de pågældende anklager prøve i retten. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens problemer med Awami League var af et sådant omfang eller karakter, at de kunne betegnes som asylbegrundende, og fandt i øvrigt, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, såfremt han måtte blive udsat for yderligere overgreb fra dette partis side. BR10/76

Nævnet **stadfæstede** den **12. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh, født i 1970. Indrejst i november 1999. I 1987 blev ansøgeren medlem af BNP. Han var menigt medlem og deltog i møder og demonstrationer. Ansøgeren var håndbolddommer og som følge heraf medlem af flere håndboldforeninger. Den 28. februar 1999 dømte ansøgeren en håndboldkamp, hvor der opstod uroligheder under kampen. Tilskuerne kastede med tåregas og hentede våben fra et kontor tilhørende "Awami League". I forbindelse hermed blev ansøgeren truet på livet af det tabende holds kaptajn, idet denne fandt, at ansøgeren havde taget parti med det vindende hold. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk bengaler, sunnimuslim og medlem af BNP. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren var håndbolddommer, og at der i den forbindelse udspandt sig en episode den 28. februar 1999, som forklaret af ansøgeren. Flygtningenævnet kunne tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at hverken medlemskab af BNP, eller ansøgerens aktiviteter i øvrigt var asylbegrundende. Flygtningenævnet kunne endvidere tiltræde, at ansøgerens forklaring om, at han fra marts til november 1999 skulle være blevet forfulgt af en navngiven person ikke virkede troværdig. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen heraf bl.a. vægt på, at ansøgeren først søgte asyl efter cirka 4 måneders ophold i Danmark, at ansøgeren ved asylregistreringen og senere opgav falsk identitet, og at ansøgeren først ved samtalen med Udlændingestyrelsen - og længe efter han var blevet foreholdt en visumansøgning indgivet af ham - oplyste sine korrekte generalia. Selvom ansøgerens seneste forklaringer lagdes til grund, kunne Flygtningenævnet videre tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgerens mulige konflikt med en navngiven person ikke kunne begrunde asyl. Det tiltrådtes i den forbindelse, at den nævnte konflikt og omfanget heraf, havde en sådan karakter, at det faldt udenfor det asylretlige område, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet måtte derfor - i givet fald - henvise ansøgeren til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/77

7.7 Cameroun

1 tilladelse

7 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **2. august 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Cameroun, født i 1970. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren var medlem af den illegale gruppe SCNC (Southern National Cameroun Council), der kæmpede for det sydlige Camerouns uafhængighed. Flere af ansøgerens familiemedlemmer var højt profilerede medlemmer af SCNC. Ansøgeren var flere gange blevet tilbageholdt af myndighederne i forbindelse med demonstrationer og andre politiske aktiviteter. Ansøgeren var tilbageholdt fra den 30. december 1999 til marts 2000, hvor han flygtede fra fængslet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var statsborger i Cameroun med den af ham anførte identitet. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at han havde deltaget i en politisk manifestation, hvorved en gruppe SCNC medlemmer den 30. december 1999 tiltvang sig adgang til en radiostation og afspillede et bånd med udråbelse af det sydlige Camerouns uafhængighed. Nævnet fandt endvidere

tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf var blevet anholdt og fængslet, og at han nogle måneder senere flygtede under en fangetransport. På denne baggrund og henset til baggrundsoplysningerne vedrørende Cameroun fandt nævnet ikke at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylrelevante overgreb. BR10/78

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **5. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Camaroun, født 1974. Indrejst den 21. september 1999. Ansøgeren havde siden 1993 været medlem af SNCF (Southern National Cameroun Council). Ansøgeren deltog i organisationens møder og havde til opgave at propagandere for SNCF. I 1997 deltog ansøgeren i en demonstration arrangeret af SNCF. Demonstrationen udviklede sig voldeligt, og efterfølgende blev organisationen af regeringen beskyldt for at arrangere demonstrationen med det formål at bekæmpe regeringen. Ansøgeren blev anholdt af gendarmen og beskyldt for at være terrorist og for at gå ind for landets deling. Ansøgeren blev tilbageholdt i cirka to måneder og blev under tilbageholdelsen udsat for fysiske overgreb, herunder slag, spark og piskeslag. Ansøgeren blev ikke stillet for en dommer. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren efter løsladelsen i 1997 ikke havde været udsat for strafferetlig forfølgning i anledning af det forhold, der gav grundlag for tilbageholdelsen. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren efter løsladelsen opholdt sig i hjemlandet i to år, hvorefter han udrejste med ægte pas og visum. Flygtningenævnet lagde videre vægt på, at ansøgeren først søgte asyl efter 11 måneders ophold i Danmark. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke risikerede asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/79

7.8 Colombia

3 tilladelser

0 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **29. januar 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Colombia, født i 1950. Indrejst i marts 2000. Fra 1980 til 1984 var ansøgeren præsident for fagforeningen Curtidos. Ansøgeren modtog trusler og breve, der opfordrede ham til at forlade fagforeningen. Fra 1984 til 1994 var ansøgeren medlem af og formand for fagforeningen Sintra Incursaba. Idet ansøgeren arbejdede for fagforeningen, blev han anset for at være terrorist. Han blev regelmæssigt udsat for dødstrusler, ligesom der blev sendt kondolencebreve og blomster til ansøgeren som symbol på, at han var død. Ansøgeren kunne ikke leve et normalt liv og mistede kontakten med familien. I 1990 lavede ansøgeren en kampagne for at reformere den nationale forfatning. I 1992 blev en af ansøgerens brødre dræbt, hvorefter ansøgeren blev truet med, at det samme ville ske for ham, hvis han ikke trak sig fra fagforeningsarbejdet. I 1993 blev ansøgerens anden broder på voldsom vis dræbt. Politiet forsøgte via ansøgerens brødre at ramme ansøgeren. I 1994 var ansøgeren med til at arrangere en langvarig strejke. Ansøgeren blev efterfølgende overvåget af paramilitære grupper og politiet. I 1994 meldte ansøgeren sig ud af fagforeningen, idet han blev presset af myndighederne, militæret og paramilitære grupper. I 1995 blev ansøgeren medlem af en borgerkomité. Ansøgeren var tillige fra 1995 medlem af en national forening for bønder, ANUC. Ansøgeren blev af de paramilitære styrker betragtet som terrorist, idet han arbejdede for en hjælpeorganisation. I 1996 nedbrændte paramilitære grupper en bus, som blandt andet tilhørte ansøgeren. I 1998 blev ansøgeren i bil stoppet af personer fra militæret og paramilitære grupper. Ansøgeren blev udsat for tortur og banket så voldsomt, at han næsten døde. I 1999 sagde formanden for den paramilitære gruppe AUC på en pressekonference, at ansøgeren var krigsmål og ville blive henrettet. I 1999 henvendte ansøgeren sig til den øverste embedsmand på rådhuset, som imidlertid ikke var i stand til at hjælpe ham. Embedsmanden viste ansøgeren en dødsliste fra den paramilitære gruppe AUC, hvoraf ansøgerens navn fremgik. Embedsmanden rådede ansøgeren til at forlade landet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** måtte i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Herefter havde ansøgeren i en lang årrække været aktiv i fagforeningsarbejde og senere i menneskerettighedsaktiviteter, hvilket havde ført til omfattende trusler og flere aktioner fra en paramilitær gruppe, senest i 1998 og 1999. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnets flertal det betænkeligt at henvise ansøgeren til at søge de overordnede myndigheders beskyttelse. BR10/80

Nævnet **meddelte** den **27. marts 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Colombia, født i 1964 (M) og 1967 (K), samt to børn. Indrejst i oktober 1999. Ansøgerne havde gennem en årrække været politisk aktive for venstrefløjen og i en fagforening for lærere. Ansøgerne havde desuden stiftet en NGO, der havde til formål at uddanne voksne, ligesom de underviste indianere og arbejdede for indianernes rettigheder. Ansøgerne blev udsat for trusler og falske anklager fra paramilitære grupper, der beskyldte ansøgerne for at støtte og uddanne guerillaer. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring til grund for sagen. **Et flertal**

af Flygtningenævnets medlemmer lagde vægt på, at ansøgerne igennem en længere årrække havde udøvet læreraktiviteter og anden form for oplysende aktiviteter blandt udsatte indianske befolkningsgrupper, hvilket kun delvist var sanktioneret af myndighederne og direkte modarbejdet af paramilitære grupper i Colombia. Flertallet lagde endvidere vægt på ansøgernes oplysninger om, at de havde været udsat for en husransagning, at den mandlige ansøger havde fået beslaglagt en videofilm, der efter det oplyste indeholdt optagelser af militærets bombninger af indianerområder, at ansøgerne på urigtigt grundlag havde været beskyldt for røveri, at ansøgerne havde været udsat for adskillige telefoniske dødstrusler, og at ansøgerne under den af dem omtalte episode den 3. oktober 1999 fik at vide, at de stod på en dødsliste. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnets flertal det betænkeligt at henvise ansøgerne til at søge de overordnede myndigheders beskyttelse. Flertallet fandt det endvidere betænkeligt at antage, at ansøgerne ville kunne opnå den fornødne beskyttelse mod overgreb fra paramilitære gruppers side ved at tage ophold i andre dele af Colombia. Flertallet fandt derfor, at ansøgerne opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, da ansøgerne via deres aktiviteter måtte anses for at være blevet profilerede i forhold til paramilitære grupper i Colombia. BR10/81

7.9 Cuba

1 tilladelse

3 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **1. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cuba, født i 1962. Indrejst i maj 2000. I 1980 blev ansøgeren indkaldt til værnepligt, men han aftjente ikke denne, da han blev stemplet som modstander af revolutionen. Ansøgeren har været udsat for husransagninger fem til seks gange, og han har været tilbageholdt flere gange. Hver gang der på Cuba var en politisk eller kulturel aktivitet, blev ansøgeren tilbageholdt, idet man var bange for, at han skulle tale med pressen.

Ansøgeren blev truet med, at han ville få 10 års fængsel, hvorunder han skulle udføre tvangsarbejde. Ansøgeren havde ikke problemer med at få udstedt pas, da myndighederne ønskede at komme af med ham.

Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren siden 1980 havde været kendt af de cubanske myndigheder som systemkritiker og derfor systematisk blev anholdt og tilbageholdt for at forhindre ham i at henvende sig med sin kritik til udenlandske journalister med videre. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring om myndighedernes grundlag for at betragte ham som systemkritiker var meget spinkelt, at ansøgerens forklaring om tilbageholdelserne var upræcise, at han udrejste på gyldigt pas med visum til Danmark og udrejsetilladelse, at han oprindeligt forklarede, at formålet med udrejsen var at indgå ægteskab med en dansk veninde, at han under nævnsmødet forklarede, at formålet rettelig var at søge asyl, og han uanset dette først søgte asyl fem måneder efter indrejsen, efter at hans forlængede visum var udløbet.

Flygtningenævnet fandt ikke anledning til at få de fremlagte indkaldelser ægthedsvurderet. På baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udenrigsministeriets notat af 29. december 2000 med bilag, fandt nævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for sanktioner af asylrelevant karakter som følge af, at han havde overskredet sin udrejsefrist og søgt asyl i et andet land. Endelig fandt nævnet ikke, at den omstændighed, at ansøgeren ifølge Udenrigsministeriets oplysninger ikke med sikkerhed kunne opnå en indrejsetilladelse til Cuba, kunne medføre, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/82

Nævnet **meddelte** den **5. september 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Cuba, født i 1960. Indrejst i januar 1999. Ansøgeren var i 1985 blevet bortvist fra sit arbejde som flymekaniker i militæret, idet han blev mistænkt for at have medvirket til, at to piloter var flygtet til USA. Som følge heraf var ansøgeren i en årrække i myndighedernes søgelys, da man mistænkte ham for at modarbejde systemet. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund, som fandtes bestyrket ved hans fremtræden for nævnet. Flertallet lagde til grund, at ansøgeren i 1985 blev afskediget fra militæret på grund af bistand til to personers flugtforsøg, at han efter dette tidspunkt var i myndighedernes søgelys og blev chikaneret af myndighederne, at han i 1992 var tilbageholdt i fire måneder på grund af sabotage mod nogle busser, at han under tilbageholdelsen blev udsat for to elektrochok, at han i den følgende periode blev anholdt adskillige gange, ligesom han flere gange fik bødestraf, at han i 1993 blev anholdt i en uge i forbindelse med et flugtforsøg, at han fra 1996 bistod en menneskerettighedsorganisation, at han under sit ophold i hjemlandet måtte antages at have været udsat for en kumulativ forfølgelse fra myndighedernes side, og at han fremskaffede passet illegalt. Under disse omstændigheder fandt flertallet ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/83

7.10 Ecuador

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **13. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ecuador, født 1968. Indrejst i august 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var indianer fra Ecuador. Han havde været ansat som chauffør for kommandant Huancas. Ansøgeren havde forklaret, at han havde haft en konflikt med major Montero om lønudbetalingen, men han var ikke blevet afskediget. Derefter var han blevet overfaldet og forfulgt af Montero og hans folk. Ifølge dokumenter, ansøgeren havde fremlagt, var han blevet afskediget. I øvrigt var ansøgerens forklaring usikker og divergerende blandt andet med hensyn til, hvornår han blev overfaldet, hvor mange vidner, der var til overfaldet, og hvordan de vidner, der havde afgivet skriftlige erklæringer, var kommet ind i sagen. Selv om ansøgeren måtte være blevet overfaldet af major Monteros folk, var der imidlertid ikke grundlag for at antage, at det var myndighedsforfølgelse. Han måtte søge myndighedernes beskyttelse. Efter ansøgerens egen forklaring var der ikke grundlag for at antage, at han ikke kunne opnå en sådan beskyttelse. BR10/84

7.11 Etiopien

2 tilladelser

3 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **16. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien, født i 1971. Indrejst i juli 1999. **Flygtningenævnet** lagde, på trods af at ansøgeren forklarede noget divergerende om tidspunktet for hendes tilbageholdelse i 3-4 dage og hendes udrejse af Etiopien, til grund, at ansøgeren i 1990 ligesom sin far blev menigt medlem af OLF (The Oromo Liberation Front), og at navnlig hendes far i tiden herefter havde aktiviteter inden for organisationen. Ansøgeren begyndte selv fra 1995 at arbejde for OLF navnlig i form af afhentning af medicin. Ansøgeren blev frihedsberøvet, da hun blev pågrebet i forbindelse med en medicintransport, men ansøgeren undslap efter 3-4 dages frihedsberøvelse sammen med to andre kvinder, der ligeledes havde tilknytning til OLF. Ansøgeren havde ikke siden primo 1997 haft ophold i Etiopien. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne anses for profileret inden for OLF eller i øvrigt at have indtaget en position eller udført en aktivitet, som i særlig grad fandtes at kunne give de etiopiske myndigheder grundlag for efterstræbelse. Nævnet lagde herved vægt på det oplyste i UNHCR's position paper af juni 2000 vedrørende mulighederne for tilbagesendelse af afviste asylansøgere til Etiopien, punkt II, 8, d, samt punkt C. Nævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgeren var oromo, i øvrigt kunne føre til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien risikerede en forfølgelse, som omfattedes af udlændingelovens § 7. BR10/85

Nævnet meddelte den **23. oktober 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Etiopien, født i 1969. Indrejst september 1996. **Flygtningenævnet** bemærkede, at nævnet ikke fandt tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgerens medlemskab af den af ham omtalte organisation Felege Guihon havde profileret ham i forhold til de stedlige myndigheder på en sådan måde, at han som følge af dette medlemskab måtte anses for asylbegrundende forfulgt i hjemlandet. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse navnlig vægt på de oplysninger, der fremgik af Udenrigsministeriet notater af 15. marts 1999 og 8. marts 2000, hvoraf navnlig fremgik, at organisationen Felege Guihon efter det oplyste ikke var nogen forbudt organisation i Etiopien. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde imidlertid vægt på, at det fremgik af de foreliggende undersøgelser foretaget af Retsmedicinsk Institut på Københavns Universitet og af Justitsministeriets retspsykiatriske klinik, at ansøgeren med overvejende sandsynlighed havde været udsat for fysiske overgreb af torturlignende karakter i hjemlandet. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger fandt flertallet herefter ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/86

7.12 Folkerepublikken Kina

6 tilladelser

19 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **5. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1955. Indrejst i januar 2000. **Et flertal af Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren havde

sandsynliggjort, at han som følge af aktiviteter for Falun Gong var kommet i de kinesiske myndigheders søgelys. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren efter sin afskedigelse i oktober 1999 kunne få udstedt pas den 2. november 1999 og udrejste problemfrit den 21. januar 2000 med besøgsvisum til sin herboende søn, og at ansøgeren ikke havde været indkaldt til afhøring hos politiet eller havde været tilbageholdt af politiet, ligesom han ikke havde kunnet konkretisere, hvorledes han skulle være kommet i myndighedernes søgelys. BR10/87.

Nævnet **stadfæstede** den **20. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1971. Indrejst i juli 2000. I 1989 fik ansøgeren arbejde som bygningsarbejder og blev samtidig medlem af en fagforening for byggefirmaets ansatte. Ansøgeren blev medlem af fagforeningens bestyrelse og var i den anledning med til at arrangere tre strejker og demonstrationer. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget politisk parti, at han havde været medlem af bestyrelsen i en lokal fagforening, og at han sammen med 2 andre bestyrelsesmedlemmer havde planlagt og deltaget i demonstrationer i vinteren og foråret 2000. Efter det foreliggende, herunder ansøgerens egne oplysninger, kunne et **flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** ikke lægge til grund, at myndighederne var bekendt med de af ansøgeren omtalte aktiviteter. Der lagdes herved vægt på, at ansøgeren løb væk fra demonstrationen den 20. april 2000 uden at komme i kontakt med politiet, og at det var de 2 andre bestyrelsesmedlemmer, der under det hidtidige hændelsesforløb havde talt med myndighederne. Hertil kom, at ansøgeren havde udbygget sin forklaring med hensyn til myndighedernes påståede henvendelse på bopælen, ligesom han havde forklaret divergerende angående antallet af demonstrationer og om den anførte anholdelse af de 2 andre bestyrelsesmedlemmer. Endelig lagde Flygtningesnævnets flertal vægt på, at ansøgeren efterfølgende fik udstedt pas og visum, og at han udrejste legalt. BR10/88

Nævnet meddelte den **5. november 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Kina, født i 1965. Indrejst i april 2000. I 1997 blev ansøgeren medlem af Falun Gong-bevægelsen. I januar 1998 blev ansøgeren træner i Falun Gong og blev medlem af ledelsen for et træningscenter i sit hjemdistrikt. Ansøgeren var leder af 5 områder, hvori der var 800-900 medlemmer af Falun Gong. Hver morgen udførte ansøgeren øvelser sammen med de andre medlemmer. Hver weekend tog ansøgeren ud i landsbyerne i de områder, som han var ansvarlig for. Han havde kontakter med lederne af landsbyerne og partisekretærerne samt Falun Gong-medlemmerne. Den 30. juli 1999 blev ansøgerens hjem ransaget, mens ansøgeren var på forretningsrejse. Ansøgeren ringede til en studiekammerat, som var næstkommanderende i den politiske afdeling under politiet. Studiekammeraten fortalte ansøgeren, at myndighederne var ved at gøre op med Falun Gong. Han fortalte, at ansøgeren straks skulle gå i skjul. Herefter måtte de finde ud af, hvad der efterfølgende skulle ske. Ansøgeren fik ikke at vide, hvilke dokumenter der var blevet beslaglagt. Ansøgeren blev af svogeren kørt hen til en onkel. Efter ansøgerens indrejse i Danmark sendte ægtefællen en kvittering vedrørende de effekter, som politiet beslaglagde, til ansøgeren. Ansøgeren havde kendskab til, at de tre andre trænere i hans distrikt er blevet pågrebet af myndighederne. **Et flertal Flygtningesnævnets medlemmer** kunne lægge ansøgerens forklaring om sit tilhørsforhold og aktiviteter for Falun Gong til grund. På baggrund heraf fandt nævnets flertal, at ansøgerens aktiviteter for Falun Gong havde været kendt i så vid en kreds, at man efter baggrundsoplysningerne kunne lægge til grund, at der var risiko for, at han ved tilbagevenden til hjemlandet ville blive udsat for asylbegrundende overgreb. Nævnets flertal fandt derfor, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/89

Nævnet **stadfæstede** den **30. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 vedrørende en mandlig statsborger fra Kina, født i 1975. Indrejst i april 1999. Ansøgeren arbejdede i en kommunal enhed, der assisterede politiet med forskellige opgaver, herunder indsamling af gravide kvinder med henblik på tvangsmæssige aborter. Ansøgerens opgaver bestod også i at bevogte kvinderne på tilbageholdelsesstedet. Ansøgeren og to kollegaer løslod på et tidspunkt 10 kvinder fra det sted, hvor de var tilbageholdt. Dette var ikke planlagt. Herudover var ansøgeren tilknyttet Falun Gong bevægelsen. Ansøgeren flygtede ved hjælp fra en agent mod betaling af 20.000 USD. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han som følge af aktiviteter for Falun Gong var kommet i de kinesiske myndigheders søgelys. Flygtningesnævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene var menig udøver af Falun Gong, og at han havde forklaret, at han udrejste fra Kina i januar 1999. Flygtningesnævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren risikerede forfølgelse for at have løsladt 10 gravide kvinder. Flygtningesnævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningesnævnet lagde herved vægt på, at det var usandsynligt, at ansøgeren efter en pludselig indskydelse aftalte med to kolleger at løslade de 10 kvinder og at køre dem hjem, og at han umiddelbart derefter sammen med den ene kollega flygtede til en anden provins, hvor han hurtigt fik kontakt til et "slangehoved" (agent) og i løbet af kort tid skaffede de i alt 20.000 USD til at betale "slangehovedet". Forklaringen svækkedes videre af den omstændighed, at ansøgeren i forbindelse med en

asylansøgning i England oplyste falsk navn og fødselsdato. Flygtningenævnet fandt, at uanset om forklaringen blev lagt til grund, så var der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerede myndighedsforfølgelse. Ansøgeren havde selv forklaret, at han kun eftersøgt lokalt. Desuden fremgik det af US Department of States Country Report 2000, at tvangsmæssig abort ikke var officiel politik, at der var udstedt et cirkulære, der forbød embedsmænd at gennemføre tvungen abort, og at embedsmænd, der overskred deres beføjelser til gennemførelse af familieplanlægningspolitikken, kunne sagsøges. Der var således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren vil blive idømt en uforholdsmæssig straf. BR10/90

7.13 Georgien

1 tilladelse

35 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **29. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1981. Indrejst i september 2000. Ansøgeren var etnisk yezidikurder og soltilbeder af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren om sit medlemskab af PKK havde forklaret, at han var menigt medlem, og han udførte begrænsede aktiviteter, herunder deltagelse i to demonstrationer. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren som følge heraf ville blive udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter tilbageholdelserne i maj og juni 1999 blev løsladt efter tre til fire timer, at ansøgeren derefter var ud- og indrejst af Georgien, og at ansøgeren efter indreisen i januar/februar 2000 frem til udreisen i august 2000 ikke havde været opsøgt af myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke den chikane, som ansøgeren havde været udsat for som følge af sin etnicitet, havde haft en sådan intensitet og styrke, at der var grundlag for at meddele ansøgeren asyl. Endelig bemærkedes, at den omstændighed, at ansøgeren ikke ønskede at aftjene værnepligt, ikke fandtes asylbegrundende. Det bemærkedes, at ansøgeren ikke efter de foreliggende baggrundsoplysninger ville risikere en efter dansk ret uforholdsmæssig straf. Idet den omstændighed, at ansøgeren var yezidikurder, ikke i sig selv kunne føre til, at der meddeltes opholdstilladelse, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/91

Nævnet meddelte den **14. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til et ægtepar fra Georgien født i 1972 (M) og 1975 (K), samt tre børn. Indrejst i september 1999 (K) og maj 2000 (M). Den kvindelige ansøger var etnisk mengrel og den mandlige ansøger etnisk georgier. Begge ansøgerne var kristne. Den kvindelige ansøger arbejdede som arkivar i det georgiske statssikkerhedsministerium, MGB, mens den mandlige ansøger arbejdede i ministeriets operative afdeling. Den mandlige ansøger blev af MGB sendt til Moskva, hvor han skulle undersøge, ad hvilke ruter aserbajdsjanske handlende fik varer illegalt ud af Abkhasien. Under opholdet i Moskva blev den mandlige ansøger kontaktet af to tidligere ALFA-folk, der ønskede, at han skulle give dem oplysninger om situationen i Georgien, herunder om MGB's arbejde. De pågældende arbejdede for Giorgadze, der var tidligere leder af statssikkerhedsministeriet og i opposition til Shevardnadze. I forbindelse med sit arbejde som arkivar havde den kvindelige ansøger mulighed for at få de informationer, som de to ALFA-folk ønskede. Den kvindelige ansøger sendte herefter informationer til den mandlige ansøger, der videregav disse til ALFA-folkene. Den kvindelige ansøger sendte oplysningerne med diplomatpost til sin ægtefælle. I 1999 blev kuréren stoppet, idet han var mistænkt for at smugle, og i forbindelse hermed blev det opdaget, at den kvindelige ansøger sendte informationer til den mandlige. Den mandlige ansøgers hjem i Moskva blev herefter ransaget, hvorunder hans personlige papirer og nogle af de indhentede informationer blev taget af MGB-folk. Den mandlige ansøger var ikke til stede ved ransagningen, men fulgte denne på afstand. Den mandlige ansøger kontaktede straks sine ALFA-kontakter og bad dem hjælpe den kvindelige ansøger med at forlade hjemlandet. Mens den kvindelige ansøger var ved at pakke til flugten, mødte to MGB-folk op i hendes hjem. Med hjælp fra en nabo og dennes ven lykkedes det den kvindelige ansøger at undslippe MGB-folkene og flygte ud af landet. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgernes forklaringer til grund. Flertallet fandt, at ansøgerne på baggrund af de aktiviteter, som de havde udført, spionage til fordel for Giorgadze, risikerede en sådan straf, og herunder risikerede overgreb af en sådan karakter, at det ikke burde kræves, at ansøgerne vendte tilbage til hjemlandet. BR10/92

Nævnet **stadfæstede** den **24. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1966. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren var næstkommandant i Mkhedrionis militære redningskorps i Rustava. Han blev forflyttet og gennemførte redningsaktioner under krigen mod Abkhasien, som Georgien tabte i september 1993. Ansøgeren blev taget som krigsfange. Efter at være blevet udvekslet fortsatte ansøgeren sit arbejde for organisationen, der i 1994 blev gjort forbudt af Shevadnadze. Herefter

begyndte Shevadnadze at arrestere og myrde medlemmer af organisationen, og den 28. februar 1994 blev formanden for organisationen dræbt under et bombeattentat. Ansøgeren blev herefter betragtet som formand og deltog i 1995 i et kupforsøg. **Flygtningenævnet** fandt, at den mandlige ansøger, om end han havde indtaget en lokal overordnet position, ikke kunne anses for at have indtaget en særlig profilerende post i Mkhedrioni, ligesom det havde betydning for vurderingen af ansøgerens position ved en tilbagevenden, at aktionerne ikke blev gennemført. Selvom det ikke kunne udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Georgien kunne risikere retsforfølgelse i anledning af de nævnte deltagelser i kupforsøg i august 1995 og februar 1998, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke, at det kunne antages, at ansøgeren risikerede en uforholdsmæssig straf eller hermed sidestillede forhold grundet aktiviteterne for Mkhedrioni. Flertallet lagde herved navnlig vægt på det oplyste om Mkhedrioni i Udlændingestyrelsens rapport fra flyvende attaché mission til Georgien (december 2000), herunder om den seneste amnesti i september 2000. BR10/93

Nævnet **stadfæstede** den **12. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien, født i 1978. Indrejst i juni 2001. Ansøgerens far var etnisk abkhaser, mens ansøgerens mor var etnisk georgier. Ansøgeren blev født i Abkhasien. I 1995 flyttede ansøgeren til Georgien. På grænsen blev ansøgeren tilbageholdt, da han havde et abkhasisk navn. Ansøgeren var tilbageholdt i cirka en måned, og han blev løsladt mod betaling. Ansøgerens hjem er blevet ransaget af myndighederne, og lokalbefolkningen udsatte ansøgeren for chikane. Tre gange blev ansøgeren indkaldt til militærtjeneste, men han betalte sig til en udsættelse. I marts 2001 gav ansøgeren møde som tilsagt, og han deltog i blandt andet våbentræning. 25 dage senere blev ansøgeren sendt til grænsen mellem Georgien og Abkhasien. I maj 2001 deserterede ansøgeren. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk abkhaser og kristen af religion, at han i 1995 flygtede til Georgien, at han ikke havde været medlem af noget politisk parti, og at han ikke havde været udsat for straffeprocessuelle ingreb. Den omstændighed, at ansøgeren måtte være deserteret fra de georgiske styrker, kunne ikke begrunde asyl. Der blev herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udenrigsministeriets notat af 13. juni 2000 og Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra december 2000, hvorefter ansøgeren ikke kunne antages at risikere en uforholdsmæssig sanktion. Hertil kom, at ansøgeren alene var rekrut. Den chikane, som ansøgeren oplyste at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og en sådan intensitet, at den kunne sidestilles med en i udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Der blev herved yderligere lagt vægt på, at ansøgeren frafaldt sin asylansøgning i Tyskland i 1997, og at han først udrejste fra hjemlandet i 2001. BR10/94

7.14 Hviderusland

6 tilladelser

12 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **4. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Hviderusland, født i 1980. Indrejst i november 2000. Siden begyndelsen af 2000 havde ansøgeren været medlem af Gromada, det hviderussiske socialdemokrati. Ansøgerens aktiviteter for partiet bestod i at hænge plakater op, ligesom han havde deltaget i partimøder samt deltaget i demonstrationer. Ansøgeren havde på grund af sine politiske aktiviteter været tilbageholdt to gange. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren afhørt samt udsat for voldelige overgreb. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var hviderussisk statsborger fra Grodno, at ansøgerens fader var etnisk russer og russisk statsborger, at ansøgerens moder var etnisk ukrainer og hviderussisk statsborger, at ansøgeren havde været menigt medlem af det legale oppositionsparti Gromada, at ansøgeren alene havde udført begrænsede politiske aktiviteter, som ikke i sig selv havde været egnet til at profilere ham i forhold til myndighederne, og at ansøgeren udrejste legalt legitimeret med sit eget pas. Tilbageholdelserne den 20. og den 25. marts 2000 kunne ikke begrunde asyl. Dels var de af kortere varighed, dels blev ansøgeren løsladt uden sigtelse. Hertil kom, at den sidstnævnte tilbageholdelse angiveligt var forårsaget af faderens vens forhold. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren først udrejste i eftersommeren 2000. Den chikane fra myndighedernes side, som ansøgeren havde oplyst at have været udsat for, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/95

Nævnet meddelte den **31. august 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Hviderusland, født i 1973 (M) og 1976(K), samt et barn. Indrejst i juni 2000. Den mandlige ansøger havde været medlem af partiet "De

Nye Hviderussere", hvis vedtægter stred imod forfatningen i Hviderusland. Den mandlige ansøger havde stilling som stedfortræder i Eksekutivkomitéen, og hans opgaver bestod i at koordinere og arrangere møder. Møderne blev ofte opløst af politiet, idet partiet ikke havde tilladelse fra bystyret til at afholde officielle møder. I juli 1999 skulle ansøgeren og hans ven have overdraget nogle dokumenter fra vicepremierministerens søn, der kunne bevise, at præsidenten var korrupt. Under afleveringen blev ansøgeren og hans ven opdaget af politiet, men det lykkedes dem at flygte. Ansøgeren var ikke bekendt med, hvad der skete med vicepremierministerens søn eller med de pågældende dokumenter. Samme aften rejste ansøgeren og hans ven til Moskva, hvor de opholdt sig frem til udrejsen. Ansøgeren havde endvidere fremlagt nogle dokumenter. **Et flertal af** Flygtningenævnets medlemmer lagde den mandlige ansøgers forklaring om, at han havde været medlem af partiet "De Nye Hviderussere", og at han i den forbindelse havde haft begrænsede aktiviteter, der ikke kunne antages at være kommet til myndighedernes kundskab, til grund. Flertallet fandt, at den mandlige ansøgers forklaring om episoden vedrørende overdragelse af dokumenter fra vicepremierministerens søn med henblik på afsløring af korruption fremstod som mindre overbevisende. Det fremgik imidlertid af et notat fra Udenrigsministeriet, at de fremlagte tilsigelser fra politiet til møde henholdsvis den 26. juli 1999 og den 4. august 1999 og dokumentet om en verserende straffesag mod ansøgeren for overtrædelse af straffelovens §§ 67 og 69 vedrørende undergravende virksomhed og særlig farlige forbrydelser mod staten, ifølge UNHCR fremstod som formmæssigt ægte. Flertallet lagde i den forbindelse også vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder oplysningerne i Udlændingestyrelsens fact-finding rapport fra april 2001 om sanktioner for politiske aktiviteter i Hviderusland. Den kvindelige ansøger havde navnlig henvist til den mandlige ansøgers forhold, og Flygtningenævnet fandt ikke, at den kvindelige ansøger havde sandsynliggjort et selvstændigt asylmotiv eller led af en sådan subjektiv frygt, at hun på dette grundlag kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet meddelte imidlertid den kvindelige ansøger og hendes barn opholdstilladelse i konsekvens af den mandlige ansøgers opholdsgrundlag. BR10/96

7.15 Indien

2 tilladelser

17 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **8. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1975. Ansøgeren var etnisk shik. Indrejst i juni 2000. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at han i 1993 blev medlem af Khalistan Liberation Force, og at han i de efterfølgende år udførte begrænsede aktiviteter for partiet, herunder en enkel transport af to pistoler, samt indsamling af oplysninger. Ansøgeren havde siden 1995 ikke haft egentlige aktiviteter for partiet. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren, efter at lederen af partiet, Latvir Singh, vendte tilbage til Punjab i 1998, havde haft et opgør med denne, hvorunder ansøgeren afslog at medvirke til bombeterror. Ansøgeren havde herefter været tilbageholdt af politiet, men blev efter en kortvarig afhøring løsladt uden betingelser. Ansøgeren havde herefter opholdt sig i lokalområdet i et års tid, før han efter en skudepisode, som han mente, at Latvir Singh stod bag, rejste til Delhi. Ansøgeren opholdt sig i Delhi frem til sin udrejse, bortset fra et enkelt besøg hjemme. Flygtningenævnet kunne på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren ved sin udrejse var konkret og individuelt forfulgt af de indiske myndigheder af grunde, som var omfattet af udlændingelovens § 7, eller at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en sådan forfølgelse. Nævnet havde i den forbindelse også tillagt det betydning, at ansøgeren udrejste problemfrit på sit eget ægte pas, efter at være blevet stillet flere spørgsmål om sine rejseplaner af myndighederne i lufthavnen. For så vidt angik den efterstræbelse, som ansøgeren muligvis måtte blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet fra Latvir Singhs side, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse herfor. Nævnet fandt ikke grundlag for at antage, at den omhandlede efterstræbelse skulle være myndighedstolereret på nogen måde. Nævnet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgerens fader efter syv års ophold i udlandet afhørtes af politiet ved sin hjemkomst om, hvor han havde været, og om hvor ansøgeren opholdt sig, kunne ikke føre til andet resultat. Udl.nr. BR10/97

Nævnet **stadfæstede** den **28. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1973. Indrejst i september 2000. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen foreninger. I 1990 kom ansøgeren op at slås med en højtstående officers søn, og ansøgeren blev efterfølgende anholdt og tilbageholdt, herunder blev han udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev efterfølgende chikaneret af politiet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde efter sin egen forklaring været tilbageholdt fire eller fem gange i 1991 og 1992 i forbindelse med beskyldninger for

almindelig kriminalitet. Han blev frifundet ved dom af 2. juni 1992. Det var uden betydning, om frifindelsen skete som følge af bestikkelse. Derefter levede ansøgeren i perioder i Sydindien, ligesom han havde været udrejst til Thailand. Han vendte frivilligt tilbage til Punjab. I øvrigt havde han kunnet leve uden at være udsat for asylrelevante problemer. Hvis ansøgeren havde været udsat for et brandattentat, som han havde fortalt, var det noget, han måtte søge beskyttelse for hos myndighederne. Uanset om ansøgeren måtte have været udsat for tortur i forbindelse med tilbageholdelserne i 1991 og 1992 kunne det ikke danne grundlag for asyl. Der var herefter ikke noget grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Indien risikerede asylbegrundende forfølgelse. BR10/98

Nævnet **stadfæstede** den **25. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien, født i 1972. Indrejst i januar 1999. **Flygtningenævnet** kunne efter de lægelige oplysninger i sagen lægge til grund, at ansøgeren havde været udsat for overgreb fra politiets side af torturlignende karakter under to anholdelser, som efter det oplyste, fandt sted cirka tre år, før ansøgeren udrejste. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke, at dette forhold i sig selv var asylbegrundende. Flertallet lagde herved afgørende vægt på, at ansøgeren efterfølgende havde opholdt sig flere år i hjemlandet, og at ansøgeren under nævnsbehandlingen havde oplyst, at han efter den sidste tilbageholdelse optrappede sine aktiviteter, herunder deltog i transport af våben med videre, og at han fortsatte disse aktiviteter indtil udrejsen, uden at han i øvrigt i den anledning efter sine egne oplysninger var blevet forsøgt anholdt af politiet. Selv om der efter hans oplysninger var tale om, at han i den pågældende periode ikke havde opholdt sig i nærheden af sin hjemby Minia i Punjab-provinsen, fandt flertallet under disse omstændigheder ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved udrejsen var eller ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. BR10/99

Der findes endvidere i kapitel 5.1.1 vedrørende tortur yderligere eksempler på praksis for så vidt angår asylansøgere fra Indien.

7.16 Irak

30 tilladelser

93 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **15. februar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1976. Indrejst i oktober 1999. Den 31. august 1997 blev ansøgeren og hans broder pågrebet af KDP, idet de blev beskyldt for at have skrevet slogans for PKK. I seks måneder var ansøgeren fængslet. Som betingelse for ansøgerens løsladelse skulle han bære våben for KDP og kæmpe mod PKK. Ansøgeren havde forklaret, at han efter løsladelsen kæmpede for KDP, hvorefter han flygtede til Tyrkiet. I 1999 tog ansøgeren tilbage til Irak. Efter hjemkomsten blev ansøgeren anholdt af KDP og tiltalt for at være tilknyttet PKK. Ansøgeren blev fængslet og senere løsladt, idet hans fader betalte bestikkelse. Efterfølgende udrejste ansøgeren til Tyrkiet. Under nævnsmødet foreviste ansøgeren fire fotografier, hvoraf de tre viste ham i tjeneste for KDP. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været fængslet af KDP fra den 31. august 1997 til den 14. januar 1998. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af KDP en kort periode før han udrejste i september 1999. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde udført aktiv militærtjeneste for KDP. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgeren i samtalen med Udlændingestyrelsen havde forklaret, at han blev løsladt den 14. januar 1998 på betingelse af, at han skulle bære våben for KDP, men at han ikke ville bære våben for KDP og valgte at flygte til Tyrkiet i februar 1998. De af ansøgeren for nævnet fremlagte fotografier kunne ikke bevirke en ændret vurdering. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens forklaring på andre punkter f.eks. kontakten med familien havde været divergerende. Flertallet fandt derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle have problemer i forhold til andre partier eller organisationer end KDP, hvorfor ansøgeren, der havde tilknytning til Nordirak, kunne henvises til at tage ophold i områder, der ikke var kontrolleret af KDP, hvor han efter det for nævnet foreliggende baggrundsmateriale kunne opnå fornøden beskyttelse mod KDP. BR10/100

Flygtningenævnet meddelte den **27. juni 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1942. Ansøgeren var etnisk keldaner og kristen af tro. Ansøgeren var født og opvokset i Ainkawa. I 1950'erne blev ansøgeren medlem af det irakiske kommunistpartis ungdomsafdeling. I 1956 flyttede familien til Kirkuk, idet ansøgerens broder var blevet udstationeret som officer i Kirkuk. Ansøgerens fader fik arbejde i den kristne kirke. Efter mellemskolen flyttede ansøgeren til Arbil, hvorefter han i 1961 blev optaget på lærerseminaret. I 1960 blev ansøgeren medlem af kommunistpartiet. I 1962 flyttede forældrene og 2 søskende

tillige til Arbil. I 1962 blev ansøgeren fængslet flere gange af politiske årsager. Under statskuppet i 1963 holdt ansøgeren sig skjult. I 1966 betalte ansøgeren sig fra aftjening af værnepligt. Fra 1967 og 4 år frem arbejdede ansøgeren på en skole udenfor Arbil. Ansøgeren arbejdede herefter på forskellige skoler i og omkring Ainkawa. Fra 1970 til 1980 var ansøgeren leder af kommunistpartiets ungdomsorganisation. I 1980'erne blev kommunistpartiet forbudt, hvorefter ansøgeren i det skjulte agiterede, uddelte propaganda samt hvervede folk. Efter intifadaen blev partiet lovligt i det nordlige Irak, mens det fortsat var ulovligt i det centrale Irak. I 1996 begyndte ansøgeren at arbejde som kurér mellem kommunistpartiet i det nordlige Irak og kommunistpartiet i Kirkuk. Ansøgeren overbragte informationerne mundtligt, idet det var farligt at medbringe skriftligt materiale. I juni 1999 blev ansøgerens kontaktperson i kommunistpartiet i Kirkuk anholdt, og under tortur røbede han ansøgerens identitet. Kommunistpartiet opfordrede herefter ansøgeren til at flygte, idet han risikerede at blive kidnappet af irakiske agenter fra sikkerhedstjenesten. Den kurdiske sikkerhedstjeneste kunne ikke yde ansøgeren beskyttelse mod de irakiske agenter. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgeren var etnisk keldaner og kristen, ligesom ansøgeren havde været medlem af det irakiske kommunistparti siden 1960. Endvidere blev det lagt til grund, at ansøgeren havde udført betroede opgaver for partiet. På denne baggrund, og når der hensås til oplysningerne om anholdelsen af ansøgerens kontaktperson i Kirkuk, kunne det ikke afvises, at de irakiske myndigheder var bekendt med ansøgerens aktiviteter, hvorfor ansøgeren risikerede at blive efterstræbt af de irakiske myndigheder. Efter det foreliggende baggrundsmateriale måtte det antages, at det lokale styre i det nordlige Irak ikke ville kunne beskytte ansøgeren mod denne forfølgelse, hvorfor det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/101

Nævnet meddelte den **8. august 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til mandlig statsborger fra Irak født i 1969. Indrejst i september 1999. Ansøgeren var etnisk kurder fra Qaladiza i Nordirak. I perioden fra 1992 til 1995 deltog ansøgeren i opbygningen af en landmandsbevægelse. I 1995 forbød PUK bevægelsen og anholdt højtstående medlemmer. Ansøgeren fortsatte med sine politiske aktiviteter. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det fremgik heraf, at ansøgerens familie og ansøgeren selv havde været højt profilerede i den landmandsbevægelse, der blev stiftet i 1991. Det fremgik endvidere, at ansøgerens morbroder, der var medstifter af bevægelsen, og ansøgerens broder var meddelt asyl i Danmark, at ansøgeren i 1997 blev voldsomt såret under beskydning af en klanleder, at han to gange havde været tilbageholdt af PUK og afhørt om sine aktiviteter for bevægelsen, at ansøgeren under den sidste tilbageholdelse blev udsat for grove overgreb, og at han forud herfor blev forsøgt påkørt og i øvrigt havde modtaget trusselsbreve. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren efterhånden var den eneste tilbageværende fra bevægelsen, som fortsat agiterede i det pågældende område, og at det var årsagen til ansøgerens seneste tilbageholdelse hos PUK, idet klanlederne havde anmeldt ham herfor. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger blev det endelig lagt til grund, at ansøgeren ikke ville kunne opnå beskyttelse hverken i PUK- eller KDP-domineret område mod angreb fra klanlederne. BR10/ 102

Nævnet **stadfæstede** den **9. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig irakisk statsborger, født i 1973. Indrejst i februar 2001. I april 1999 blev ansøgeren impliceret i et færdselsuheld, hvorunder en person blev dræbt. Herefter blev ansøgeren anholdt og fængslet i 14-15 dage. Under opholdet i fængslet fik ansøgeren af en vagt oplyst, at den dræbtes brødre ønskede at dræbe ham. Den dræbtes brødre tilhørte en klan, der støttede KDP. Ansøgeren blev løsladt, efter at den dræbtes brødre havde stillet kaution. En aften efter løsladelsen blev der skudt mod ansøgerens hus, mens han ikke var hjemme. Ansøgeren forsøgte at løse konflikten ved at sende en ældre nabo hen for at tilbyde brødrene penge, men tilbuddet blev afslået. En anden gang brød nogle personer ind i ansøgerens hus og begyndte at skyde. Det lykkedes ansøgeren at stikke af, inden personerne begyndte at skyde. Ansøgeren skjulte sig hos sin nabo i cirka 1 time. Herefter tog han ophold hos en ven inden sin udrejse. Ansøgeren modtog efterfølgende et brev fra moderen, hvoraf det fremgik, at moderen var flygtet til Mosul. Cirka 3 måneder efter indrejsen i Danmark fik ansøgeren kontakt med moderen i Irak. Moderen fremsendte en arrestordre vedrørende ansøgeren, som blev udstedt af KDP's sikkerhedstjeneste. Dokumentet blev udstedt, fordi myndighederne fik besked om, at ansøgeren var på vej til at udrejse. Moderen modtog dokumentet i Arbil. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke var politisk aktiv og ikke havde konflikter med politiske partier eller grupperinger i Nordirak. Ansøgeren havde som asylmotiv angivet, at han frygtede blodhævn, fordi han havde været impliceret i en trafikulykke, hvor en medtrafikant blev dræbt. Ansøgeren blev i den anledning anholdt, men blev løsladt cirka 15 dage senere. Ansøgeren frygtede den afdødes brødre, der var tilknyttet KDP's militære fraktion. Han havde forgæves forsøgt at få en forligsmæssig ordning med dem, og ved 2 lejligheder blev der affyret skud mod hans bolig. Han formodede, at det var den dræbtes brødre, der var gerningsmænd. Han søgte ikke de lokale myndigheders beskyttelse, men besluttede at udrejse efter den sidste skudepisode. Flygtningenævnet kunne under hensyn til tidspunktet og omstændighederne ved fremkomsten af den fremlagte arrestordre ikke tillæge dokumentet betydning ved

sagens afgørelse, ligesom nævnet fandt ansøgerens forklaring for nævnet om, at han blev løsladt, alene fordi brødrene stillede kaution, for usandsynlig, hvorfor der blev set bort fra denne del af hans forklaring.

Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forhold måtte vurderes som en privatretlig konflikt, og

Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgerens problemer var af en sådan karakter, at ansøgeren kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7. BR10/103

7.17 Iran

32 tilladelser

78 stadfæstelser

Som i de foregående beretningsperioder har sager vedrørende iranske asylansøgere også i denne beretningsperiode udgjort en stor del af nævnets samlede antal sager. Asylansøgere fra Iran påberåber sig flere forskellige asylmotiver. Deltagelse i studenterdemonstrationer med efterfølgende henvendelser fra myndighederne er et ofte påberåbt motiv, men også politiske aktiviteter mod det siddende styre og aktiviteter eller opførsel stridende mod islamiske normer er hyppige motiver. Herudover påberåbes etniske forhold og familieretlige problemer i nogen grad som asylmotiv.

7.17.1 Studenterdemonstrationer

Nævnet **stadfæstede** den **12. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1970. Indrejst i januar 2000. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgerens forklaring på flere punkter gav anledning til tvivl. Ansøgeren havde først til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg af 11. januar 2001 oplyst om, at han, da han blev angrebet af en person fra en såkaldt ansargruppe, holdt en megafon for en anden demonstrant, der talte i megafonen i forbindelse med en omfattende demonstration den 10. juli 1999. Ligeledes havde ansøgeren først til samme indlæg forklaret om, at demonstrationen blev filmet. Ansøgeren havde først i nævnsmødet forklaret om, at den person, som ansøgeren mødte og talte med efter anholdelsen den 10. juli 1999, var en af lederne i demonstrationen, hvilket ansøgeren blev klar over, idet han nogle dage efter så en avisomtale med billede af blandt andet førnævnte person i forbindelse med omtale af demonstrationen. Endelig fandt flertallet det påfaldende, at ansøgeren, der fra omkring den 15. juli 1999 skjulte sig i Iran indtil udrejsen den 30. december 1999, ikke havde kunnet forklare nærmere om, hvorledes familien forholdt sig som følge af den økonomisk meget store kaution, der var blevet stillet for ansøgerens løsladelse. Efter en vurdering af ansøgerens forklaring kunne flertallet derfor ikke lægge ansøgerens forklaring til grund i sin helhed. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren deltog i demonstrationen uden tilknytning til nogen bestemt politisk gruppe eller parti. Flertallet ville ikke afvise, at ansøgeren kunne have været udsat for en voldsepisode, hvor ansøgeren slog igen mod en angribende person fra en såkaldt ansargruppe, men flertallet lagde vægt på, at ansøgeren skjulte sig blandt de mange demonstranter og senere forlod demonstrationen for at gå på arbejde. Flertallet anså ansøgerens anholdelse for præget af tilfældighed, idet det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren skulle være eftersøgt, genkendt eller optaget genkendelig på film. Ansøgeren færdedes på stedet som følge af sit arbejde, hvilket fremtrådte åbenbart i anholdelsessituationen. Selv hvis det efter ansøgerens forklaring lagdes til grund, at han over for myndighederne erkendte at have deltaget i demonstrationen efter egen beslutning, fandt flertallet herefter ikke, at ansøgerens således erkendte deltagelse kunne anses for at indebære, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet lagde ved vurderingen videre vægt på, at ansøgerens situation, hvilket også var i overensstemmelse med det af den beskikkede advokat under nævnsmødet anførte, ikke kunne anses for påvirket af myndighedernes holdning til den omhandlede leder i demonstrationen, og flertallet fandt ikke, at den erklæring om afståen fra fremtidig demonstrationsdeltagelse, som ansøgeren i en anden sammenhæng underskrev i april 1995, kunne indebære en anden vurdering og lagde herved vægt på, at ansøgeren til samtalen med styrelsen havde oplyst, at han udrejste af Teheran om end ved bistand fra en agent, men ved forevisning af ægte pas som legitimation i Teherans lufthavn. BR10/104

Nævnet **stadfæstede** den **14. februar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1969. Indrejst i januar 2000. Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren ikke havde været medlem af politiske partier eller organisationer. Han deltog ved en tilfældighed i en studenterdemonstration i juli 1999, og et par dage senere gik han til en anden demonstration sammen med et par venner. Ansøgeren råbte slagord og flygtede, da myndighederne greb ind. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgeren havde haft en beskeden og tilbagesluttet rolle i forbindelse med demonstrationerne. Ansøgeren havde forklaret, at broderen havde oplyst, at to ukendte personer to gange havde rettet henvendelse på ansøgerens bopæl og spurgt

efter ham. Ansøgeren formodede, at der var tale om myndighedspersoner. Ansøgerens bolig blev ikke ransaget i forbindelse med disse henvendelser og der var ikke blevet afleveret en tilsigelse til møde hos myndighederne. Ansøgeren opholdt sig efter demonstrationerne cirka 3½ måned i Mahmoud Abad og senere cirka 1½ måned i Teheran hos en ven, der havde deltaget i den sidste demonstration. Ansøgeren udrejste via Teheran lufthavn legitimeret ved eget ægte nationalitetspas. Flertallet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han var asylrelevant forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. BR10/105

7.17.2 Politiske forhold

Nævnet meddelte den **3. april 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1960, samt 2 børn. Indrejst i august 1999. Ansøgeren og hendes ældste datter var blevet udsat for psykiske og fysiske overgreb af ansøgerens ægtefælle. Ansøgerens familie var kommunister, og var derfor på flugt. Ægtefællen truede ofte med at afsløre dette overfor de iranske myndigheder, hvis ikke ansøgeren gjorde, som han sagde. Ansøgeren fik uden sin ægtefælles viden ulovligt indskrevet sine børn i sit pas, og udrejste herefter til Danmark. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flertallet bemærkede, at ansøgeren under sagens behandling i Flygtningenævnet blev foreholdt de mulige tvivlspunkter i sin forklaring, og på overbevisende måde havde redegjort herfor. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren risikerede straf for udrejse med børnene uden tilladelse fra ægtefællen, bortførelse af børnene og medvirken til dokumentfalsk. Navnlig kombineret med risikoen for, at ægtefællen ville benytte oplysningerne om ansøgerens families politiske tilhørsforhold og deres asylsager, kunne flertallet ikke se bort fra, at ansøgeren risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf. Under hensyn hertil og til, at ansøgeren i udtalt grad var præget af subjektiv frygt, samt oplysningerne om hendes og den ældste datters psykologbehandling, fandt flertallet efter en samlet vurdering, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/106

Nævnet meddelte den **4. september 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1971. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og sunnimuslim. I 1996 blev ansøgeren medlem af KDP's ungdomsorganisation, hvor han lavede undergrundsaktiviteter, herunder oplyste ansøgeren om partiets program. Ansøgeren og de unge samledes i blandt andet ansøgerens hjem, hvor de unge fik forevist video om militærtræning og chikane af kurderne samt lyttede til kassettebånd med den afdøde leder dr. Ghasamlou. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Det fulgte af hans forklaringer, at han havde været medlem af KDP i en årrække, og at han i den forbindelse havde søgt at hverve ungdomsmedlemmer. Aktiviteterne var blandt andet foregået ved at holde møder i ansøgerens hjem, hvorunder der blev vist videobånd og hørt kassettebånd indeholdende KDP-propaganda. Uanset at der var visse divergenser under ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet om, hvorledes han havde opbevaret et video- og et kassettebånd, kunne Flygtningenævnet efter ansøgerens samlede forklaringer lægge til grund, at han på bopælen havde opbevaret et video- og et kassettebånd med KDP-propaganda, og at disse effekter blev fundet under myndighedernes ransagning i slutningen af januar 2000. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville være i risiko for asylbegrundende politisk forfølgelse. BR10/107

Nævnet **stadfæstede** den **1. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren havde oplyst, at han siden 1983 havde sympatiseret med og været aktiv for Mojahedin. Ansøgeren havde uddelt løbesedler og kassettebånd. I 1990 forsøgte ansøgeren at udrejse sammen med to fætre. Udrejsen mislykkedes, og fætrene blev idømt lange fængselsstraffe. Ansøgeren fik udrejseforbud og var herefter eftersøgt af myndighederne. I 1995/96 ophørte ansøgerens aktiviteter for Mojahedin. I 1996 blev ansøgerens fætter anholdt og henrettet. Det var ansøgerens opfattelse, at fætteren under tortur havde røbet ansøgerens navn. Ansøgeren blev herefter indkaldt til myndighederne i form af en avisartikel, ligesom han modtog flere tilsigelser til retten. I 1996 tilsluttede ansøgeren sig organisationen Iran Paad. Ansøgerens aktiviteter for organisationen bestod i at sætte plakater op og uddele løbesedler. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren blandt andet havde forklaret, at han frygtede de iranske myndigheders forfølgelse, fordi hans fætter kort før sin død i 1996 til de iranske myndigheder skulle have oplyst noget belastende om ansøgeren. Som begrundelse herfor havde ansøgeren blandt andet henvist til, at han i en avisartikel optrykt cirka en måned efter fætters død var blevet indkaldt til at skulle give møde for en domstol i Teheran. Flygtningenævnet vurderede ikke, at ansøgeren havde godtgjort, at han var særligt profileret på grund af sine politiske aktiviteter, og at de iranske myndigheder som følge heraf skulle ønske at

forfølge ham herfor. Ved vurderingen heraf lagde Flygtningenævnet blandt andet vægt på, at tilsigelsen i den nævnte avisartikel fra 1996 alene nævnte, at ansøgeren skulle melde sig på grund af brug af et falsk pas. Hertil kom, at de tilsigelser, der efter ansøgerens oplysninger var blevet afleveret på hans bopæl, ikke havde angivet nogen sigtelse. Selvom det i overensstemmelse med ansøgerens forklaringer lagdes til grund, at han indtil 1996 i et begrænset omfang havde uddelt løbesedler og kasettebånd for Mojahedin, og selvom han i et vist begrænset omfang fra 1996 til 1998 skulle have sympatiseret med Iran Paad, vurderede Flygtningenævnet ikke, at dette havde påkaldt sig de iranske myndigheders interesse i et omfang, der gjorde, at ansøgeren herved opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren efter sin ankomst til Danmark havde fået udstedt et bevis for medlemskab af Iran Paad, ændrede ikke herpå. BR10/108

7.17.3 Religiøse forhold

Nævnet **stadfæstede** den **2. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1955, samt 1 barn. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren blev i 1980 gift med en mand, der var medlem af baha'í samfundet. I 1996 blev ansøgeren efter pres fra sin familie skilt, men giftede sig på ny fire dage senere med ægtefællen. Ansøgeren blev i foråret 1999 tilbageholdt i forbindelse med en husransagning, hvor myndighederne fandt forskelligt materiale vedrørende baha'í troen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få meddelt asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal lagde vægt på, at ansøgeren var shia-muslim, at hun blev løsladt mod betaling af en bøde eller kaution efter tilbageholdelsen i foråret 1999, at begge ansøgerens ægteskaber var registreret officielt, og at ansøgeren på eget pas og i eget navn udrejste legalt via Teheran lufthavn. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens ægtefælle ikke havde haft nogen profileret position indenfor baha'í samfundet, og at den chikane, ansøgeren som muslim havde været udsat for som følge af det blandede ægteskab, ikke fandtes at være af en sådan individuel og konkret karakter, at den kunne sidestilles med en forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at ansøgeren ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/109

7.17.4 Opførsel stridende mod islamiske normer

Nævnet meddelte den **6. april 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Født i 1962. Indrejst i november 1999. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han havde optrådt som sanger ved bryllupper, familiefester og lignende. Ansøgeren gjorde af og til grin med den iranske regering og islam. To gange blev ansøgeren anholdt for blot at optræde med sang, herunder i foråret 1999, hvor han optrådte ved et bryllup. Efter denne optræden blev ansøgeren idømt 50 piskeslag, hvilke han dog undgik ved betaling af 200.000 tomaner til retten. Ansøgerens sidste optræden i september 1999, hvor han sang systemkritiske sange for en mindre kreds, blev mod hans viden af en ven optaget på videobånd. Den pågældende vens broder, som var revolutionsgardist, fandt efterfølgende båndet. Da ansøgeren erfarede dette, gik han i skjul. Efterfølgende blev ansøgerens bopæl ransaget, og politiet fandt ulovlige video- og kasettebånd, herunder bånd med ansøgerens optræden. Ansøgeren frygtede en høj straf for sin ulovlige optræden. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således været anholdt og straffet for at synge almindelige sange. Han havde i lukkede selskaber sunget samfunds- herunder religiøst kritiske sange. Flygtningenævnet kunne endvidere lægge til grund, at myndighederne var blevet bekendt med hans aktiviteter og var kommet i besiddelse af beviser blandt andet under ransagningen af hans bopæl, hvilket forårsagede, at ansøgeren straks udrejste illegalt. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren havde været eller ville blive forfulgt på grund af sin optræden, hvor han havde gjort grin med myndigheder og religion. BR10/110

Nævnet **stadfæstede** den **23. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1982. Indrejst i august 2000. Ansøgeren havde oplyst, at han var etnisk kurder og havde sympatiseret med KDP-I. Ansøgeren deltog i møder og indsamlede midler til organisationens partisaner. Ansøgeren kopierede desuden løbesedler og uddelte disse. I 2000 opholdt ansøgeren sig i Danmark i tre til fire måneder, hvor han besøgte sin herboende søster. Ansøgeren rejste da på sin moders pas. Få uger forud for den seneste indrejse i Danmark deltog ansøgeren i et KDP-I-møde i en plantage. Mødet blev afbrudt af sikkerhedspolitiet, og deltagerne flygtede. Under sin flugt blev ansøgeren genkendt af en person fra sikkerhedspolitiet, der tillige var ansøgerens nabo. Den følgende aften blev ansøgerens bopæl ransaget, i hvilken forbindelse man fandt ansøgerens kopimaskine, en partiavis og nogle løbesedler. Ansøgerens fader blev tilbageholdt, og ansøgeren udrejste kort tid herefter. Under sit ophold i Danmark var ansøgeren blevet opsøgt af iranske efterretningsfolk. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren

havde været tilbage i Iran efter sin indrejse i Danmark i februar 2000, fandt Flygtningenævnet at måtte lægge til grund, at der var gjort endeligt op med de aktiviteter, som ansøgeren havde udført før februar 2000.

Flygtningenævnet kunne ikke afvise, at ansøgeren i sommeren 2000 havde deltaget i et politisk møde i en plantage. Ansøgerens forklaring om mødet havde været noget divergerende med hensyn til antallet af deltagere. Forklaringen om, at han var genkendt af en nabo, forekom utroværdig. Ansøgeren havde endvidere ikke i sit asylskema omtalt, at familiens ejendom havde været udsat for ransagning. Flygtningenævnet fandt derfor ikke grundlag for at antage, at ansøgerens udviste sympati for KDP-I havde resulteret i, at han var eftersøgt af de iranske myndigheder i den anledning. Det kunne ikke bevirke nogen ændret vurdering, at ansøgeren også her i landet havde vist sympati for KDP-I. Ansøgerens værnepligtsforhold kunne ikke anses for asylbegrundende. Ansøgeren kunne derfor ikke anses for at have været forfulgt ved udrejsen af Iran og det kunne heller ikke antages, at han var i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. BR10/111

7.17.5 Etniske forhold

Nævnet **stadfæstede** den **20. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran, født i 1960 i Irak. Indrejst i februar 2000. Da ansøgeren var 12 år, blev familien udvist af Irak, idet de var fayli-kurdere. Familien flyttede til Iran, hvor de fik iransk statsborgerskab. I 1999 fik ansøgeren at vide, at regeringen havde besluttet at sende alle fayli-kurdere til Kurdistan. Nogle af ansøgerens bekendte havde fået inddraget deres nationalitetsbeviser og i stedet fået udleveret et kort, der alene gav dem opholdsret i Iran. De pågældende måtte ikke arbejde, og børnene måtte ikke gå i skole. Til brug for sagen havde Udenrigsministeriet udarbejdet et notat af 14. november 2001 om forholdene for fayli-kurdere i Iran.

Flygtningenævnet kunne på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægge til grund, at fayli-kurdere generelt risikerer forfølgelse eller fratagelse af statsborgerskab. Da ansøgeren ifølge sin forklaring ikke konkret havde været udsat for myndighedsovergreb var der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran ville risikere forfølgelse. BR10/112

7.17.6 Familieretlige problemer

Nævnet meddelte den **20. september 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Født i 1966. Indrejst i juni 2000. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun blev gift i 1988, og at ægteskabet havde været præget af konflikter og uoverensstemmelser. Ansøgeren havde længe ønsket at blive skilt, men ægtefællen og ansøgerens familie nægtede dette. På et tidspunkt indledte ansøgeren et forhold til en kollega. Forholdet bestod i to år, og kollegaen forsøgte at overtale ansøgeren til at lade sig skille, så de kunne blive gift. På et tidspunkt blev ansøgeren og kollegaen opdaget af ansøgerens ægtefælle, mens ansøgeren og kollegaen var i seng sammen. Ansøgeren blev udsat for vold af sin svigerfader, hvorefter hun flygtede fra bopælen og udrejste illegalt til Danmark sammen med sin søn. Efter ansøgerens udrejse blev ansøgerens familie i hjemlandet opsøgt af myndighederne, der søgte efter ansøgeren og oplyste, at ansøgeren var anklaget for at have bortført sønnen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at hun havde begået ægteskabsbrud, og at hun var udrejst illegalt sammen med sønnen, som faderen juridisk havde forældremyndigheden over, og uden faderens tilladelse. Flygtningenævnets flertal kunne ikke med den fornødne sikkerhed afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig straf, fordi hun under de anførte omstændigheder var udrejst med sønnen. Under hensyn hertil og til de lægelige oplysninger om ansøgeren fandt et flertal af nævnet det betænkeligt at stille krav om, at ansøgeren skulle vende tilbage til Iran. BR10/113

Nævnet meddelte den **15. oktober 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Født i 1966. Indrejst i august 1999. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun kom fra en meget religiøs familie, og at hendes broder var fanatisk religiøs og havde en høj stilling i revolutionsgarden. Ansøgeren havde desuden en svoger, der ligeledes havde en stilling i revolutionsgarden. På tidspunktet for ansøgerens udrejse havde hun ingen problemer i hjemlandet. Ansøgeren rejste til Danmark for at besøge sin herboende familie. Under opholdet i Danmark mødte hun en dansk mand. Ansøgeren flyttede ind hos den danske mand, og de planlagde at indgå ægteskab. Mandens familie var imidlertid modstandere af forholdet, hvorfor manden aflyste brylluppet. Ansøgeren boede sammen med manden i tre måneder. Ansøgerens familie i hjemlandet var klar over ansøgerens ægteskabsplaner, men de var ikke klar over, at manden var kristen og dansk, og at ansøgeren havde boet sammen med manden. Ansøgerens broder var imidlertid blevet bekendt hermed, og han udsatte nu ansøgeren for dødstrusler. Ansøgeren frygtede for at blive dræbt af enten sin broder eller sin svoger, idet dette ville sikre deres positioner i revolutionsgarden. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren her i landet havde været i et ikke helt kortvarigt samliv med en dansk mand, og som følge heraf havde overtrådt sin i Iran

boende families moralkodeks. Det lagdes videre til grund, at nære familiemedlemmer i Iran, herunder en broder, der er fundamentalist og tilknyttet revolutionsgarden, som følge heraf truede med at slå hende ihjel. Ansøgeren led af en betydelig subjektiv frygt. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt efter en samlet vurdering ikke at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/114

7.18 Kasakhstan

0 tilladelser

6 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **12. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kasakhstan, født i 1973. Indrejst i juni 2000. I januar 1997 var ansøgeren, som var medlem af et kosakforbund, involveret i et slagsmål med muslimske ekstremister på Leninpladsen. Da politiet kom til stede, blev de alle anholdt. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var russisk-ortodoks kasakhisk statsborger, som i 1996/97 meldte sig ind i det kosakiske forbund "Fædrelandet", og i den forbindelse udførte vagtværnsopgaver, i visse tilfælde i samarbejde med politiet. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund om begivenhederne i januar 1997 på Leninpladsen og om ansøgerens tilbageholdelse i de følgende 14 dage. Han blev løsladt uden sigtelse, og han havde ikke siden problemer med myndighederne. Ansøgeren var via sin tilknytning til Kosak-forbundet kommet i et modsætningsforhold til en muslimsk sekt, som han havde anmeldt for blandt andet trusler. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om den chikane, han var udsat for fra denne sekt. Nævnet ville dog ikke forkaste, at ansøgeren var blevet truet. Ansøgeren havde forklaret divergerende og også upræcist om chikanens omfang og indhold. Nævnet kunne således ikke lægge til grund, at chikanen havde haft en sådan karakter eller intensitet, at den kunne karakteriseres som forfølgelse. Ansøgeren havde tidligere efter anmeldelser fået politiet til at efterforske hans anmeldelser, hvilket førte til anholdelser. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgeren fortsat måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, idet myndighederne ifølge baggrundsmaterialet var meget opmærksomme på de muslimske ekstremisters optræden. Ansøgeren var således ikke asylretligt forfulgt, da han udrejste, og nævnet fandt heller ikke, at han ville være i risiko herfor ved en tilbagevenden til Kasakhstan. BR10/115

7.19 Kirgisien

0 tilladelser

5 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **12. februar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kirgisien, født i 1963 (M) og 1965 (K). Indrejst i oktober 2000. Ansøgerne var etniske ujgurer og muslimer af trosretning. Ansøgerne havde som asylmotiv anført, at de grundet deres etnicitet var udsat for chikane fra den kirgisiske befolkning. I 1990 fik den mandlige ansøger tæv af nogle kirgisere. Han kom på hospitalet, hvor han anmeldte forholdet til politiet, som ikke foretog sig videre i sagen. I perioden fra 1990 til 1995 var han ansat som buschauffør. Fra 1995 og indtil 1997 drev han virksomhed som selvstændig buschauffør. Han måtte betale bestikkelse for at få buslicens. Han havde skænderier med buspassagererne, som ikke ville betale for transporten, fordi han var ujgur. I 1995 fik han tæv af nogle kirgisiske buspassagerer. Han var alvorligt tilredt og blev indlagt på hospital. Han anmeldte ikke episoden, idet han anså det for udsigtsløst. Ti gange blev ruderne i ansøgerens bus knust. Sidste gang ansøgeren blev overfaldet var umiddelbart før udrejsen i september 2000. Den kvindelige ansøger blev diskrimineret på sin arbejdsplads. I 1995, da hun sad i en bus, holdt en kirgisier et barberblad op mod hendes hals, mens han oplyste hende, at pladserne var forbeholdt etniske kirgisere. Umiddelbart efter episoden rettede hun henvendelse til en politibetjent for at anmelde episoden, men han fratog hende hendes penge og truede hende med fængsling, da hun som ujgur ikke havde ret til at klage til politiet. Ansøgernes børn blev udsat for chikane og tæv fra kirgisiske børn, og ansøgerne måtte under henvisning til deres etnicitet betale penge for at få børnene i skole. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at den chikane, som ansøgerne havde været udsat for fra civilbefolkningen, ikke havde et sådant omfang og en sådan intensitet, at det kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flertallet fandt, at ansøgerne i flygtningenævnsrådet havde forklaret udbyggende, og fandt ikke fuldt ud at kunne lægge disse forklaringer til grund. Flertallet lagde vægt på, at den mandlige ansøger, efter at have ernæret sig som buschauffør i fem år, i 1997 kunne etablere en selvstændig busvirksomhed, der gav overskud, og flertallet måtte efter de divergerende forklaringer og de foreliggende baggrundsuplysninger lægge til grund, at børnene kunne gå i offentlig skole. Flertallet kunne alene lægge til grund, at den mandlige ansøger havde været hospitalsindlagt to gange i perioden fra 1990 til 2000 som følge af overgreb, og at den mandlige ansøger

undlod at anmelde det sidste overfald. Ansøgerne havde således ikke sandsynliggjort, at de ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden til hjemlandet udsatte sig for forfølgelse. BR10/116

Nævnet **stadfæstede** den **14. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kirgisien, født i 1973 (K) og 1969 (M), samt 2 børn. Indrejst i september 2000. Ansøgerne var etniske lezginere og muslimer af trosretning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne aldrig havde været medlem af politiske partier eller været politisk aktive. Nævnet kunne lægge til grund, at den mandlige ansøger havde været tilbageholdt af myndighederne i 1 døgn, hvorunder han blev hårdhændet behandlet. Han blev herefter løsladt. Nævnet kunne videre lægge til grund, at den mandlige ansøger i flere tilfælde havde været genstand for identitetskontrol. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold kunne karakteriseres som en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Den kvindelige ansøger havde ikke haft problemer eller konflikter med myndighederne. Nævnet lagde videre til grund, at den kvindelige ansøger i april 2000 på sin arbejdsplads blev forulempet af en gruppe unge personer, og at ansøgerne var blevet chikaneret af ungdomsbander, der blandt andet havde opsøgt bopælen og råbt skældsord og kastet med sten. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse forhold var af en sådan intensiv og systematisk karakter, at det kunne sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at myndighederne havde modtaget anmeldelser herom, og at der ikke var holdepunkter for at antage, at myndighederne ikke havde villet efterforske anmeldelserne på sædvanlig måde. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgerne var forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til Kirgisien vil være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/117

7.20 Libanon

5 tilladelser

13 stadfæstelser

Flygtningenævnet behandlede i år 2001 tyve sager med ansøgere fra Libanon. Tretten af disse ansøgere henviste som asylmotiv til deres medlemskab af SLA (South Lebanon Army) og deraf følgende modsætningsforhold til de libanesiske myndigheder og Hizbollah. SLA blev oprettet i 1978 af Israel til at hjælpe med at patruljere og forsvare den israelsk besatte sikkerhedszone i Libanon og bestod af cirka 2500 mænd. I marts 2000 påbegyndte Israel en tilbagetrækning af sine tropper i Libanon. Den 22. maj 2000 angreb Hizbollah de tilbageværende israelske tropper og SLA delinger og i løbet af få dage opløstes SLA. SLA-medlemmer, der ikke flygtede til Israel men forblev i Libanon, er blevet overgivet til de libanesiske myndigheder og anklaget for at have samarbejdet med fjenden. Dommene over tidligere SLA-medlemmer varierer alt efter, hvilken rang de havde, hvad deres opgaver var, og under hvilke omstændigheder de var blevet tilknyttet SLA. Menige soldater har modtaget domme på mellem 12 og 18 måneders fængsel. Domme på 15 års fængsel eller livstid er blevet givet til officerer eller mænd i SLAs sikkerhedsstyrker, de fleste in-absentia, hvilket betyder, at de efter libanesiske lovgivning skal prøves på ny, hvis de pågældende bliver tilfangetaget. I Flygtningenævnet blev der givet tre tilladelser til medlemmer med særlig tilknytning til organisationen.

Flygtningenævnet meddelte den **3. januar 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1982. Indrejst i maj 2000. Ansøgerens fader blev dræbt af den libanesiske hær, og ansøgeren meldte sig derfor ind i organisationen Al Tawhid Al Islami, der kæmper for at danne en islamisk stat. Fra 1999 deltog ansøgeren i en udbrydergruppe fra Al Tawhid Al Islamis aktiviteter. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, som forklaret, deltog i træfninger i bjergene omkring årsskiftet 1999/2000 mellem en udbrydergruppe fra Al Tawhid og de libanesiske militærmyndigheder. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren tilsluttede sig gruppen efter opfordring fra en mosters ægtefælle, der var profileret medlem af udbrydergruppen, og som blev dræbt under kampene. Uanset at ansøgeren i forbindelse med sine aktiviteter i gruppen anvendte dækningsnavn, og uanset usikkerhed med hensyn til, om de libanesiske myndigheder havde kendskab til hans identitet, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke at kunne udelukke, at ansøgeren blandt andet som følge af sine familie- og bopælsmæssige forhold ved en tilbagevenden ville risikere at komme i myndighedernes søgelys. Da det herefter ikke kunne udelukkes, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive udsat for uforholdsmæssige sanktioner, fandt flertallet, at der forelå tilstrækkeligt grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse. BR10/118

Nævnet **stadfæstede** den **29. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1973. Indrejst i april 1998. Den 16. februar 2000 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Den 14. juni 2000 berostillede nævnet ansøgerens udsendelse på baggrund af

en høring via Udenrigsministeriet vedrørende SLA. På baggrund af høringssvaret og den beskikkede advokats indlæg besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævn. Under nævnsmødet forklarede ansøgeren, at han ved en eventuel tilbagevenden til Libanon frygtede at blive anholdt af myndighederne og udleveret til Hizbollah som forræder. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under den tidligere behandling af sagen havde forklaret, at han ikke havde haft noget medlemskort til SLA, og at han hverken havde haft rang eller uniform. Flygtningenævnet fandt fortsat, at ansøgerens aktiviteter for SLA havde været af begrænset karakter, og fandt ikke, at den straf, som han efter de nu foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udenrigsministeriets høringssvar af henholdsvis 22. august 2000 og 3. november 2000, måtte antages at blive idømt, såfremt han måtte blive tiltalt, ville være af en efter dansk retstradition uforholdsmæssig karakter og størrelse. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at ansøgeren i tilfælde af tiltalerejsning ikke skulle kunne få en fair trial. Flygtningenævnet fandt herefter fortsat ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til risikerede overgreb, der var omfattet af udlændingelovens § 7. BR10/119

Nævnet **stadfæstede** den **17. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1981. Indrejst i juli 1999. I juni 1998 sluttede ansøgeren sig til SLA i Sydlibanon. Ansøgeren var menig soldat. Han udførte vagttjeneste i SLA og han bevogtede den bygning, som han hørte til. Han havde ikke konflikter med SLA. I juli 1999 udrejste ansøgeren til Israel, idet han var bange for at blive fanget af den libanesiske hær og udleveret til Hizbollah. Efter ansøgerens udrejse henvendte den libanesiske efterretningstjeneste sig hos ansøgerens familie for at spørge til ansøgerens opholdssted. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring for nævnet til grund, herunder at ansøgeren havde været menigt medlem af SLA i 13 måneder, hvorunder han alene havde deltaget i bevogtning af SLA's bygninger og ikke havde deltaget i væbnede aktioner. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt herefter, at den straf, som ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive idømt af de libanesiske myndigheder, ikke efter danske retstraditioner kunne anses for uforholdsmæssig. Flertallet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde været profileret og på indholdet af Udenrigsministeriets notater af 22. august og 3. november 2000 samt 4. juli 2001. Ansøgeren havde ikke personligt haft problemer med Hizbollah eller syrerne. Ansøgerens frygt for Hizbollah og syrerne måtte derfor anses for en generel frygt, som ikke var baseret på objektive omstændigheder. Det bemærkedes herved, at oplysningerne om særligt Hizbollahs fremfærd over for enkeltpersoner ikke generelt var så alvorlige, at det kunne anses for asylbegrundende. BR10/120

Nævnet meddelte den **24. august 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Libanon, født i 1968. Indrejst i oktober 1999. Ansøgeren havde været medlem af SLA siden 1987. Han blev befalingsmand og havde på et tidspunkt 80 mand under sig. Han deltog i væbnede konflikter. I 1995 blev han overført til civilt arbejde, men arbejdede stadig sammen med SLA. Store dele af ansøgerens familie var aktive i SLA, herunder to af hans brødre, heriblandt hans lillebror, der blev dræbt i 1994. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgerens familie havde haft betydelige aktiviteter for SLA. Ansøgeren selv havde gennem adskillige år haft omfattende aktiviteter for SLA. Efter karakteren af ansøgerens aktiviteter sammenholdt med baggrundsoplysningerne fandt nævnets flertal, at der knyttede sig en betydelig usikkerhed til størrelsen af den straf, ansøgeren risikerede ved en tilbagevenden, ligesom nævnets flertal fandt, at der ikke kunne bortses fra, at ansøgeren risikerede overgreb fra Hizbollah. På denne baggrund fandt nævnets flertal, at der forelå tungtvejende grunde for ikke at kræve, at ansøgeren vendte tilbage til Libanon. BR10/121

7.21 Moldova

2 tilladelser

15 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **22. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Moldova, født i 1973(M) og 1974(K). Indrejst i september 1999(M) og december 1999(K). Den mandlige ansøger var født i Bendery i Transdnestr-regionen i Moldova. Den mandlige ansøger havde oplyst, at han var statsborger i både Moldova og Rusland. Det russiske statsborgerskab skyldes, at den mandlige ansøger havde gjort tjeneste i den russiske hær, hvor han i 1992 havde deltaget aktivt i den væbnede konflikt i Moldova vedrørende Transdnestr-regionen. Efter Sovjetunionens opløsning blev ansøgerens enhed udstationeret i Prednestrovje, Moldova, hvor han i 1993 blev øverstbefalende. I 1994 blev ansøgeren kontraktsansat. I 1995 blev han afskediget fra militæret, idet han nægtede at gøre tjeneste i Tjetjenien. I april 1999 modtog ansøgeren en skriftlig indkaldelse til militæret. Da ansøgeren mødte op, skulle han følge kurser for at opfriske sine militære færdigheder. Umiddelbart efter indkaldelsen blev ansøgerens bataljon grundet konflikten i Jugoslavien erklæret

for at være i kampberedskab, hvorfor alle tjenestegørende skulle klargøre sig til aktiv krigstjeneste. Umiddelbart herefter destruerede ansøgeren sine våben, hvorefter han deserterede. Fra deserteringen og frem til udrejsen levede han i skjul. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Transdnestr-regionen, at han ville blive straffet for at være deserteret fra tjeneste i kampberedskab. **Flygtningenævnet** bemærkede, at uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren var deserteret under de anførte omstændigheder, fandt man, at ansøgeren kunne vende tilbage til den del af Moldova, som ligger uden for Transdnestr-regionen. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at han havde eller ville få problemer med de moldoviske myndigheder, som i 1997 udstedte identitetskort til ham som moldovisk statsborger. Den omstændighed, at ansøgeren måtte have deltaget i borgerkrigen i 1992 på Transdnestr-regionens side, fandtes ikke at kunne give ham problemer, da dette ifølge hans egen forklaring ikke var de moldoviske myndigheder bekendt, og da der nu var forløbet mere end otte år. BR10/122

Nævnet meddelte den **13. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Moldova, født i 1977. Indrejst i november 2000. Ansøgeren aftjente sin værnepligt i Tjetjenien, hvorunder han deltog i krigshandlinger. Ansøgeren blev taget som krigsfange og tilbageholdt i otte måneder, hvorunder han blev udsat for fysiske overgreb. Efter løsladelsen nægtede ansøgeren at deltage i krigshandlingerne, og han blev idømt fængselsstraf. Under opholdet i fængslet blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb, og han dræbte en fængselsfunktionær. Ansøgeren blev herefter idømt yderligere fængselsstraf, hvorefter han flygtede fra fængslet. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han aftjente værnepligt i Tjetjenien og deltog i krigshandlinger, at han blev taget til fange af tjetjenere, at han blev udsat for fysisk overgreb, hvorunder han fik afskåret en del af sin højre pegefinger, at han efter otte måneders fangenskab blev løsladt i marts 1997, at ansøgeren under fangenskab havde overværet russiske troppers overgreb mod civilbefolkningen, hvorfor ansøgeren fik sympati med tjetjenerne, at ansøgeren af sin overordnede blev beordret til at genoptage krigstjenesten, at ansøgeren nægtede dette af samvittighedsgrunde, at ansøgeren under et skænderi udøvede vold mod sin overordnede, at ansøgeren efter en summarisk rettergang blev idømt fire års fængsel, at ansøgeren under den efterfølgende afsoning af fængselsstraffen blev udsat for et voldtægtsforsøg fra fire fængselsfunktionærers side, at ansøgeren i nødværge stak den ene af fængselsfunktionærerne, hvorved denne afgik ved døden, at ansøgeren efterfølgende blev idømt 13 års fængsel for manddrab, og at ansøgeren flygtede fra fængslet i september 2000. Endvidere fremstod ansøgeren under nævnsmødet med et tydeligt præg af subjektiv frygt angiveligt begrundet i traumatiske oplevelser, særligt hidrørende fra krigshandlingerne i Tjetjenien, ligesom nævnet ikke kunne afvise, at ansøgeren havde afsonet straf under meget vanskelige forhold. På denne baggrund, og idet særlige grunde efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold talte for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, burde det ikke kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/123

7.22 Mongoliet

0 tilladelser

9 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **17. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Mongoliet, født i 1963 (M) og 1972 (K), samt to børn. Indrejst i marts 2000. Den mandlige ansøger forklarede, at han havde været medlem af det Mongolske Nationaldemokratiske Parti, som han i 1996 blev distriktsleder for. I juli 2000 skulle der være parlamentsvalg i Mongoliet, og inden valget var ansøgeren med til at afsløre valgsvindel begået af det Revolutionære Parti. Som følge heraf blev ansøgeren afskediget fra sit job som fuldmægtig i en statslig organisation, og han kom i fængsel. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige, at måtte lægge ansøgernes forklaring om de faktiske begivenheder forud for deres udrejse til grund. Efter at valget i juli 2000 var overstået, og under hensyn til de aktuelle oplysninger om forholdene i Mongoliet, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** imidlertid ikke, at den mandlige ansøger, på den baggrund han havde forklaret om, ville være i risiko for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage til hjemlandet. Den kvindelige ansøgers forhold skulle, også efter hendes egen opfattelse, alene vurderes i forhold til den mandlige ansøgers asylgrundlag. Betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, var således ikke til stede i forhold til nogen af ansøgerne. BR10/124

Nævnet stadfæstede den 18. september 2001 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Mongoliet, født i 1970 (M) og 1971 (K), samt to børn. Indrejst i marts 2000 (M) og juli 2000 (K). Den mandlige ansøger blev i 1999 afskediget fra sit arbejde som bodyguard for et parlamentsmedlem, idet ansøgeren fortalte journalister og Det Demokratiske Parti, at parlamentsmedlemmet havde betalt bestikkelse til

en række mennesker. Dagen efter videregivelsen af oplysningerne blev han anholdt og anklaget for at frigive partihemmeligheder. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse, hvorefter han udrejste. Flygtningenævnet lagde i det væsentlige den mandlige ansøgers forklaring om, at der var opstået et modsætningsforhold til parlamentsmedlemmet til grund, og at ansøgeren blev afskediget som følge heraf. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kunne imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren før udrejsen havde været udsat for asylrelevant forfølgelse som følge heraf, eller at han ved en tilbagevenden vil være i risiko herfor. Flertallet lagde vægt på, at ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger forekommer der ikke politiske fanger i Mongoliet. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgerne på intet tidspunkt rettede henvendelse til de relevante myndigheder. Selvom den mandlige ansøger ved en tilbagevenden måtte blive anklaget for at have frigivet partihemmeligheder, fandtes dette ikke at kunne give grundlag for asyl, idet ansøgeren måtte henvises til at lade sagen prøve ved domstolene. Uanset at den kvindelige ansøger ifølge sin forklaring havde været tilbageholdt to gange af kortere varighed, fandtes dette ikke at kunne anses for en asylbegrundende forfølgelse. BR10/125

7.23 Myanmar (Burma)

1 tilladelse

0 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **9. oktober 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Myanmar, født i 1966. Indrejst i december 1999. Ansøgeren var etnisk rohinga. I 1990 blev han anholdt to gange. I 1994 udrejste ansøgeren og familien til Bangladesh, idet rohinga-folket blev forfulgt af myndighederne og lokalbefolkningen. Her tog ansøgeren ophold i en flygtningelejr og blev anerkendt som flygtning, men opnåede ikke opholdsret. Myndighederne i Bangladesh begyndte at tilbagesende flygtninge til Burma, hvorfor ansøgeren i 1999 udrejste til Danmark. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at der kunne lægges afgørende vægt på de foreliggende sprogtests, der ikke var entydige. Flertallet lagde herefter i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det blev således lagt til grund, at ansøgerens navn var i overensstemmelse med den af ham fremlagte Rohingya Refugee Family Book, og at han var rohinga-muslim fra Myanmar. Videre blev det lagt til grund, at han anvendte en anden identitet for at muliggøre indrejse i Danmark. Mindretallet fandt på grundlag af de sproglige undersøgelser, at ansøgeren var fra Bangladesh, og at hans identitet var som anført af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lagde efter de foreliggende baggrundsoplysninger til grund, at der fortsat finder asylbegrundende forfølgelse sted i Arakan-provinsen i Myanmar af rohinga-muslimer, som følge af disses etniske og religiøse tilhørsforhold. Betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i medfør udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes således opfyldt. BR10/126

7.24 Pakistan

2 tilladelser

29 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **11. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1962. Indrejst i september 1997. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af JKLF siden 1990, og at han senest havde været propagandasekretær, hvor han tilrettelagde møder og demonstrationer. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren havde været anholdt i forbindelse med en demonstration den 14. august 1996, og at han i den forbindelse havde været tilbageholdt muligt til den 5. marts 1997. Flygtningenævnet bemærkede dog, at ansøgeren ved registreringen ikke oplyste, at han havde været straffet. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgeren blev løsladt uden betingelser og uden videre efter denne tilbageholdelse. Nævnet tilsidesatte således ansøgerens nye forklaring, der først var fremkommet efter Udlændingestyrelsens afgørelse, om at han var løsladt ved hjælp af bestikkelse betalt af faderen. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om efterfølgende at have deltaget i demonstrationer, herunder den 14. august 1997, til grund. Nævnet kunne dog ikke lægge til grund, at ansøgeren havde deltaget i en demonstration i Malakwal samme dag. Nævnet bemærkede herved, at dette fremgik af et dokument, som ansøgeren havde fremsendt til Udlændingestyrelsen den 5. august 1999, og at ansøgeren først havde omtalt denne demonstration i samtalen med advokaten. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens aktiviteter for JKLF, der ikke var et ulovligt parti, havde været af en sådan karakter, at det kunne antages, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet bemærkede i øvrigt, at ansøgeren havde afgivet divergerende forklaring om tilbageholdelse af ansøgerens broder henholdsvis ansøgerens ægtefælle. BR10/ 127

Nævnet **stadfæstede** den **21. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i 1975. Indrejst i december 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var shia-muslim og menigt medlem af den religiøse gruppe Fiqa-e-Jaffria. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgerens fader skulle være leder af gruppen i det lokale område. Af baggrundsoplysningerne fremgik det, at Fiqa-e-Jaffria-medlemmer undertiden blev angrebet af andre grupper, herunder af Sipah-e-Sahabah-Pakistan. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke lægge til grund, at der var tale om en myndighedsunderstøttet forfølgelse, hvorfor flertallet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at rette henvendelse til myndighederne vedrørende eventuelle overgreb fra andre grupper. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren på falsk grundlag var anklaget for forbrydelser. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at det af de fremlagte dokumenter fremgik, at ansøgeren skulle være anklaget i forbindelse med episoder, der var foregået, imens ansøgeren opholdt sig i Danmark. Flygtningenævnet tiltrådte, at de generelle forhold for shia-muslimer ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnets flertal** fandt således, at ansøgeren ikke forud for udrejsen havde været udsat for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, og fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko herfor. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgerens fader var forblevet i hjemlandet og havde fortsat sine aktiviteter. BR10/128

Nævnet **stadfæstede** den **16. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan, født i januar 1953. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren havde været medlem af PPP (Pakistan People Party). I 1982 deltog han i et PPP-møde, hvor en mand, der var medlem af Muslim League, blev dræbt. Ansøgeren blev beskyldt for drabet og blev tilbageholdt i 1½ måned, hvorefter han udrejste til Tyskland. **Flygtningenævnet** ville ikke forkaste ansøgerens forklaring om, at han havde været medlem af PPP – et legalt parti – siden 1975, og at han i den forbindelse i sit lokalområde blandt andet havde sat telt, stole og højtalere op i forbindelse med partiets møder. Ansøgeren havde ikke udført politiske aktiviteter. Flygtningenævnet fandt ikke, at sagen fra 1982 var asylrelevant, idet ansøgeren ikke havde haft nogen problemer i den anledning siden sin tilbagekomst fra Tyskland seks måneder efter udrejsen. Ansøgeren havde herefter ikke haft nogen konflikter med myndighederne. Selv om det lagdes til grund, at ansøgeren deltog med cirka 1.500 andre i et offentligt tilgængeligt PPP-møde, hvorunder en person fra Muslim League blev dræbt, kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren var blevet anklaget for drabet. Ansøgerens forklaring herom forekom konstrueret og var ikke forsøgt dokumenteret trods opfordring og mulighed herfor. Dertil kom, at ansøgeren aldrig havde været politisk profileret, og at han havde forklaret, at han efterfølgende tog til sin arbejdsplads, hvor han arbejdede indtil udrejsen. Endelig udrejste ansøgeren via Islamabad lufthavn på pas i eget navn. Eventuelle trusler på ansøgerens liv fra Muslim League-medlemmers side måtte ansøgeren søge beskyttelse imod hos de pakistanske myndigheder. BR10/129.

Nævnet **stadfæstede** den **10. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan, født i 1960. Indrejst i februar 2000. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af Muslim League siden 1997, og at hun i denne egenskab havde holdt foredrag for andre kvinder og havde oplyst dem om deres rettigheder. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at der var udstedt en arrestordre mod ansøgeren som følge af, at hun var mistænkt for at have hjulpet en leder for Muslim League. Flygtningenævnet lagde vægt på, at forklaringen ikke fremgik af ansøgerens asylskema og på, at forklaringen efterfølgende blev uddybet. Hertil kom, at ansøgerens bekendtskab med den pågældende leder var af privat karakter, da ansøgeren var veninde med hans kone. Uanset om det måtte lægges til grund, at der skulle være udstedt en arrestordre mod ansøgeren, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren måtte henvises til at lade sagen prøve ved retten, eventuelt ved flere instanser. Idet de generelle forhold for enlige kvinder i Pakistan og idet den chikane, som ansøgeren havde været udsat på grund af sit arbejde med pakistanske kvinder, ikke kunne føre til et andet resultat, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved udrejsen var asylbegrundende forfulgt eller var i risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/130

7.25 Rusland

19 tilladelser

38 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **9. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, født 1963, samt et barn. Efter en vurdering af ansøgerens forklaring til sagen, herunder ansøgerens brev af 20. september 2000, og i nævnsmødet bemærkede **Flygtningenævnet** indledningsvist, at nævnet ikke fandt det sandsynligt, at ansøgerens ægtefælle og dermed ansøgeren skulle være efterstræbt af RNE på den

baggrund, som ansøgeren havde forklaret om. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke var medlemmer af nogen politisk eller religiøs organisation eller forening, og at deres livsførelse var uden kendetegn på en jødisk herkomst. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund om, at ægtefællen blev overfaldet og indlagt, at ansøgeren politianmeldte forholdet, men havde meget få oplysninger og derfor blev bedt om at komme sammen med ægtefællen, at de siden i fællesskab politianmeldte det passerede, og at politi og siden anklagemyndigheden ved skrivelse af 4. juni 1999 afviste at iværksætte efterforskning henset til den forløbne tid og manglende mulighed for at finde beviser. Det blev videre lagt til grund, at politiet afslog at iværksætte efterforskning i anledning af overfaldet på ansøgerens hund, og at politiet den 13. juli 1999 oplyste, at man ikke på det foreliggende ville åbne en kriminalsag i anledning af telefoniske trusler. Ansøgeren havde oplyst, at hun blev overfaldet og udsat for voldtægt under et ophold ved Sortehavet den 10. september 1999, og at hun politianmeldte dette og ægtefællens forsvinden til politistation nr. 44, der ved skrivelse af 8. oktober 1999 henviste ansøgeren til at indgive anmeldelse til det lokale politi på det sted, hvor det skete var passeret. Ansøgeren havde i nævnsmødet oplyst, at hendes tante efterfølgende indgav anmeldelse om ægtefællens forsvinden til det lokale politi. Ansøgeren havde fremlagt blandt andet skrivelse af 25. november 1999 fra rigsadvokaten i Moskva, der henviste ansøgeren til at rette henvendelse til den lokale statsadvokat i Skt. Petersborg. Nævnet bemærkede herom, at ansøgerens forklaring om overfaldet blev lagt til grund, men af de ovennævnte grunde fandt nævnet det ikke overbevisende, at overfaldet på ansøgeren var begrundet i RNE's efterstræbelse af ansøgerens ægtefælle. Nævnet bemærkede videre, at ansøgerens forklaring om ægtefællens forsvinden heller ikke fremstod overbevisende efter sit indhold. Nævnet havde fundet det påfaldende, at ansøgeren uden øjeblikkelig politianmeldelse og uden i øvrigt at have foretaget yderligere telefoniske forespørgsler, den 1. oktober 1999 rejste mod Skt. Petersborg, hvor hun først den 8. oktober 1999 foretog politianmeldelse som anført ovenfor. Ansøgerens forklaring om den senere lokale politianmeldelse foretaget af tanten fandtes ikke troværdig. Det var nævnets vurdering, at den myndighedsbehandling, som de fremlagte skrivelser fra politi og anklagemyndighed var udtryk for, på denne baggrund ikke kunne anses for at være en afvisning af at behandle ansøgerens anmeldelser seriøst, eller at ansøgeren ikke hos myndighederne kunne opnå den fornødne beskyttelse. På den baggrund fandt nævnet ikke, at ansøgeren kunne anses for udsat for en forfølgelse, der begrundede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, da hun udrejste til Danmark i marts 2000, eller at hun ved en tilbagevenden til Rusland risikerede en sådan forfølgelse. BR10/131

Nævnet meddelte den **7. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1951. Indrejst i juli 2000. Ansøgeren var etnisk tjetjener. Ansøgeren var født i Kasakhstan, men opvokset i Tjetjenien. Ansøgerens ægtefælle havde i 1993-1994 arbejdet for Dudajev som viceminister i det tjetjenske Udenrigsministerium. Ægtefællen var imod Dudajevs politik, og han forlod sit arbejde. Ægtefællen var i besiddelse af dokumenter og bånd vedrørende Dudajevs aktiviteter. Dudajevs parti begyndte herefter at true og overvåge ægtefællen, ligesom partiet flere gange forsøgte at kidnappe ham. I 1995 blev ansøgerens bopæl ransaget af russerne, hvorunder de fandt materiale vedrørende Dudajev. Ægtefællen holdt sig herefter skjult. Ansøgeren og svigerfaderen blev presset af russiske militærpersoner til at fortælle, hvor ægtefællen opholdt sig. Ansøgeren blev i forbindelse hermed udsat for overgreb. I august 1996 blev 20 mænd på samme dag ført væk. Kvinderne i området gik samlet til den nærliggende militære base for at bede om at få deres mænd løsladt, men de fik blot ordre til at samle de lig sammen, der lå i gaden. Kvinderne samlede herefter ligene sammen, mens skyderierne fortsatte. I september 1999 rejste ansøgeren og ægtefællen til Ingushetien. I februar 2000 blev ansøgeren og ægtefællen antruffet af personer fra det russiske militær, og ægtefællen blev sendt i filtreringslejr, hvorefter ansøgeren ikke siden har haft kontakt med ham. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt at måtte lægge til grund, at ansøgerens ægtefælle havde en særlig position i Tjetjenien, at han blev forfulgt af russerne, at han blev tilfangetaget af russerne i Ingushetien, og at ansøgeren ikke siden havde hørt fra ham. Flertallet fandt videre at måtte lægge til grund, at russerne i forbindelse med deres eftersøgning af ansøgerens ægtefælle havde foretaget alvorlige overgreb mod ansøgeren og børnene. Efter en samlet vurdering af ansøgerens og børnenes situation fandt flertallet, at ansøgerens subjektive frygt for at vende tilbage til Tjetjenien var velbegrundet, ligesom flertallet heller ikke fandt, at ansøgeren og dennes børn burde henvises til at tage ophold i andre dele af Rusland. Flertallet fandt derfor ikke, at det kunne kræves af ansøgeren og hendes børn, at de vendte tilbage til hjemlandet. BR10/132

Nævnet meddelte den **11. juli 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Rusland født i 1960 (M) og 1964 (K), samt et barn. Indrejst i februar 2000. Den mandlige ansøger var etnisk jøde, mens den kvindelige ansøger var etnisk jøde, armenier og græker. Ansøgerne praktiserede ikke aktivt den jødiske tro. Den mandlige ansøger var læge og drev sin egen lægepraksis. Primo 2000 blev ansøgerne inviteret på middag, hvorunder to for ansøgerne ukendte mænd også deltog. De pågældende talte negativt om jøder, hvortil den mandlige ansøger

oplyste, at han var jøde. Fem dage derefter blev den mandlige ansøger opsøgt i lægepraksisen af de pågældende og en tredje person, som afkrævede 10.000 US dollars. Ansøgeren underskrev et gældsbevis på beløbet og lovede at skaffe pengene indenfor to timer, hvorefter de pågældende gik igen. Den mandlige ansøger kontaktede politiet, som lagde sig i baghold og anholdt de pågældende. Dagen efter fik ansøgeren oplyst, at de pågældende var løsladt, og at der ikke ville blive foretaget yderligere skridt mod dem. Ansøgeren skrev herefter en officiel anmeldelse til politiet. Efterfølgende blev ansøgeren flere gange udsat for trusler af personer fra RNE, der opsøgte ham telefonisk og personligt. Politiet skrev til ansøgeren, at de ikke mente, at der var en sag. Den mandlige ansøger blev fortsat udsat for trusler og forsøgte forgæves at få politiets beskyttelse. En morgen i april 2000 blev ansøgeren i sin garage overfaldet bagfra, hvorved han blev slået bevidstløs. En nabo kørte ansøgeren på hospitalet, hvor han var indlagt de følgende cirka to uger. Imens blev den kvindelige ansøger opsøgt på bopælen af to mænd, som sagde, at det samme kunne ske for hende og hendes barn. Da ansøgeren blev udskrevet, meldte han overfaldet til politiet og vedlagde en kopi af lægejournalen. Ansøgeren blev fortsat opsøgt af personer, som en nat ødelagde hans bil. Ansøgeren kontaktede på ny politiet, som stadig ikke ville gøre noget. I maj 2000 modtog ansøgeren et negativt svar på sin anmeldelse. Ansøgeren klagede herefter til statsadvokaten, idet ansøgeren ikke mente, at sagen var blevet ordentligt efterforsket. Ansøgerne blev fortsat udsat for trusler. I juni 2000 modtog ansøgeren svar fra statsadvokaten, der afviste ansøgerens klage. Ansøgerne rejste herefter til Kiev og holdt sig skjult dér. I juli 2000 sendte ansøgeren en klage med anbefalet post til statsadvokaten i hjembyen. Ansøgeren fik en kvittering for statsadvokatens modtagelse af brevet. Cirka ti dage efter afsendelsen blev ansøgernes slægtninges lejlighed, hvor ansøgerne opholdt sig, og slægtningenes bil udsat for hærværk. Ansøgerne flyttede herefter igen, og i perioden fra ultimo august 2000 til december 2000 holdt de sig hovedsageligt indendørs. Medio september 2000 klagede ansøgeren til Rigsadvokaten. Ultimo 2000 modtog ansøgeren svar fra Rigsadvokaten, der anbefalede ham personligt at henvende sig til statsadvokaten, idet denne ikke havde modtaget hans klage. Ansøgerne rejste tilbage til deres hjemby for at hente deres ejendele. De boede hos den mandlige ansøgers mormoder. Under opholdet blev deres bopæl sat i brand. **Et flertal af Flygtningeævnets medlemmer**, der kunne lægge ansøgernes forklaring til grund, fandt, at de overgreb, som den mandlige ansøger havde været udsat for var af en sådan karakter, at de var omfattet af udlændingelovens § 7. Efter de fremlagte dokumenter fra henholdsvis statsadvokaten og rigsadvokaten lagde flertallet endvidere til grund, at ansøgerne ikke kunne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod sådanne overgreb. Da det måtte lægges til grund, at overgrebene skyldtes den mandlige ansøgers jødiske herkomst, blev der herefter meddelt ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/133

Nævnet **stadfæstede** den **3. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, født i 1969, samt et barn. Indrejst i marts 2001. Ansøgeren var jøde og blev fra lokalbefolkningens side udsat for chikane. Ved færden på gaden blev der råbt antisemitiske ord efter hende, og en gang blev hun udsat for et fysisk overgreb. På bopælen modtog hun løbesejler og brevtrusler, og en gang blev bopælen vandaliseret. **Flygtningeævnet** udtalte, at ansøgeren, der var statsansat, ikke var udsat for forfølgelse fra myndighedernes side. Et **flertal af Flygtningeævnets medlemmer** fandt ikke, at den chikane, som ansøgeren var udsat for, havde haft en sådan karakter eller et sådant omfang, at den kunne karakteriseres som forfølgelse i udlændingelovens forstand, ligesom flertallet ikke fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at myndighederne ikke ville eller kunne yde ansøgeren beskyttelse. Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerens anmeldelser var blevet modtaget af politiet, og at hun havde kunnet klage over politiets afgørelser, ligesom Indenrigsministeriets Centrale Regionale Styrelse for bekæmpelse af organiseret kriminalitet meddelte hende, at hun på ny kunne henvende sig til OVD, hvis der blev rettet nye krav eller trusler mod ansøgeren. BR10/134

Nævnet **stadfæstede** den **17. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland, født i 1955 (M) og i 1959 (K), samt to børn. Indrejst i maj 2001. Ansøgerne var etniske ingusetiere, født og opvokset i Ingusetien. I 1982 flyttede den mandlige ansøger til Grosnij, Tjetjenien. Den mandlige ansøger anførte som asylmotiv, at han fra 1994 til august 1996 havde deltaget i den første tjetjenske krig, mens hans familie opholdt sig i Ingusetien. I 1997 flyttede familien tilbage til deres lejlighed i Grosnij. Fra september 1999 og indtil udrejsen af hjemlandet havde ansøgerne bopæl i Ingusetien. Den mandlige ansøger modtog flere tilsigelser fra de russiske myndigheder, men han mødte ikke op. I maj 2000 blev han på bopælen opsøgt af wahabister, som han tidligere havde kæmpet sammen med. De ville have ansøgeren og hans søn til at deltage i krigen, og hvis de nægtede, ville de være at betragte som forrædere. Den kvindelige ansøger henviste som asylmotiv til ægtefællens forhold. Endvidere henviste hun til, at hun i Grosnij ofte blev udsat for husransagninger fra russiske lejesoldater, ligesom hun blev stoppet på gaden og kropsvisiteret af russiske soldater. Endelig blev hendes søn og datter opsøgt af wahabister, som ville have sønnen til at kæmpe for islam, og som sagde til datteren, at hun ikke måtte gå med bukser, og at hun skulle bære slør. Under nævnsmødet

fremlagde den mandlige ansøger en faxkopi af en tilsigelse, som han under opholdet i Danmark havde modtaget fra sin broder i hjemlandet. Tilsigelsen var efter broderens oplysninger kommet til den mandlige ansøgers forældres adresse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at den mandlige ansøger som menig havde deltaget i krigen med Rusland på tjetjensk side fra januar 1995 til august 1996. Flygtningenævnet fandt ikke, at den mandlige ansøger som følge heraf ville risikere en asylbegrundende forfølgelse ved tilbagevenden til Rusland. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren alene havde været menig soldat og havde opholdt sig i Tjetjenien og Ingusetien frem til udrejsen i maj 2001, herunder i Grosnij til september 1999. Flygtningenævnet bemærkede, at det ikke kunne lægges til grund, at den mandlige ansøger skulle være tilsagt af de russiske myndigheder. Flygtningenævnet lagde vægt på, at han ikke havde forklaret herom under samtalen med Udlændingestyrelsen, uanset at han efter sin forklaring under nævnsmødet skulle have fået flere tilsigelser, herunder i november 2000. På den baggrund fandt Flygtningenævnet heller ikke at kunne tillægge den tilsigelse, der var fremlagt under nævnsmødet, og som fremstod som en vidneindkaldelse uden at angive, hvad sagen drejede sig om, nogen vægt ved vurderingen af ansøgernes asylgrundlag. Uanset om det lagdes til grund, at wahabisterne havde forsøgt at hverve den mandlige ansøger og hans søn, fandt Flygtningenævnet ikke, at der var tale om forhold af asylbegrundende karakter. Flygtningenævnet lagde vægt på, at den seneste henvendelse efter det oplyste fandt sted cirka et år før udrejsen. Flygtningenævnet fandt ikke, at den kvindelige ansøger havde været udsat for forhold i hjemlandet, der kunne begrunde, at hun skulle meddeles asyl. Den omstændighed, at ansøgerne ikke havde udfyldt asylskema, kunne ikke ændre Flygtningenævnets vurdering. BR10/135

7.26 Sierra Leone

5 tilladelser

5 stadfæstelser

Flygtningenævnet meddelte den **13. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Sierra Leone, født i 1968. Indrejst i januar 2000. Efter 1995 arbejdede ansøgeren hos Sigma Communications frem til 1998, hvor han begyndte at arbejde for PAE Government Services Incorporated ECOMOG Support. Den 2. juni 1997 flygtede størstedelen af indbyggerne i Aberdeen, hvor ansøgeren boede sammen med sin familie. Der var krig mellem ECOMOG på den ene side og RUF og AFRC på den anden. Efter at ansøgerens familie var flygtet til Murray Town, som ligger fire til fem kilometer fra Aberdeen, blev ansøgeren alene tilbage på bopælen. Udover ansøgeren var der ikke mange beboere tilbage. Ansøgeren blev hevet ud af huset af juntaen (RUF og AFRC) og beskyldt for at være spion for ECOMOG. Der blev skudt vildt omkring ansøgeren, og han blev skudt i benet. Han blev bragt til juntaens base; Biniamani Hotel i Aberdeen. Han blev tvunget til at arbejde for juntaen. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring lægge til grund, at ansøgeren var uddannet som teleingeniør, at han havde arbejdet for Sigma, at han i forbindelse med borgerkrigen blev taget til fange af rebellerne og tvunget til at udføre telekommunikationsarbejde, og at det lykkedes ansøgeren at flygte fra fangenskabets, hvorefter han i en periode frem til maj 1999 arbejdede for ECOMOG. På denne baggrund og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland, kunne Flygtningenævnets flertal ikke se bort fra, at ansøgeren, der måtte anses for profileret, ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke ville kunne opnå fornøden beskyttelse uden at risikere en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. BR10/136

Nævnet **stadfæstede** den **17. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sierra Leone, født i 1970. Indrejst i august 1999. I 1995 blev ansøgeren tvangshvervet til Karmajors-organisationen. Ansøgeren modtog våbentræning, og han gjorde tjeneste ved et Karmajors-checkpoint. Ansøgeren deltog desuden i kamphandlinger for Karmajors. I 1997 fik ansøgeren to måneders orlov fra Karmajors, hvorefter han udeblev fra tjenesten. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer lagde vægt på, at ansøgerens forklaringer om sin desertering fra Karmajors i marts 1997 under nævnbehandlingen og under ansøgerens samtale med advokaten i nogen grad var i modstrid med, hvad ansøgeren havde forklaret under samtalen med Udlændingestyrelsen, at flertallet herefter ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren var deserteret fra Karmajors som hævdet af ham, at ansøgeren var udrejst legalt på ægte pas fra Sierra Leone i september 1997, og at der ikke forelå oplysninger, der tydede på, at ansøgeren havde noget modsætningsforhold til de nuværende myndigheder i Sierra Leone. Under disse omstændigheder fandt flertallet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sierra Leone ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, eller at han ikke ville kunne opnå den fornødne beskyttelse fra myndighederne mod overgreb fra privatpersoner, herunder fra medlemmer af Karmajors. BR10/137

Nævnet meddelte den **19. september 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig og en kvindelig statsborger fra Sierra Leone, født i henholdsvis 1983 og 1987. Indrejst i april 2000. Det fremgik af sagen, at ansøgerne var søskende. Ansøgernes fader, der var soldat for regeringen var blevet dræbt af rebeller. Omkring 1997 blev ansøgerne opsøgt af rebeller, der nedbrændte deres bopæl og tvang den mandlige ansøger til at kæmpe for rebellerne mod regeringen. Den mandlige ansøger deltog i væbnede kampe i junglen. Den mandlige ansøger havde ordre til at dræbe og nedbrænde huse, men huskede ikke, om han havde dræbt nogle personer, idet han blev givet indsprøjtninger og tabletter af rebellerne. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgernes forklaringer på flere punkter havde været modstridende under sagens behandling men lagde imidlertid til grund, at den mandlige ansøger havde været tvunget til at slutte sig til rebeller i Sierra Leone og til at kæmpe for disse i en uoplyst periode, indtil han flygtede fra rebellerne og overgav sig til en britisk soldat. Flygtningenævnet fandt herefter på baggrund af en samlet vurdering, at den mandlige ansøger havde været udsat for overgreb af en sådan karakter, at det sammenholdt med hans alder og forholdene i Sierra Leone ikke burde kræves, at han vendte tilbage til sit hjemland. Den kvindelige ansøger havde vedrørende sit asylmotiv i det væsentlige henvist til broderens forhold og forholdene i Sierra Leone. Henset til, at ansøgernes mor efter det oplyste var forsvundet, og ansøgerne ikke havde andet familie end en halvsøster i Sierra Leone, fandtes den kvindelige ansøger ej heller at burde henvises til at vende tilbage til Sierra Leone. BR10/138

7.27 Slovakiet

0 tilladelser

7 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **16. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Slovakiet, født 1973 (M) og 1972 (K), samt fire børn. Indrejst i april 2001. Ansøgerne var etniske romani. Ansøgernes nabo var politibetjent og chikanerede ansøgerne på grund af deres etnicitet. Betjenten overfaldt flere gange den mandlige ansøger. I marts 2001 kastede naboens søn, som var skinhead, molotovcocktails ind i ansøgernes lejlighed, som nedbrændte. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne var etniske romani. De var ikke politisk aktive, og de havde ikke konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgernes nabo – en politibetjent – chikanerede familien og i visse tilfælde var voldelig over for den mandlige ansøger. Ansøgerne henvendte sig aldrig til nogen myndighed i den anledning. Flygtningenævnet ville ikke forkaste ansøgernes forklaring, hvorefter familiens bolig brændte i marts 2001. Flygtningenævnet fandt dog, at der var betydelig tvivl om årsagen til branden. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at der var forklaret divergerende om antallet af molotovcocktails, der blev kastet, at forklaringen, hvorefter en molotovcocktail havnede i børneværelset, først var fremkommet under nævnsmødet og i øvrigt forekom utroværdig. Endvidere fandt nævnet det temmelig ejendommeligt, at politibetjentens søn sammen med sin gruppe skulle have kastet adskillige molotovcocktails mod ansøgernes hus, uanset at dette var beliggende kun 2 meter fra politibetjentens hus. Ansøgerne anmeldte ikke episoden til myndighederne, hvilket ansøgerne anså for formålsløst især på grund af naboens position. Ansøgerne søgte heller ikke hjælp hos hjælpeorganisationer. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne måtte søge de slovakiske myndigheders beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner, idet nævnet ikke kunne lægge til grund, at myndighederne stod bag eller godkendte overgrebene. Det indgik i nævnets vurdering, at der fra de centrale og overordnede myndigheders side i Slovakiet var iværksat initiativer med henblik på at imødegå blandt andet lokal chikane og overgreb mod romabefolkningen, og at nævnet på denne baggrund ikke kunne anse ansøgernes mulighed for at benytte sig af klage til overordnede myndigheder som udsigtsløs. BR10/139

7.28 Somalia

4 tilladelser

5 stadfæstelser

Flygtningenævnet meddelte den **17. juli 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia, født 1933. Indrejst i januar 2000. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at hun havde boet cirka tres år i området nordvest for Mogadishu (Dafeed/Wanlaweyn). Under disse omstændigheder fandt flertallet ikke at kunne afvise, at ansøgeren – medlem af klanen Midgaan – ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse for andre klaner ved tilbagevenden til det sydlige Somalia. BR10/140

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **12. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en

mandlig statsborger fra Somalia, født i 1972. Indrejst i august 2000. Ansøgeren tilhørte Ogadeen-klanen. Ansøgeren var født i Mandeheera i det nordvestlige Somalia. Da ansøgeren var et år gammel, flyttede han og familien til Kismayo-området, som de i 1986 fraflyttede igen. Ansøgeren blev i 1998 fem gange opsøgt og kortvarigt tilbageholdt af medlemmer af Isak-klanen og blev herunder udsat for trusler. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han fra 1986 og frem til sin udrejse havde opholdt sig i Hergesia-området, og nævnet fandt, at ansøgerens asylsag skulle vurderes i forhold til dette område. Ansøgeren havde efter sine egne oplysninger aldrig været politisk aktiv, og den chikane og de kortvarige tilbageholdelser, som han havde forklaret, at han var udsat for i 1998 fra myndighedernes side, var ikke af en sådan karakter, at de kunne danne grundlag for en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Dansk Flygtningehjælps Landeprofil af januar 2001 og Landerapport af april 2001 fra det britiske Home Office, kunne Flygtningenævnet heller ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til det nordvestlige Somalia ville blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse. BR10/141

7.29 Sri Lanka

6 tilladelser

18 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **21. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Sri Lanka, født i 1984. Indrejst i maj 2000. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at hun i november 1998, da hun var 14 år gammel, blev anholdt af den srilankanske hær beskyldt for at være medlem af LTTE. I to uger var hun tilbageholdt i en lejr i Point Pedro. Under tilbageholdelsen blev hun udsat for slag, spark og voldtægt, hvorfor hun ilde tilredt måtte indlægges på et hospital. Efter hospitalsopholdet forsøgte hun forgæves selvmord. Hun hadede sit liv og opsøgte De Tamilske Tigre (LTTE), hvor hun deltog i træning fra oktober/november 1999 indtil marts 2000. Hun var for dårlig til at deltage i kamp, hvorfor hun fik orlov. Efter et stykke tid ønskede LTTE hende imidlertid tilbage i tjeneste, hvilket hun ikke var i stand til. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren i sit hjemland havde været udsat for traumatiserende begivenheder, herunder overgreb begået af soldater fra landets hær. Som ansøgeren havde fremtrådt for nævnet sammenholdt med oplysningerne om hendes alder og psykiske tilstand lagde flertallet til grund, at ansøgeren nærede en stærk subjektiv frygt for at vende tilbage til hjemlandet. Efter en samlet vurdering fandt flertallet herefter, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/142

Nævnet **stadfæstede** den **22. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka, født i 1973. Indrejst i juli 2000. Ansøgeren var etnisk tamil og hindu af religion. I 1989 blev ansøgeren medlem af LTTE. Han havde forskellige opgaver såsom udarbejdelse af landbrugsstatistik, der skulle sendes til hovedkvarteret. Han gravede skyttegrave og beskyttelsesrum. Han transporterede personer, som var døde under kamp. Endvidere sad ansøgeren i et LTTE-udviklingsråd, der blandt andet varetog indsamling af afgifter hos bønderne. I 1997 deltog ansøgeren over en periode på tre måneder i kamptræning hver weekend og fik herefter besked på at afvente en indkaldelse til kamphandling. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været tilknyttet LTTE, blandt andet med udarbejdelse af statistik. Det lagdes videre til grund, at ansøgeren deltog i weekendtræninger i tre måneder hos LTTE, men at han ikke deltog i kamphandlinger. Det var på denne baggrund Flygtningenævnets vurdering, at der alene var tale om begrænsede aktiviteter for LTTE, som ikke profilerede ham i forhold til myndighederne. Selvom det blev lagt til grund, at ansøgeren tre gange har været anholdt af politiet i Colombo - senest i august 1999 - vurderede Flygtningenævnet ikke, at dette medførte, at han var i en sådan risiko for forfølgelse fra myndighedernes side, at dette kunne begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgerens forklaring om, at han frygtede, at LTTE ville forfølge ham, hvis han vendte tilbage, kunne ikke begrunde asyl. Ansøgeren måtte i relation hertil henvises til at tage ophold i myndighedskontrolleret område. BR10/143

7.30 Statsløse palæstinensere

9 tilladelser

62 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **18. april 2001** en afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien, født i 1957, samt tre børn. Indrejst i Danmark i december 1999. Ansøgeren forklarede, at hun var født og opvokset i en flygtningelejr i Damaskus. Hun var sunnimuslim af trosretning. Hun havde ikke været medlem af en politisk eller religiøs organisation. Ansøgerens ægtefælle var ikke hjemme to til tre dage om ugen, hvor han

deltog politiske aktiviteter for Fatah, som ansøgeren ikke havde kendskab til. Ansøgerens ægtefælles aktiviteter var årsag til, at ansøgeren blev chikaneret af den syriske efterretningstjeneste. Nogle gange kom der flere bevæbnede mænd til bopælen og ledte efter ægtefællen, og ansøgerens større børn havde været taget med på stationen. Cirka fem til seks måneder før sin udrejse begyndte ansøgeren at planlægge sin udrejse. Ansøgeren havde været anholdt og blev afhørt en dag på politistationen i Damaskus. Hun blev udsat for verbale ydmygelser og blev sparket. Ansøgerens ægtefælle havde været fængslet men var flygtet, og en til to måneder før ansøgerens udrejse forsvandt han. I 1999 fik ansøgeren udstedt visum til Danmark, og hun udrejste med fly fra Damaskus. Ansøgeren har siden sin ankomst til Danmark boet hos sin herboende datter. Efter en måned søgte hun asyl. Ansøgeren ønskede et liv uden frygt for, at myndighederne kom dag og nat. Hun var bange for, hvad myndighederne ville gøre med hende og muligvis med hendes døtre, idet de havde truet med at voldtage hende. Hun var også bange for, at hun og børnene ville blive hentet og udspurgt om hendes ægtefælle.

Flygtningenævnet fandt allerede efter ansøgerens egen forklaring ikke grundlag for at antage, at hun havde været udsat for asylrelevante forhold forud for udrejsen. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren på baggrund af sine meget usikre forklaringer og ægtefællens mulige aktiviteter for en palæstinensisk organisation havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien ville være i risiko for asylrelevante reaktioner fra myndighedernes side. BR10/144

7.31 Syrien

4 tilladelser

11 stadfæstelser

Nævnet meddelte den **3. maj 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig og en kvindelig statsborger fra Syrien, født i 1966 (M) og i 1971 (K). Indrejst i Danmark i december 1999. Den mandlige ansøger forklarede, at han var møbelsnedker og havde været medlem af Det muslimske Broderskab. Hans aktiviteter bestod i uddeling af løbesedler og Al Nadir-bladet og i 1981 eller 82 deltog han i at skaffe mad og drikke til befolkningen og transport af sårede i Hama den måned, hvor den syriske hær omringede byen for at undgå et kupforsøg fra Det muslimske Broderskab. Samme år blev den mandlige ansøger medlem af den organisatoriske enhed i Broderskabet. Lederen af enheden blev anholdt og opgav under tortur ansøgerens navn. Ansøgeren blev også i 1982, hvor han var 16 år gammel, anholdt af den syriske efterretningstjeneste på grund af sit medlemskab af Det muslimske Broderskab. Han blev tortureret i tre uger, indtil han indrømmede sit medlemskab. Han blev, formentlig i september 1983, stillet for militærdomstolen uden forsvar. De andre, ansøgeren blev dømt sammen med, blev hængt, idet de var ældre end ham. Ansøgeren fik ikke at vide, hvor længe han skulle sidde i fængsel, men blev løsladt fra Tedmor-fængslet den 15. december 1992. Han skulle efterfølgende give møde hos efterretningstjenesten hver uge og måtte ikke forlade landet. Han blev ofte udsat for tortur, når han skulle give møde. Han blev nogle gange tilbageholdt i en eller to nætter. I 1994 blev den mandlige og den kvindelige ansøger gift. Den kvindelige ansøger forklarede, at den mandlige ansøger var meget anspændt flere dage, inden ansøgeren skulle give møde for efterretningstjenesten, og at han, når han kom hjem igen, var på sammenbruddets rand. Hvis ikke ansøgeren gav møde, kom de og hentede ham på bopælen. I marts 1999 udrejste ansøgerne illegalt fra Syrien til Jordan. De opholdt sig herefter fire måneder i Aman. I maj 1999 fik ansøgeren af broderskabet udleveret falske syriske pas. Passene blev med hjælp fra ansøgerens bror forsynet med visa til Ecuador og senere med visa til Danmark. Omkring den 30. juni 1999 købte den mandlige ansøgers bror, der boede i Jordan flybilletter til ansøgerne. Den 9. juli 1999 rejste ansøgerne med fly til London. Ansøgeren følte sig forfulgt af de syriske myndigheder på grund af sit medlemskab af Det muslimske Broderskab. **Flygtningenævnet** fandt i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt herefter, at den mandlige ansøger og hans familie havde en sådan tilknytning til Det muslimske Broderskab, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien kunne risikere forfølgelse af denne grund. BR10/145

Nævnet **stadfæstede** den **6. juni 2001** en afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien født i 1968. Indrejst i april 2000. Ansøgeren forklarede, at han var født i Libanon. Da han var ganske lille, rejste han med sin familie til Syrien. Han var uddannet laborant og blev i 1985 medlem af det Kommunistiske Arbejderparti. Ansøgerens bror blev dræbt i Libanon, og ansøgeren var ikke decideret medlem af partiet, fordi han vidste, hvad et medlem kunne blive udsat for. Han fortsatte med at støtte partiet og skjulte 20 til 30 personer og noget materiale for partiet. Ansøgeren var i besiddelse af en mappe, han skulle opbevare for partiet. Fra 1991 til 1993 aftjente ansøgeren værnepligt. Fra 1994 var han ansat i en AIDS-klinik og havde ikke længere aktiviteter for partiet, men grupperne holdt fortsat kontakt. Han forklarede senere, at hans aktiviteter på dette tidspunkt ændrede karakter. I 1997 blev ansøgeren genindkaldt. Ansøgerens bopæl blev ransaget to gange i marts 2000.

Under første ransagning fandt politiet nogle bøger og blade. Ansøgeren var ikke til stede, men fik dette oplyst af sin fætter. Mappen blev ikke fundet, idet den lå på familiens tidligere bopæl. Ansøgeren havde ikke siden ophold på bopælen. Ingen af ansøgerens politiske aktiviteter blev myndighederne bekendt. Han forklarede tillige, at myndighederne blev bekendt med hans politiske aktiviteter gennem en person, de havde anholdt. Ansøgeren blev chikaneret på sit arbejde, fordi han var venstreorienteret. Da han hørte, at han var eftersøgt, fandt og betalte partiet en agent, der kunne skaffe ansøgeren ud af Syrien. Den 25. marts 2000 kørte ansøgeren og agenten med bus til Tyrkiet. To af ansøgerens brødre er blevet dræbt på grund af deres politiske overbevisning. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at han havde haft forbindelse til Det Kommunistiske Arbejderparti og havde udført visse opgaver for partiet indtil 1994, hvorefter han alene indsamlede bidrag. De aktiviteter, ansøgeren havde omtalt, var beskedne og kunne ikke medføre, at myndighederne i år 2000 skulle interessere sig for ham. Det kunne ikke lægges til grund, at myndighedernes eventuelle interesse for ansøgeren skyldtes ansøgerens opbevaring af en sagsmappe med uoplyst indhold. Ansøgerens forklaringer om ransagninger på bopælen havde været noget usikre og divergerende, men Flygtningenævnet fandt, at hvis myndighederne havde spurgt efter ansøgeren, kunne det ikke skyldes de forhold, ansøgeren havde redegjort for. Flygtningenævnet fandt herefter, at det ikke på grundlag af de oplysninger ansøgeren havde givet, kunne antages, at ansøgeren risikerede asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Idet det efter de foreliggende baggrundsoplysninger ligeledes ikke kunne antages, at ansøgeren risikerede en uforholdsmæssig straf som følge af, at han forlod sit arbejde som laborant og udrejste, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. BR10/146

7.32 Tjekkiet

0 tilladelser

3 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **14. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Tjekkiet, født i 1969 (M) og 1972 (K), samt to børn. Efter at have fået afslag på asyl i Danmark og udrejst til hjemlandet, indrejste ansøgerne på ny i januar 2001. Ansøgerne var etniske roma. De blev forfulgt og chikaneret af skinheads i området, de kom fra, herunder flere gange udsat for voldelige overfald. Endvidere blev ansøgernes ældste søn chikaneret i skolen, og ansøgerne kunne ikke få en bolig. I 1999 blev de overfaldet af skinheads. De meldte ikke overfaldet til politiet, da de ikke forventede at få hjælp herfra. I 2000 blev den kvindelige ansøger og hendes søn udsat for voldeligt overfald af skinheads. Efter afslag på asyl i Danmark og tilbagevenden til hjemlandet blev ansøgernes børn tvangsfjernet til et børnehjem, hvor de blev udsat for hårdhændet behandling. Da ansøgerne klagede over tvangsfjernelsen, blev den mandlige ansøger udsat for vold af politiet og tilbageholdt indtil den følgende dag. Ansøgerne forsøgte at anmelde dette, men blev afvist. Den mandlige ansøger blev atter tilbageholdt, i hvilken forbindelse han fik klippet håret af og blev udsat for vold samt seksuelle overgreb. Ansøgeren forsøgte at anmelde dette, men blev afvist. Ansøgerne tog i hemmelighed børnene væk fra børnehjemmet og udrejste. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet - trods forskellige divergenser i ansøgernes forklaringer omkring den mandlige ansøgers tilbageholdelse - i det væsentlige kunne lægge ansøgernes forklaring om det lokale politis to tilbageholdelser af den mandlige ansøger til grund. Det kunne derimod efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægges til grund, at disse overgreb skulle være myndighedsaccepterede handlinger, og ansøgerne måtte derfor henvises til at klage til de overordnede politimyndigheder. For så vidt angik ansøgernes forklaring om tvangsfjernelsen af deres to børn, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at dette skulle være sket som led i en sammensværgelse mellem borgmesteren og politiet, således som ansøgerne formodede det. Ansøgerne måtte derfor også på dette punkt henvises til at klage til de kompetente overordnede myndigheder. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgerne ved deres udrejse var forfulgt af de tjekkiske myndigheder af grunde, som er omfattet af udlændingelovens § 7, eller at de ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/147

7.33 Tyrkiet

3 tilladelser

17 stadfæstelser

Nævnet **stadfæstede** den **7. maj 2001** en afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1977. Indrejst i august 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og muslim af religion. Han var ikke medlem af noget parti, men støttede HADEP og deltog siden 1996 eller 1997 som menig i møder og demonstrationer i Tyrkiet. Han

støttede også partiet, mens han var i Danmark, hvor han boede i knap et år fra august 1998 på grund af ægteskab med en herboende kvinde. Ansøgeren har ikke været taler eller medarrangør ved partiets møder eller demonstrationer. Da samlivet ophørte blev hans opholdstilladelse inddraget i marts 1999. Ansøgeren havde heller ikke været medlem af PKK, men sympatiserede delvist med organisationens aktiviteter. Ansøgeren havde ikke haft problemer med myndighederne på grund af hans sympati for HADEP, men er blevet taget med på politistationen, hvor han fik at vide, at der blev holdt øje med ham. Han blev afhentet og afhørt af militærpolitiet, der er ordensmagt i ansøgerens landsby, både før og efter hans ophold i Danmark. Ansøgeren havde modtaget en indkaldelse til session og havde siden holdt sig skjult og rejste efterfølgende til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge af politiske aktiviteter havde været udsat for forfølgelse eller ved en tilbagevenden var udsat for risiko herfor. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke havde været medlem af noget parti, og som sympatisør for HADEP alene havde udøvet beskudne aktiviteter. Endvidere havde ansøgeren forklaret forskelligt om, i hvilket omfang han havde været tilbageholdt. Flygtningenævnet fandt endvidere, at den straf, som ansøgeren risikerede som følge af unddragelse fra militærtjeneste, ikke kunne karakteriseres som uforholdsmæssig streng efter danske retsforhold. BR10/148

Nævnet **stadfæstede** den **22. maj 2001** en afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1975. Indrejst i december 1998. Ansøgeren forklarede, at han var etniske alevi-kurder og muslim af trosretning. Han havde ikke været medlem af en organisation. Ansøgeren havde aftjent værnepligt fra november 1995 til marts 1997. På grund af sit religiøse tilhørsforhold og sin afstamning havde ansøgeren hele livet været under pres. Han var aktiv i kurdiske og aleviske organisationer uden officielt at være medlem, og han havde deltaget i en sultestrejke i Danmark i forbindelse med Abdullah Ocalans anholdelse i Tyrkiet. Ansøgeren udrejste legalt af Tyrkiet og viste ved udrejsen sit nationalitetspas, som han havde opnået ved bestikkelse, til den lokale efterretningstjeneste. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk kurder og alevi fra Corum, men lagde herudover alene til grund, at han havde udført begrænsede aktiviteter, som ikke kunne antages at have profileret ham i forhold til myndighederne. Aktiviteterne lå langt tilbage i tid. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynligt, at ansøgerens deltagelse i demonstrationer i Danmark havde bragt ham i de tyrkiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. De generelle forhold for etniske kurdere og alvier kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren var asylbegrundende forfulgt ved sin udrejse, eller at han ville være i risiko for en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. BR10/149

Nævnet meddelte den **2. november 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1974. Indrejst i april 2000. Ansøgeren var etnisk kurder og muslim af trosretning. Ansøgeren havde som asylmotiv anført, at han siden 1994 havde været medlem af HADEPs ungdomsafdelings bestyrelse, og fra 1996 var han formand for ungdomsbevægelsen. Ansøgerens position i partiet var høj. I 1998 blev ansøgeren anholdt i forbindelse med sin deltagelse i en sultestrejke i HADEP-bygningen. Ansøgeren blev indbragt på politistationen, hvor han blev udsat for overgreb. Han blev ikke fremstillet for retten, idet han efter overgrebene var for ilde tilredt, men i stedet blev han løsladt. En måned efter overgrebet kunne ansøgeren hverken sidde eller ligge ned. Han søgte hjælp hos menneskerettighedskomiteen og fremskaffede en lægeerklæring, hvorefter han klagede over politiets overgreb under tilbageholdelsen. Ansøgeren deltog i et retsmøde. Efterfølgende modtog han telefontrusler med besked om at ændre sin lægeerklæring og trække sin klage over politiet tilbage. Fra 1999 turde han ikke længere sove på bopælen. På et tidspunkt blev hans opholdssted ransaget, og ansøgeren blev anholdt. Han blev truet og slået med henblik på, at han skulle trække sin klage tilbage, ligesom man ville have ham til at forlade HADEP samt fortælle om HADEP's tilknytning til og samarbejde med PKK. Ansøgerens læbe flækkede. Herefter trak han sin klage tilbage. Han blev fremstillet i retten og sigtet for deltagelse i fremstilling af molotovcocktails. Efter undersøgelse af sagen blev han frikendt. Denne sag blev afsluttet. Ansøgeren klagede ikke over tilbageholdelsen i 1999, idet han var bange for politiet. Flygtningenævnet lagde ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren siden 1994 havde været leder af ungdomsafdelingen i den lokale partiforening, og at han havde været tilbageholdt flere gange, herunder senest i november 1998 og februar 1999. Ansøgeren havde klaget over myndighedernes behandling i forbindelse med tilbageholdelsen i 1998, hvilket ifølge de fremlagte dokumenter havde resulteret i, at chefanklageren havde begæret tiltale rejst mod 56 polititjenestemænd. Det var ikke oplyst, hvad der videre var sket i denne sag. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren var blevet frifundet for den sigtelse, der blev rejst i forbindelse med anholdelsen i 1999. Uanset at ansøgeren alene var tilbageholdt kortvarigt i 1998 og var blevet frifundet efter anholdelsen i 1999, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** under hensyn til oplysningerne om ansøgerens mangeårige tilhørsforhold til HADEP, til hans opgaver for partiet og til omfanget af hans politiske

aktiviteter, at det ikke kunne afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i myndighedernes søgelys og ville risikere atter at blive tilbageholdt med en hårdhændet behandling til følge. BR10/150

7.34 Ukraine

3 tilladelser

18 stadfæstelser

Nævnet meddelte **den 24. april 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Ukraine, født i 1968. Indrejst i juni 2000. Ansøgeren var kristen af trosretning. Han var medlem af journalistforbundet og arbejdede som journalist ved et uafhængigt regionalt ugeblad. Ansøgeren og nogle kollegaer blev chikaneret af forvaltningen for indre anliggender, politiet, anklagemyndighederne og statsadvokaten, idet de havde publiceret kompromitterende materiale, der afslørede korruption, nepotisme og krænkelser af forfatningen begået af den regionale ledelse, herunder borgmesteren og topembedsmænd. Fra efteråret 1999 blev ansøgeren arresteret to gange. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren udsat for voldelige overgreb begået af politiet, ligesom ansøgerens bopæl blev ransaget flere gange, hvorunder alle ansøgerens dokumenter blev konfiskeret. Ansøgeren klagede efterfølgende til den lokale og regionale anklagemyndighed samt til statsadvokaten. I december 1999 blev ansøgeren beskudt i en bil, hvorved chaufføren blev dræbt, mens en af ansøgerens kollegaer blev invalideret. I marts 2000 blev ansøgeren for tredje gang anholdt. Ansøgeren var tilbageholdt i ca. to måneder. Efter sin løsladelse klagede ansøgeren til anklagemyndigheden over tilbageholdelsen. Efterfølgende modtog ansøgeren og hans familie trusler, hvorfor han i juni 2000 valgte at udrejse. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, og det måtte således antages, at ansøgeren havde været udsat for overgreb af en sådan karakter, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til hjemlandet. BR10/151

Nævnet **stadfæstede** den **1. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Ukraine, født i 1963 (M) og i 1964 (K), samt et barn. Indrejst i august 1999. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte, at den mandlige ansøger, der var jøde, fra 1993 havde været medlem af fagforeningen for selvstændige erhvervsdrivende, som arrangerede demonstrationer med kritik af de lokale myndigheder. Den mandlige ansøger deltog i disse demonstrationer, herunder i januar 1997 med sin ti-årig søn, i hvilken forbindelse drengen blev udsat for slag fra en betjents side, hvorved drengens haleben brækkede. Den mandlige ansøger klagede til distriktsretten, men trak efter anonyme telefoniske trusler rettet mod sønnens sikkerhed anmeldelsen tilbage. I april/maj 1997 udrejste ansøgerne på visum legalt til Tyskland og videre blandt andet til Den Dominikanske Republik til benefice for sønnens helbred. Ansøgerne havde ingen problemer ved indreisen i Ukraine. I 1997 rejste ansøgerne til Schweiz og søgte asyl, men efter 1½ måned rejste de den 17. januar 1998 tilbage grundet den kvindelige ansøgers faders sygdom. Flertallet lagde endvidere til grund, at den mandlige ansøger efter at være vendt tilbage fra Schweiz ikke opnåede tilladelse til at åbne egen forretning. Han arbejdede herefter sort. Han blev indkaldt af det lokale politi, men mødte ikke op. Han blev ikke anholdt i den anledning. I august 1998 modtog han fra KGB en indkaldelse som vidne. Flertallet kunne lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund, hvorefter han mødte op og blev tilbageholdt i tre dage og udsat for vold, men herefter løsladt uden videre retsforfølgning. Den mandlige ansøger har ikke i øvrigt været udsat for anholdelser eller overgreb efter tilbagekomsten fra Schweiz. Flertallet lagde til grund, at den kvindelige ansøger blev overfaldet i december 1998 af en ukendt gerningsmand, men fandt det ikke godtgjort, at det havde sammenhæng med mandens forhold. Flertallet kunne heller ikke lægge til grund, at volden mod sønnen var led i en forfølgelse af den mandlige ansøger. Flertallet fandt således ikke, at den chikane, den mandlige ansøger havde været udsat for, havde været så intensiv og havde haft en sådan karakter, at det kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgerne var således ikke forfulgt ved udreisen, og flertallet fandt heller ikke, at der var risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Ukraine. BR10/152

Nævnet **stadfæstede** den **21. juni 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Ukraine, født i 1973 (M) og i 1974 (K). Indrejst i december 2000. Ansøgerne blev udsat for chikane og overgreb i hjemlandet fra nationalister fra UNA-UNSO, herunder blev ansøgerne i forlængelse af et møde på den markedsplads, hvor deres stade lå, opsøgt på deres bopæl og udsat for grove fysiske overgreb. Ansøgerne var indlagt i henholdsvis 14 og 16 dage efter overfaldet. Ansøgerne meldte forholdet til politiet, som intet foretog sig i sagen. Begge ansøgere var etniske jøder på mødrende side, mens deres fædre var etniske ukrainere. **Flygtningenævnet** kunne lægge ansøgernes forklaring til grund. Flygtningenævnet kunne således lægge til grund, at ansøgerne den 15. maj 2000 var blevet overfaldet, og at de senere havde modtaget telefontrusler. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke noget grundlag for at antage, at der var tale om myndighedsunderstøttet forfølgelse.

Flertallet lagde herved vægt på, at ansøgerne havde anmeldt overfaldet til politiet, og til anklagemyndigheden, som ikke afviste anmeldelsen, men i brev af 11. august 2000 meddelte ansøgerne, at der efter efterprøvning af oplysningerne i sagen ikke var grundlag for at indlede en straffesag. Flertallet fandt derfor, at ansøgerne måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. BR10/153

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

8.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Kriminalitet begået under opholdet her i landet, før den pågældende har fået asyl, kan ligeledes få betydning for, om der kan meddeles asyl. Spørgsmålene reguleres af Flygtningekonventionens artikel 1, F, og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter at den pågældende er meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelse vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan derefter indbringes for udlændingemyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

8.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionen artikel 1, litra A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Refoulementsforbuddet i § 31, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger, jf. § 31, stk. 2. Forbuddet mod refoulement i tilfælde, hvor en udlænding er omfattet af § 7, stk. 2, er ikke absolut, idet der kan ske udsendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at en udlænding frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis den pågældende efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed. Bestemmelsen i § 31, stk. 2, skal dog underkastes en konventionskonform fortolkning under hensyn til Danmarks internationale forpligtelser, særligt i forhold til torturforbuddet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Forbuddet mod refoulement i udlændingelovens § 31 rækker videre end forbuddet i Flygtningekonventionens artikel 33, idet § 31 omfatter alle udlændinge, hvorimod artikel 33 alene omfatter flygtninge, der ikke er omfattet af udelukkelsesgrundene.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen findes at være omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i artikel 1, F, eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning.

Dette betyder for udlændingen, at han henvises til et såkaldt "tålt ophold" her i landet.

At opholdet "tåles" skyldes således, at udlændingen ikke har et lovligt opholdsgrundlag og skal udrejse, men at tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet i den givne situation vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31.

8.3 Flygtningekonventionens artikel 1, litra F (udelukkelsesgrundene).

Efter Flygtningekonventionens art. 1, litra F, finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a),
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b),
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der er eller vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, *udelukkes* fra at opnå beskyttelse efter disse bestemmelser.

Disse udelukkelsesgrunde anvendes i praksis også i forhold til personer, der er eller vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger således findes at opfylde betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er det herefter en konkret vurdering, om der er alvorlige grunde til at antage, at den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse på dette grundlag som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, domstolene, henvendelser fra krigsretter og tredjemands vidneudsagn kan føre til sådanne overvejelser.

For en nærmere gennemgang af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde henvises til Flygtningenævnets 8. beretning, 1999, s. 173-180.

Nævnet har i beretningsperioden meddelt afslag i 3 sager under henvisning til, at ansøgerne måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men var udelukket fra beskyttelse efter art. 1F:

Nævnet **stadfæstede** den **4. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende to mandlige statsborgere fra Iran, født i 1965 og 1973. Begge indrejst i september 1999. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne som følge af en flykapping sammenholdt med deres øvrige forhold ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse af de i udlændingelovens § 7, stk. 1, anførte grunde. Ansøgerne havde i 1993 gjort sig skyldige i flykapping. Forbrydelsen måtte anses for alvorlig, og den kunne ikke anses for således motiveret i politiske forhold, at forbrydelsen kunne anses for politisk. Ansøgerne var ved en russisk domstol idømt 5 og 5½ års fængsel for forbrydelsen, og ansøgerne blev løsladt for afsoning i august 1997. Spørgsmålet var, om den omstændighed, at ansøgerne således havde afsonet deres straf, i det foreliggende tilfælde skulle bevirke, at udelukkelsesklausulen ikke blev bragt i anvendelse overfor dem. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt at art. 1F(b) udelukkede ansøgerne fra at opnå asyl i det foreliggende tilfælde, uanset at de havde afsonet deres straf. Flertallet lagde vægt på, at uanset at det var udgangspunktet, at en ansøger, der havde afsonet sin straf, ikke skulle udelukkes fra at få asyl, fandt art. 1F(b) også anvendelse på tilfælde, hvor selve handlingen var så grov, at ansøgere skulle afskæres fra at opnå asyl. Flertallet fandt, at flykappingen var en sådan grov handling, og at der skulle foreligge særlige undskyldende omstændigheder for, at en sådan handling ikke skulle udelukke en ansøger fra at opnå asyl. Flertallet fandt ikke, at der i den foreliggende situation forelå sådanne undskyldende omstændigheder. Ved denne vurdering lagde flertallet vægt på, at ansøgerne tidligere havde rejst til andre republikker indenfor det tidligere Sovjetunionen, og at flykapping således ikke var den eneste måde for ansøgerne at flygte fra Aserbajdsjan. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter der ikke kunne meddeles ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/154

Nævnet **stadfæstede** den **2. juli 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1938. Indrejst i juli 1999. Ansøgeren havde været stabschef for den irakiske hær, og han havde tillige fungeret som militær rådgiver for Saddam Hussein. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse af 28. februar 2001 til grund, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ifølge Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 art. 1F(a) skulle konventionen "ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod". Udlændingestyrelsen nedlagde påstand om, at den anførte udelukkelsesgrund fandt anvendelse i denne sag. Den for ansøgeren beskikkede advokat bestred anvendelsen af bestemmelsen og gjorde gældende, at ansøgeren alene efter ordre havde afgivet 1. og 5. korps til Anfal-kampagnen, der blev ledet af Al-Majid, og at han ikke havde deltaget i eller givet ordrer

til nogen aktion i Nordirak, samt at han ville være blevet henrettet, såfremt han havde nægtet at parere ordre. Udlændingestyrelsen gjorde gældende, at uanset, at kampagnen blev ledet af Al-Majid, havde ansøgeren haft et sådant kendskab til forholdene, at betingelserne for at anvende udelukkelsesgrundene i art. 1F(a) var opfyldt, idet ansøgeren havde haft et ansvar og havde haft mulighed for at vælge og først var flygtet fra Irak i 1996. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren var chef for den irakiske hærs generalstab fra 1987 til 1990, og således indtog denne stilling under Anfal-kampagnen mod kurderne i Nordirak 1987 til 1989. Det fremgik af de foreliggende oplysninger om kampagnen, at områder i de kurdiske beboede dele af det nordlige Irak systematisk blev ødelagt ved nedbrænding, nedrivning og bombing, og at den kurdiske befolkning blev udsat for evakueringer, deporteringer, fængslinger, henrettelser og forsvindinger, samt at der blev anvendt kemiske våben, blandt andet mod Halabja den 16. marts 1988 og andre lokaliteter (opregnet i appendix C til Iraq's Crime of Genocide af Human Rights Watch/ Middle East). Flygtningenævnet fandt, at der ved de anførte handlinger var tale om en forbrydelse mod menneskeheden og en overtrædelse af Genevekonventionen af 12. august 1949 om beskyttelse af civilpersoner i krigstid. Det fremgik endvidere af baggrundsoplysninger, at lederen af Anfal-kampagnen var Ali Hassan Al-Majid, der var udstyret med ekstraordinære beføjelser. Det fremgik ligeledes af oplysningerne og også af ansøgerens forklaring, at hærens 1. og 5. korps deltog i operationen. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren som stabschef for hæren havde stillet de pågældende styrker til rådighed for kampagnen. Uanset at dette var sket efter ordre, fandt Flygtningenævnet, at der forelå sådanne som i konventionens art. 1F(a) anførte alvorlige grunde til at antage, at ansøgeren herved havde medvirket til en forbrydelse mod menneskeheden. Det bemærkedes, at ansøgeren under nævnsmødet havde forklaret, at han, også efter han var blevet bekendt med bombningen med kemiske våben af Halabja, var fortsat med at stille hærenheder til rådighed for kampagnen. Ansøgeren havde herved medvirket til, at styrker, som Al-Majid havde rådighed over, kunne gennemføre deres overgreb på civilbefolkningen. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren, der på intet tidspunkt havde taget afstand fra operationerne, som chef for hærens generalstab havde været i en sådan overordnet position og måtte antages at have haft et sådant kendskab til operationen, at han havde haft et ansvar for overgrebene mod den kurdiske civilbefolkning i Nordirak. Dette gjaldt uanset, om han stillede korpsene til rådighed efter ordre, og overgrebene blev udført af hans underordnede. Flygtningenævnet tog ved vurderingen af, om ansøgeren kunne antages at have begået forbrydelser mod menneskeheden, udgangspunkt i UNHCR's retningslinier, der burde følges i bedømmelsen af ansvaret for den enkelte overordnede fra et undertrykkende regime, jf. UNHCR's "The Exclusion Clauses: Guidelines on their application", IV (ii) pkt. 41 og 42. BR10/155

I andre sager har nævnet taget stilling til, om ansøgerens forhold var omfattet af udelukkelsesgrundene, men har ikke fundet grundlag herfor.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte den **10. oktober 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1972. Indrejst i februar 2000. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet anført, at han i 1995 i Mosul blev anholdt af den irakiske efterretningstjeneste og beskyldt for at samarbejde med kurdiske oppositionsgrupper. Ansøgeren blev løsladt på betingelse af at samarbejde med sin fætter M og personen S, som var leder af ansøgerens klan. Kort før sin udrejse fik ansøgeren til opgave sammen med tre andre, heriblandt M, at slå en KDP-mand fra Dahuk ihjel. Ansøgeren deltog i et planlægningsmøde for attentatet. Imidlertid blev planen afsløret, før den blev ført ud i livet. Hvis ikke planen var blevet afsløret, ville ansøgeren have deltaget i attentatet, idet han var nødsaget hertil. Efterfølgende blev M dræbt i sin bil, og ansøgeren udrejste af hjemlandet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var etnisk kurder fra det nordlige Irak, hvor ansøgeren var født og opvokset. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde efter ansøgerens forklaring videre til grund, at ansøgeren i forbindelse med tilbageholdelsen i 1995 blev tvunget til at acceptere at samarbejde med de irakiske myndigheder, at ansøgeren meddelte oplysninger om kurdiske forhold til sin fætter M, der var dobbeltagent, og rejste mellem Zakho og Mosul, at S, der var ledende medlem af ansøgerens klan, samarbejdede med de irakiske myndigheder, at ansøgeren blev pålagt at deltage i et attentat mod en KDP-officer, hvilket imidlertid blev afsløret, og at ansøgeren udrejste efter at have skjult sig i en kort periode. Flygtningenævnets flertal fandt ikke, at de foreliggende oplysninger om attentatforsøget gav tilstrækkeligt grundlag for at henføre ansøgerens forhold under flygtningekonventionens art. 1F(b). Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt flertallet herefter ikke, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til nogen del af Irak. BR10/156

8.4 Udlændingelovens § 10

Såfremt en asylansøger forud for indrejsen i Danmark er dømt for en strafbar handling, som kunne have medført udvisning efter reglerne i udlændingelovens §§ 22, 23 og/eller § 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, kan der efter § 10, stk. 1, nr. 1, alene meddeles opholdstilladelse efter § 7, såfremt særlige forhold taler herfor.

Begår en udlænding kriminalitet her i landet, der medfører udvisning, følger det af udlændingelovens § 10, stk. 2, at der kan meddeles opholdstilladelse efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler imod.

Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning 1326/1997, at sådanne særlige grunde i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet.

Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet sammenholdt med straffens længde. Bestemmelsen har ofte været anvendt i forbindelse med domme for narkotikakriminalitet, men har i beretningsperioden også været anvendt i forbindelse med andre grovere straffelovovertrædelser.

8.5 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter §§ 7-8, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udsendelsen vil være i strid med refolementforbuddet i § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 2.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jfr. § 53 a, stk. 2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren, som udgangspunkt mindst seks måneder forud for prøveløsladelsen.

Udlændinge, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refolementsforbuddet i § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som et spørgsmål om, hvorvidt der er grundlag for at genoptage sagen.

8.6 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 10 og § 49 a

8.6.1 Sager hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl, allerede fordi ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Nævnet **stadfæstede** den **28. marts 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1962. Indrejst i september 1984. I januar 1985 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2, (nuværende § 7, stk. 2), blandt andet fordi klagerens pas var udløbet. Det fremgik af klagerens oprindelige asylsag, at han aldrig havde været politisk aktiv, men at han sympatiserede med shahens styre. I januar 1979 blev klageren fængslet i 15 dage, idet han blev pågrebet på vej til skole med løbesedler. Klageren blev løsladt med pålæg om ikke at have politiske aktiviteter. Ansøgeren blev to gange siden anholdt og fængslet på grund af usømmelig optræden samt forsøg på ulovlig udrejse. Han blev begge gange løsladt uden yderligere retsskridt. Efter indrejsen i Danmark deltog

klageren i begyndelsen af 1990'erne i forskellige aktiviteter til fordel for Mujahedin-bevægelsen og imod styret i Iran. Ved Østre Landsrets dom af maj 1999 blev klageren idømt 5 års fængselsstraf samt udvisning for bestandigt for narkotikakriminalitet. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at det forhold, som oprindeligt medførte asyl, ikke længere kunne begrunde asyl. Det samme gjaldt med hensyn til oplysningerne om klagerens færden og aktiviteter forud for indreisen i 1984, som lå langt tilbage i tiden. De af klageren oplyste aktiviteter under opholdet i Danmark i begyndelsen af 1990'erne kunne heller ikke begrunde asyl, idet de alene havde været af begrænset omfang og ikke kunne antages at have profileret klageren i forhold til myndighederne. Hertil kom, at klageren ikke havde været medlem af noget politisk parti, at han havde et gyldigt iransk pas, og at han i 1995 og 1996 legalt rejste ind og ud af Iran tre gange. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at den i Danmark pådømte narkotikakriminalitet kunne begrunde asyl. Flertallet lagde herved vægt på, at der ikke efter det foreliggende var holdepunkter for at antage, at myndighederne var bekendt med forholdet. Det kunne efter det oplyste heller ikke antages, at klagerens familie eller andre i givet fald skulle informere myndighederne herom. Flygtningenævnet kunne således tiltræde, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens §§ 31 og 49 a. BR10/157

Nævnet **stadfæstede** den **14. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon, født i 1978. Indrejst i oktober 1994 og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren var idømt fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, (røveri) og indrejseforbud i 10 år. Ansøgeren, der var født og opvokset i Beirut, kom til Danmark for cirka otte år siden sammen med sine forældre og søskende. Han var siden blevet dansk gift. Han havde en grandfætter i Libanon. Han havde ikke personligt problemer med myndighederne i Libanon. Ansøgerens fader var højtstående officer inden for PFLP. Der kom ofte soldater fra PFLP og Amal til familiens bopæl for at lede efter faderen, der imidlertid var udrejst til Danmark i 1993. Ved disse lejligheder blev ansøgerens storebroder slået, og der blev ødelagt møbler i lejligheden. Ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet frygtede ansøgeren de personer, som efterstræbte faderen. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at der forelå omstændigheder, der, jf. udlændingelovens § 31, var til hinder for, at ansøgeren blev udsendt til Libanon. Flygtningenævnet lagde herved navnlig vægt på, at ansøgeren ikke selv havde været politisk aktiv, og at han efter faderens udrejse opholdt sig i Libanon i et år, uden at han blev udsat for asylbegrundende overgreb, hverken fra de libanesiske myndigheders side, fra PFLP, eller andre organisationers side. Nævnet bemærkede i den forbindelse endvidere, at faderens aktiviteter lå langt tilbage i tiden. Ansøgeren var, som statsløs palæstinenser fra Libanon, som udgangspunkt omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at det af de ovenstående grunde måtte lægges til grund, at ansøgeren ville kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Under hensyn til, at ansøgeren var født og opvokset i Libanon og havde opholdt sig der, indtil han som 16-årig udrejste til Danmark, fandt Flygtningenævnet under de foreliggende omstændigheder, hvor ansøgeren ved dom var udvist af Danmark, uanset at ansøgeren ikke havde nære familiemedlemmer i Libanon, at Libanon måtte anses at være nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. BR10/158

Flygtningenævnet **stadfæstede** den **8. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo-provinsen i Jugoslavien, født i 1971. Indrejst i 1992. I 1996 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved Vestre Landsrets dom i juni 1997 blev ansøgeren idømt fængselsstraf i to år samt indrejseforbud i ti år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. og 2. pkt. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren ønskede ikke at medvirke ved udsendelsen. Ved domme afsagt af retten i Assens i december 1998 blev ansøgeren idømt fængsel i 50 dage for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 40, stk. 1, og § 61, stk. 2. Ansøgeren fik ved dommen indrejseforbud i tre år. I februar 1999 traf Udlændingestyrelsen en afgørelse, hvorefter Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgningen om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 ikke kunne imødekommes jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, uanset at ansøgeren ved en tilbagevenden til Forbundsrepublikken Jugoslavien risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen fandt endvidere, at ansøgeren ikke kunne udsendes til Forbundsrepublikken Jugoslavien eller et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Forbundsrepublikken Jugoslavien, idet han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, 1. pkt. Den 6. april 1999 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet Flygtningenævnet kunne tiltræde, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kunne ligeledes tiltræde, at der efter karakteren af den af ansøgeren begåede kriminalitet sammenholdt med straffens længde forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på sin ansøgning om

opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren, såfremt han ikke udrejste frivilligt, ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Forbundsrepublikken Jugoslavien eller et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Forbundsrepublikken Jugoslavien, idet han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. udlændingelovens § 31. Den 9. marts 2001 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgeren efter en vurdering på baggrund af udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, kunne udsendes til Kosovo-provinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, idet han ikke risikerede en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** tiltrådte af de grunde, der var anført i Udlændingestyrelsens afgørelse, at ansøgeren ikke risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til Kosovo-provinsen, ligesom der ikke var andre grunde til, at udsendelse ikke kunne ske, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet fandt således, at ansøgeren ikke længere risikerede forfølgelse som følge af, at han ikke ønskede at deltage i krigen i 1992 eller som følge af, at han stammede fra Kosovo. Flygtningenævnet tiltrådte endvidere, at ansøgeren ikke risikerede forfølgelse fra UCK eller personer med tilknytning til UCK. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7 og § 31, som følge af at privatpersoner, som ansøgeren måtte skyldte penge i forbindelse med den begåede kriminalitet, havde opsøgt ansøgerens far i Kosovo. BR10/159

Nævnet **stadfæstede** den **12. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, født 1963. Indrejst i 1990. I 1991 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren var født i Hargeisa Somalia og tilhørte Isaq-klanen. Fra 1983 til 1989 var ansøgeren medlem af Somali National Movement (SNM). I 1982 og 1983 dræbte den somaliske regering tilhængere af SNM, og ansøgerens far, bror og fætter blev dræbt, og en anden bror blev fængslet. Under Flygtningenævnets behandling af sagen forklarede ansøgeren endvidere, at hans bror i 1983 dræbte fem personer fra en anden klan, og at ansøgerens klan derfor var kommet i konflikt med denne klan, og at to af ansøgerens brødre blev dræbt under konflikten. Ansøgeren forklarede endvidere, at han var efterlyst i Somalia. Ved endelig dom afsagt af Vestre Landsret i 2000 blev ansøgeren idømt fængsel i tre år for overtrædelse af straffelovens § 125a, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, samt udvisning med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** fandt i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse af 20. august 2001 ikke, at der var forhold, der var til hinder for, at ansøgeren kunne udsendes til det nordvestlige Somalia, jf. udlændingelovens § 31. Der blev herved lagt vægt på, at ansøgeren var født og opvokset i Hargeisa-området i det nordvestlige Somalia, at SNM efter Udlændingestyrelsens baggrundsoplysninger støttede den siddende regering, at der ikke skete videre i anledning af den ransagning, der fandt sted på ansøgerens bopæl, samt at den lå langt tilbage i tid, og at ransagningerne foregik under det tidligere styre, at faderens tilknytning til SNM og drabet på faderen i 1983 lå langt tilbage i tid, og at den politiske situation i Somalia var ændret siden, og at Isaq-klanen var dominerende i Somaliland. Uanset om det måtte blive lagt til grund, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, blev der ikke fundet grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, idet det blev fundet, at særlige grunde talte herimod, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2. Der blev herved lagt vægt på, at ansøgeren var blevet idømt en straf af fængsel i tre år, at det fremgik af underrettens dom, at hovedparten af de forhold, ansøgeren blev dømt for, blev begået for egen vindings skyld, og at ansøgeren havde et organiseret samarbejde med andre personer i og uden for landets grænser. **Flygtningenævnet** forkastede de oplysninger, ansøgeren fremkom med under nævnets behandling af sagen, herunder at en ældre bror i 1983 havde dræbt fem personer i hjemlandet. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren hverken under Udlændingestyrelsens behandling af sagen i 1990 eller under en afhøring hos politiet i 2001 havde nævnt noget om disse drab. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at nogle under nævnsrådet fremlagte dokumenter - under henvisning til såvel form og indhold - kunne føre til et andet resultat. BR10/160

8.6.2 Sager hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, fordi ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, og hvor der ikke foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2.

Nævnet meddelte den **14. marts 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran, født i 1963. Indrejste i juni 1999, efter at Udlændingestyrelsen på UNHCR's anbefaling havde meddelt ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Ansøgeren var udrejst af Iran i 1985, idet han var deserteret fra militærtjeneste. Ansøgeren havde herefter opholdt sig i Indien, hvor han var blevet anerkendt som flygtning. I 1995 vendte ansøgeren illegalt tilbage til Iran af familiemæssige årsager. Ansøgeren opholdt sig cirka 6 måneder i Iran, hvorefter han udrejste til Thailand, idet han på grund af ulovlig udrejse ikke kunne vende tilbage til Indien. I 1998 rejste ansøgeren til Laos for at forlænge sit visum til Thailand. Under opholdet fik ansøgeren frarøvet sine personlige dokumenter og penge. Ansøgeren kunne herefter ikke forlænge sit visum

til Thailand, hvorfor han opholdt sig ulovligt i Laos. Ansøgeren udviklede et heroinmisbrug. Efter indrejsen i Danmark henvendte ansøgeren sig til kommunen og anmodede om hjælp til at komme ud af misbruget. Kommunen oplyste i den forbindelse, at han tidligst kunne forvente behandling efter 8 måneder. Under sit fængselsophold blev ansøgeren behandlet for misbruget, og han brugte ikke metadon længere.

Flygtningenævnet udtalte, at det fulgte af Udlændingestyrelsens afgørelse, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, at der forelå sådanne særlige grunde efter udlændingelovens § 10, stk. 2, at ansøgeren ikke kunne meddeles en sådan opholdstilladelse, men at ansøgeren ikke kunne udsendes til Iran, idet ansøgerens forhold var omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Det spørgsmål, der herefter forelå til afgørelse for Flygtningenævnet, var alene, om der forelå sådanne særlige grunde, som efter udlændingelovens § 10, stk. 2, talte imod, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af dette spørgsmål bemærkedes, at de pådømte overtrædelser af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, angik 2 røverier begået samme dag i forening med en anden gerningsmand. Det ene røveri blev begået i et bageri under anvendelse af kniv og med et udbytte på 2.000 kr. Det andet røveri blev begået på en servicestation under anvendelse af trusler og med et udbytte på godt 4.000 kr. Efter en bedømmelse af karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, for hvilken ansøgeren var idømt straf af fængsel i 1 år og 6 måneder, fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/161

Nævnet meddelte den **31. maj 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Irak, født i 1974. Indrejst i 1999. Ansøgeren var etnisk kurder og sunnimuslim. Ansøgeren var født og opvokset i Kandal, der var beliggende i den myndighedskontrollerede del af Irak. **Flygtningenævnet** lagde efter Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at han ved udrejsen var forfulgt af de grunde, der var anført i Flygtningekonventionen, eller at han risikerede en sådan forfølgelse, hvis han vendte tilbage. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. Det spørgsmål, der herefter forelå til afgørelse for Flygtningenævnet, var, om der forelå sådanne særlige grunde, som efter udlændingelovens § 10, stk. 2, talte imod, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved vurderingen af dette spørgsmål blev det bemærket, at de to overtrædelser af straffelovens § 245, stk. 1, som ansøgeren blev dømt for den 28. august 2000, blev begået under en episode på asylcenteret. Derudover var ansøgeren ved Østre Landsrets dom af 14. maj 2001 dømt for 2 røveriforsøg og et røveri begået inden for en måned mod en og samme person ved trussel med kniv. Efter en bedømmelse af karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet for hvilken ansøgeren var idømt straf af fængsel i henholdsvis 6 måneder og 1 år og 6 måneder, fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet henviste herved til, at det i betænkning nr. 1326/1997 side 831 var anført: "Med henblik på at fremhæve, at der skal foreligge særlige omstændigheder for at meddele afslag på opholdstilladelse efter §§ 7-8 til en udlænding, der har indrejseforbud, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for meddelelse af asyl, er den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, formuleret således, at opholdstilladelse efter §§ 7-8 kan gives, medmindre særlige grunde taler derimod. Sådanne særlige grunde kan i overensstemmelse med Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller at udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet. Tilsvarende antages at gælde for udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som påberåber sig § 7, stk. 2." BR10/162

Nævnet meddelte den **16. juli 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan, født i 1962. Indrejst i april 1998. I 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved Retten i Skives dom i juni 2000 blev klageren efter straffelovens § 216, stk. 1, § 261, stk. 1, og § 291, stk. 1, idømt fængsel i 1 år og 2 måneder samt udvist med indrejseforbud i 10 år i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 3. Ved Vestre Landsrets dom i 2000 stadfæstedes Retten i Skives dom af 6. juni 2000. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fulgte af Udlændingestyrelsens afgørelse, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, at der forelå sådanne særlige grunde efter udlændingelovens § 10, stk. 2, at klageren ikke kunne meddeles en sådan opholdstilladelse, men at klageren ikke kunne udsendes til Sudan, idet klagerens forhold var omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Det spørgsmål, der herefter forelå til afgørelse for Flygtningenævnet, var alene, om der forelå sådanne særlige grunde, som efter udlændingelovens § 10, stk. 2, talte imod, at klageren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved vurderingen af dette spørgsmål bemærkedes, at klageren blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, og § 261 for at have frihedsberøvet en kvinde, som var hans

bekendt, og at have tiltvunget sig samleje med hende ved at fastholde hende og ved at slå hende i ansigtet og på kroppen og vride hendes arme og fingre rundt. Efter en bedømmelse af karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, for hvilken klageren var idømt en straf af fængsel i 1 år og 2 måneder, fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå sådanne særlige grunde, at klageren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/163

Nævnet meddelte den **9. november 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia, født i 1969. Indrejst i 1996. I maj 1997 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved endelig dom afsagt af Vestre Landsret den 27. februar 2001 blev ansøgeren idømt fængsel i 1 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens §§ 232, 285, stk. 1, jf. § 276, jf. § 21, § 216, stk. 1, jf. § 21, politivedtægten og våbenloven. Ansøgeren blev tillige udvist af landet med indrejseforbud i ti år. Ved dommens bestemmelse om udvisning bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 32. Ansøgeren stammede fra Mogadishu og tilhørte Midgan-klanen. Ansøgerens familie var blevet overfaldet og hans onkler dræbt. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren fortsat isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter en bedømmelse af karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet for hvilken ansøgeren var idømt en fællesstraf af fængsel i 1 år og 6 måneder, fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, skulle meddeles afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. BR10/164

8.6.3 Sager hvor ansøgeren anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor der foreligger sådanne særlige grunde som omtalt i § 10, stk. 2, at ansøgeren ikke skal meddeles opholdstilladelse, hvorfor der må foretages en vurdering i forhold til forbuddet mod refolement i § 31.

Nævnet **stadfæstede** den **19. januar 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1962. Indrejst i maj 1991. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at han i 1990 blev arresteret af de iranske myndigheder i forbindelse med uroligheder opstået under en fodboldkamp. Ansøgeren blev herefter tilbageholdt og udsat for tortur. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse og blev undergivet meldepligt. I marts 1993 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I juni 1998 blev ansøgeren idømt fem års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191. Ansøgeren blev samtidig udvist af Danmark for bestandig. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at Udlændingestyrelsen i nævnsmødet havde tilkendegivet, at styrelsens afgørelse i sagen indebar, at ansøgeren isoleret omfattedes af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at der forelå sådanne særlige grunde efter § 10, stk. 2, at ansøgeren ikke kunne gives en sådan opholdstilladelse, men at ansøgeren ikke tvangsmæssigt kunne udsendes til Iran, idet ansøgerens forhold var omfattet af § 31, stk. 2, 1. pkt. Flygtningenævnet fandt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerede forhold, der var omfattet af enten udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, at det gav anledning til tvivl om ansøgerens forklaring, at ansøgeren havde forklaret forskelligt om, hvorvidt han var frihedsberøvet i 14 eller 24 måneder, ligesom ansøgeren havde forklaret uklart om, hvad der blev fundet ved myndighedernes ransgning af ansøgerens bolig og om omstændighederne ved ansøgerens løsladelse eller udeblivelse efter fængselsorlov i 48 timer. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren forud for udrejsen af Iran i april 1991 ikke var politisk aktiv, og at frihedsberøvelsen af ansøgeren skete i forbindelse med en massedemonstration i forbindelse med en fodboldkamp, nu for cirka 10 år siden. Efter en samlet vurdering fandt nævnet herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran kunne antages at være i de iranske myndigheders søgelys på en sådan måde, at ansøgeren omfattedes af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet lagde herefter i overensstemmelse med styrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set ved en tilbagevenden til Iran ansås for at være i en situation, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren havde været offentligt omtalt i forbindelse med straffesagens behandling i Danmark, fandtes ikke at kunne føre til en anden vurdering. Ved vurderingen af, om der herefter forelå sådanne særlige grunde, som efter udlændingelovens § 10, stk. 2, talte imod, at ansøgeren herefter kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, fandt et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at den pådømte overtrædelse af straffelovens § 191, for hvilken overtrædelse ansøgeren ved Højesterets dom i juni 1998 blev straffet med fængsel i 5 år, måtte anses for en særlig farlig forbrydelse, der måtte antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme eller helbred. Om baggrunden for kriminaliteten havde ansøgeren henvist til, at han var udsat for pres og trusler, idet han, grundet sit narkomisbrug, havde oparbejdet en betydelig gæld. Flertallet bemærkede, at selvom ansøgeren havde været i en vanskelig situation grundet sit misbrug og udsat for pres og trusler, måtte den pådømte kriminalitet vurderes som anført, også selvom ansøgeren efter pågribelsen havde ydet værdifuld bistand til politiet i forbindelse med efterforskningen af sagen. Flertallet fandt sammenfattende, at det oplyste om ansøgerens personlige forhold

forud for den pådømte kriminalitet i forbindelse med pådømmelsen og efterfølgende førte til, at der forelå sådanne særlige grunde, som indebar, at ansøgeren ikke meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der var enighed i nævnet om, at ansøgeren henset til styrelsens afgørelse ikke tvangsmæssigt kunne udsendes til Iran, idet ansøgeren er anset for omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt. BR10/165

Nævnet **stadfæstede** den **6. september 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1971. Indrejst i 1988. Ansøgeren var under sit ophold i Danmark konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren var etnisk kurder og havde været medlem af og aktiv for PKK. Ansøgeren var i Danmark idømt tre år og ni måneders fængsel samt indrejseforbud for bestandig for overtrædelse af narkotikalovgivningen. Et **flertal** af Flygtningenævnets medlemmer lagde vægt på, at ansøgeren havde oplyst, at han siden 1994 havde været medlem af PKK, at han havde deltaget i demonstrationer og andre aktiviteter for PKK, og at han var blevet afkrævet og havde betalt store beløb til PKK. Endvidere havde han sammen med sin bror, der havde asyl i Sverige på grund af sit tilhørsforhold til PKK, haft en kurdisk restaurant i Danmark. Endvidere lagde flertallet vægt, på at det fremgik af Vestre Landsrets retsbog, at ansøgeren i landsretten forklarede om sine betalinger til PKK, og at et vidne, der havde været politiets meddeler, under sin vidneforklaring oplyste, at han selv var kurder og havde forbindelse til det tyrkiske politi samt havde givet det tyrkiske politi oplysninger om en medtalt, der ligeledes var kurder. Vidnet afleverede et dokument, der fremstod som en arrestordre på ansøgeren. Dette dokument var af Udenrigsministeriets kilde vurderet som falsk, men det måtte opfattes som et forsøg fra vidnets side på at hjælpe ansøgeren til at undgå tilbagesendelse til Tyrkiet. En samlet vurdering af disse oplysninger førte for flertallet til, at det ikke kunne udelukkes, at de tyrkiske myndigheder sad inde med oplysninger om ansøgeren, der bevirkede, at de tyrkiske myndigheder ville opfatte ansøgeren som PKK-medlem. Flertallet fandt herefter og efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for hjemvendte asylansøgere og for PKK-medlemmer i Tyrkiet, at ansøgeren risikerede overgreb fra myndighedernes side ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flertallet fandt således, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren var imidlertid straffet med fængsel i tre år og ni måneder for alvorlig narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. Der var derfor særlige grunde, der talte imod, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2. Flertallet fandt imidlertid af de grunde, der var anført vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, at ansøgeren ikke måtte udsendes tvangsmæssigt til Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1. BR10/166

Nævnet **stadfæstede** den **17. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet, født i 1963. Indrejst i december 1980. I marts 1995 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I juli 1996 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet fandt isoleret set, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at der ikke forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren kunne meddeles asyl i Danmark, jf. en analogi af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1. I juni 2001 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til, at der efter arten og grovheden af den begåede kriminalitet stadig forelå sådanne grunde, at ansøgeren burde meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. den nugældende udlændingelovs § 10, stk. 2. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med afgørelsen fra Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet fortsat risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det følger herefter af udlændingelovens § 10, stk. 2, 1. pkt., at opholdstilladelse kan gives, med mindre særlige grunde taler derimod. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at sådanne særlige grunde i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller at udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet. Det fremgår videre af forarbejderne, at der i forbindelse med afgørelsen skal foretages en vurdering af grovheden af den kriminalitet, der har begrundet udvisningen. Ansøgerens advokat havde i sit indlæg til sagen henvist til, at de forhold, ansøgeren ved Østre Landsrets dom i 1993 blev fundet skyldig i, var begået i august/begyndelsen af september 1991 og i januar 1992 og således var over eller næsten 10 år gamle, og at ansøgeren havde haft fast ophold her i landet siden 1980. Advokaten gjorde således gældende, at der ikke, eller i hvert fald ikke længere, var sådanne særlige grunde, der talte imod meddelelse af opholdstilladelse til ansøgeren efter udlændingelovens § 7. Et **flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at ansøgeren ved Højesterets dom i 1994 blev idømt fængsel i syv år for overtrædelse af straffelovens § 191, og at der således var tale om en meget grov kriminalitet. Uanset den forløbne tid siden forholdene blev begået, og uanset at straffen var udstået, fandt flertallet, at en vurdering af kriminalitetens grovhed også nu førte til, at særlige grunde talte mod meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, 1. pkt., sammenholdt med udlændingelovens § 7, stk. 1. BR10/167

Nævnet **stadfæstede** den **21. november 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, født i 1966. Indrejst i juli 1992. I maj 1992 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 2. Som asylmotiv havde ansøgeren henvist til, at han var etnisk balouchi. Som studerende havde ansøgeren arrangeret demonstrationer mod regimet. Som følge heraf blev ansøgeren idømt to års fængsel. Efter endt afsoning fik ansøgeren frataget retten til at studere. Ansøgeren hjalp herefter organisationen Jonbesh Khalg Balouch med at fragte pakker og medlemmer til den pakistanske grænse. I 1990 blev ansøgerens aktiviteter opdaget af myndighederne, og ansøgerens bopæl blev omringet. Det lykkedes ansøgeren at flygte, hvorefter han udrejste til Pakistan. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren aktiviteter for en organisation, der kæmpede for Balouchistans selvstændighed. I april 1998 blev ansøgeren idømt syv års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191. Ansøgeren blev samtidig udvist af Danmark for bestandig. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at der efter karakteren og grovheden af den af ansøgeren begået kriminalitet, for hvilken der var udmålt en straf af fængsel i syv år, forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, ikke skulle meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Iran, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. BR10/168

Kapitel 9

Flygtningenævnets praksis i ambassadesager (udlændingelovens § 7, stk. 4)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, har en udlænding, der kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befinder sig her i landet, krav på opholdstilladelse i Danmark, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Der er således to betingelser i bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, som skal være opfyldt, forinden en udlænding har krav på opholdstilladelse. Ansøgeren skal være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og Danmark skal være nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

I forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, skal vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i henhold til udlændingelovens § 46 b, påse, at ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark. Såfremt ansøgningen ikke indeholder oplysninger til belysning af ansøgerens tilknytning til landet, kan vedkommende danske repræsentation i udlandet afvise at modtage ansøgningen. En beslutning om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Endvidere vil en ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, blive afvist i den indledende fase, såfremt ansøgeren opholder sig i et andet EU-land, jf. bestemmelsen i § 7, stk. 4, 2. pkt. Afgørelse herom træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, jf. udlændingelovens § 48 d.

9.1 Generelle bemærkninger vedrørende Flygtningenævnets prøvelse

I størstedelen af de sager, der påklages til Flygtningenævnet, har Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, allerede fordi den pågældende ikke har en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I disse sager vurderer nævnet således alene, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Finder Flygtningenævnet, at Danmark ikke må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse, og der tages således ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Finder nævnet derimod, at Danmark må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse, vil sagen i almindelighed blive hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** den **6. juli 2001** sagen vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, født i 1937. Ansøgeren var enke, og hendes eneste datter opholdt sig i Danmark. Ansøgeren boede sammen med datteren, indtil datteren i 1997 flyttede til Danmark. Ansøgeren havde telefonisk kontakt med datteren flere gange månedligt, ligesom datteren en gang om måneden sendte 100 USD til ansøgeren. Ansøgeren havde ikke andre slægtninge. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens eneste nulevende slægtning var datteren i Danmark. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren og referencen boede sammen, da familiens hus blev bombet, hvorved ansøgerens ægtefælle og øvrige børn blev dræbt, og at denne begivenhed var den direkte anledning til ansøgerens og referencens flugt. Flygtningenævnet lagde endelig til grund, at referencen i væsentligt omfang havde bidraget økonomisk til ansøgerens ophold i Etiopien. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet, at der bestod et sådant tilknytningsforhold mellem ansøgeren og referencen, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, såfremt ansøgeren kunne anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Sagen blev herefter hjemvist til Udlændingestyrelsen til afgørelse af, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. BR10/169

Finder Udlændingestyrelsen efter fornyet behandling, at ansøgeren ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, påklages sagen på ny til Flygtningenævnet.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** den **24. oktober 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina, født i 1957 (M) og 1958 (K), samt et barn. Den kvindelige ansøgers forældre samt hendes broder var bosat i Danmark. Ansøgerne modtog ikke økonomisk støtte fra den kvindelige ansøgers forældre, men de var i såvel telefon- som brevkontakt. Ansøgerne så senest den kvindelige ansøgers forældre i 1992. Den 17. november 2000 hjemviste Flygtningenævnet sagen, idet nævnet fandt det væsentligt, at der var taget stilling til, hvorvidt ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Den 5. marts 2001 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, dels fordi Udlændingestyrelsen ikke fandt, at ansøgerne havde en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, og dels fordi Udlændingestyrelsen ikke fandt, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne var etniske muslimer fra Banja Luka, der var beliggende i Republika Srpska, at ansøgerne ikke havde været politiske aktive, at de flygtede fra hjembyen i oktober 1992 i forbindelse med borgerkrigen i området, og at ansøgerne herefter tog ophold i Kuala Lumpur i Malaysia, hvor de siden havde opholdt sig. Selv om det efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke burde kræves, at ansøgerne tog ophold i hjembyen, fandtes de efter en samlet vurdering af deres forhold at kunne tage ophold i Føderationsområdet, hvor de ikke risikerede overgreb fra myndighederne. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet ikke kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne havde været forfulgt ved udrejsen eller ved en tilbagevenden til Føderationsområdet ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. BR10/170

Hvis det efter nævnets praksis er åbenbart, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, for at meddele opholdstilladelse er opfyldt, bliver sagen dog afgjort af nævnet og således ikke hjemvist til styrelsen.

Som eksempel kan nævnes:

Flygtningenævnet meddelte den **24. august 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1953, samt fire børn. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at der forelå overensstemmende og troværdige oplysninger fra ansøgeren og referencen, der var ansøgerens søn. Det lagdes herefter til grund, at referencens ældste broder var officer i Dostums styrker, og var som en anden broder, der også kæmpede for Dostum, blevet dræbt i kamp mod Taleban, og at referencen herefter blev forsøgt hvervet til kamptjeneste. Referencen havde, bortset fra kort tids tjeneste ved fronten, fælles bopæl med sine forældre og sine søskende, indtil referencens fader arrangerede referencens udrejse i 1997. Referencen var 15 år gammel, da han kom til

Danmark. Faderen blev dræbt i forbindelse med Talebans overtagelse af Mazar E Sharif, og ansøgeren flygtede med de hjemmeboende fire børn i august 1998 til Islamabad på grund af Talebans trusler mod hjemmet. Referencen havde opretholdt kontakt pr. brev og telefon med ansøgeren og havde i et vist omfang sendt penge. I 1999 var referencen i forbindelse med sin faders begravelse en måned i Pakistan, hvor han opholdt sig sammen med ansøgeren og sine fire søskende. Det fremgik af oplysningerne, at referencens fader havde været forretningsdrivende i Mazar E Sharif med ret gode økonomiske vilkår, og at han havde haft forskellige opgaver for Khad. Under hensyn til det oplyste om familiens forhold i Mazar E Sharif, herunder tilknytningen til Dostum, fandtes ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan at risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom Danmark under hensyn til det oplyste om tilknytningen mellem ansøgeren og referencen måtte anses for nærmest til at yde ansøgeren og dennes fire børn beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR10/171

9.2 Beskyttelsesbehovet

Ved vurderingen af, om Danmark er nærmest til at yde den pågældende beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, foretager nævnet en afvejning af ansøgerens tilknytning til Danmark, herunder en konkret vurdering af den faktiske tilknytning til herboende slægtninge. Finder nævnet, at ansøgeren har en særlig tilknytning til Danmark, vurderer nævnet herefter ansøgerens tilknytning og beskyttelsesmuligheder i det aktuelle opholdsland.

Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte **den 6. juni 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1935, samt tre børn. Ansøgeren var etnisk hazara. Ansøgerens ægtefælle var blevet dræbt i hjemlandet. Efterfølgende var ansøgeren udsat for flere ransagninger. I 1995 indrejste referencen i Danmark. I 1996 udrejste ansøgeren sammen med sine tre børn illegalt til Iran. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne, den herboende references moder og tre yngre søskende, opholdt sig illegalt i Iran, hvor de blev forsørget af den herboende reference. Ansøgerne havde ikke andre familiemedlemmer uden for hjemlandet. Under hensyn hertil og til, at den herboende reference var mindreårig ved indrejsen til Danmark, at han i 1997 rejste til Iran og fandt ansøgerne samt til de seneste baggrundsoplysninger om forholdene for afghanske flygtninge i Iran, hvoraf det fremgår, at der, særligt for hazaraer, var risiko for tilbagesendelse til hjemlandet, fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at Danmark var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Da det efter oplysningerne om forfølgelsesrisikoen i referencens sag endvidere måtte lægges til grund, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, meddelte Flygtningenævnet ansøgerne opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. BR10/172

I tilfælde, hvor asylansøgeren ikke opfylder betingelserne om en særlig tilknytning til Danmark, er der derimod ikke anledning til at tage stilling til spørgsmålet om beskyttelsesmuligheder i opholdslandet.

9.3 "Herboende nære slægtninge"

Ved afgrænsningen af kriteriet "herboende nære slægtninge" har Flygtningenævnet anlagt en praksis, hvorefter man i den enkelte sag søger at vurdere den faktiske tilknytning, som ansøgeren har til herboende slægtninge. I denne vurdering tillægges graden af slægtskabet mellem ansøgeren og den herboende nære slægtning stor betydning, hvorefter ægtefæller, forældre, børn og søskende vil være omfattet af begrebet. Graden af slægtskabet indgår endvidere som en del af en række andre momenter, som tillægges vægt i forbindelse med vurderingen af den enkelte ansøgers tilknytning til Danmark, og det vil afhænge af det konkrete tilfælde, hvilken vægt de enkelte forhold tillægges. Forhold, der i øvrigt indgår i denne vurdering, kan være, om ansøgeren og referencen havde et bofællesskab inden udrejsen, om ansøgeren har stiftet selvstændig familie i hjemlandet, om referencen har bidraget til ansøgerens forsørgelse, og om der er familiemedlemmer i ansøgerens hjemland eller i andre lande.

For så vidt angår ægtefæller og mindreårige børn, meddeles der sjældent opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, idet de som udgangspunkt meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3. Efter indrejsen kan de pågældende, når betingelserne herfor er opfyldt, meddeles konsekvensstatus.

Som eksempler på vurdering af tilknytningen til de herboende slægtninge kan nævnes:

9.3.1 Forældre

Flygtningenævnet meddelte **den 9. august 2001** opholdstilladelse (**F-status**) til to kvindelige statsborgere fra Irak (søstre), født i 1976 og 1979. Ansøgerne var født og opvokset i Kuwait. Under krigen i 1991 blev familien fordrevet til Irak. I 1997 forlod ansøgernes fader den fælles bopæl for derefter at flygte til Danmark. I 1997 udrejste ansøgerne sammen med deres moder og lillebroder til Jordan, idet de på grund af faderens aktiviteter risikerede forfølgelse fra de irakiske myndigheder. I 2000 blev ansøgerens moder og lillebroder familiesammenført med ansøgerens fader i Danmark. Ansøgerne havde ingen slægtninge tilbage i Irak eller Jordan. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at en væsentlig del af ansøgernes familie opholdt sig i Danmark, og at ansøgernes moder og lillebroder havde opnået opholdstilladelse i Danmark. Under hensyn til det oplyste om den nære kontakt mellem ansøgerne og referencerne, herunder at faderen i et vist omfang havde bidraget til ansøgernes underhold økonomisk, fandtes Danmark at være nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse ikke havde taget stilling til, om ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Ved vurderingen af, om sagen skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen til afgørelse af dette spørgsmål, bemærkede Flygtningenævnet, at ansøgerne fandtes omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde vægt på oplysningerne om ansøgernes families forhold i Irak samt på de generelle baggrundsoplysninger. På den baggrund fandtes opholdstilladelse at burde meddeles af Flygtningenævnet. Flygtningenævnet meddelte derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. stk. 2. BR10/173

9.3.2 Børn

Nævnet **stadfæstede** den **9. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan, født i 1932 (M) og 1938 (K). Den mandlige ansøger havde en ledende stilling i en større virksomhed i byen Charika i Kabul-provinsen. Han var kendt i området på grund af sin stilling og tilknytning til PDPA. I december 1995 blev ansøgernes ældste søn dræbt af Mujahedin. Herefter udrejste ansøgernes 2 andre sønner. Kort tid efter udrejste ansøgerne til Pakistan. Sønnerne indrejste i Danmark i 1996. Sønnerne var i brevkontakt med forældrene cirka hver 2. eller 3. måned og i telefonisk kontakt hver 3. eller 4. måned, men sendte ikke penge til dem. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne og en datter opholdt sig i Pakistan, og at endnu en datter opholdt sig i Prag, samt at ansøgerne havde to sønner i Danmark. Sønnerne havde begge stiftet selvstændig familie og havde ikke bidraget til ansøgernes forsørgelse under deres ophold i Pakistan. Ansøgerne og de to sønner i Danmark havde ikke i flere år haft fælles bopæl i Afghanistan. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke, at Danmark alene på grundlag af slægtskabet var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR10/174

Nævnet meddelte den **7. maj 2001** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1941, samt et barn. Ansøgeren var etnisk hazara og muslim af trosretning. I 1992 blev ansøgerens ægtefælle dræbt i Kabul. I september 1997 sendte ansøgeren den på det tidspunkt mindreårige søn (referencen) ud af Afghanistan, idet hun ikke ønskede, at han skulle aftjene militærtjeneste. Ansøgeren og sønnen havde fælles bopæl frem til dette tidspunkt, og de havde ikke set hinanden siden. I oktober 1998 udrejste ansøgeren af Afghanistan på grund af politiske forhold. Ansøgeren havde siden opholdt sig i Pakistan. Ansøgeren var medlem af Hezbe Vatan, hvor hun havde været politisk aktiv. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens eneste søn, referencen, boede sammen med ansøgeren og to søstre indtil udrejsen i slutningen af 1997, og at der siden havde været en sædvanlig tæt kontakt mellem ansøgeren og referencen, der udrejste som mindreårig og ikke havde stiftet selvstændig familie. Det måtte endvidere lægges til grund, at ansøgeren ikke opholdt sig sammen med anden familie. Under disse omstændigheder fandtes Danmark nærmest til at yde ansøgeren og hendes datter beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Det lagdes til grund, at ansøgeren havde samme grundlag for at få meddelt opholdstilladelse som referencen. BR10/175

Nævnet **stadfæstede** den **22. august 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, født i 1943. Ansøgeren var enkemand. Ansøgeren havde to sønner samt to døtre i Danmark. Yderligere havde ansøgeren en datter bosat i Kuwait. Ansøgeren havde opholdt sig i 20 år i Kuwait, hvor hans fem børn var født. Frem til 1991 havde ansøgeren fælles bopæl med sine børn i Kuwait. I 1991 blev ansøgeren adskilt fra fire af sine børn, der efter golfkrigen rejste fra Kuwait til Irak. Ansøgeren selv blev ligeledes i 1991 fordrevet fra Kuwait til Irak, hvor han blev fængslet i et år. I 1999 rejste ansøgeren til Jordan. Ansøgeren var i telefon- samt brevkontakt med sine herboende børn, ligesom han modtog økonomisk bistand. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren ikke siden 1991 havde haft personlig kontakt med sine fire herboende børn og kun havde haft sporadisk telefonisk og skriftlig kontakt. Uanset børnene siden ansøgerens udrejse til Jordan i september

1999 regelmæssigt havde understøttet ansøgeren økonomisk, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren, der ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet, efter de anførte omstændigheder havde opnået en sådan tilknytning her til landet, at dette kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. BR10/176

9.3.3 Søskende

Nævnet **stadfæstede** den **5. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan, født i 1955. I 1996 døde ansøgerens ægtefælle. I 1996 blev ansøgerens broder, der er ansøgerens herboende reference, anholdt og fængslet. I perioden frem til ansøgerens udrejse havde ansøgeren periodevis skriftlig kontakt med broderen. I starten af 2000 flygtede ansøgeren sammen sin svigerinde og dennes børn til Pakistan. Her erfarede ansøgeren via en bekendt, at broderen befandt sig Danmark. Ansøgeren har ikke andre familiemedlemmer i Pakistan. I juni 2000 besøgte ansøgerens broder sin ægtefælle, børn og ansøgeren i Pakistan. Ansøgeren var i telefonisk kontakt med broderen to-tre gange om måneden. Broderen havde endvidere støttet ansøgeren økonomisk. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, indtil hun i 1975, blev gift bl.a. boede sammen med sin broder. Herefter boede de fortsat i samme hus, men som to familier. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgerens ægtefælle, der var soldat, blev dræbt af Taleban i 1996, samt at hendes broder i den forbindelse blev taget til fange, hvorefter de for en periode mistede kontakten til ham. Flygtningenævnet lagde videre til grund, at ansøgeren nogle år senere flygtede fra Afghanistan til Pakistan, hvor hun fortsat opholdt sig. Nævnet lagde endelig til grund, at broderen, der siden august 1999 havde opholdt sig i Danmark, en gang har sendt 1.000 USD til ansøgeren, og at de havde telefonisk kontakt nogle gange om måneden. Flygtningenævnet fandt ikke, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse. Ansøgeren opfyldte således ikke betingelserne for at få opholdstilladelse, idet hun ikke tidligere havde haft længerevarende lovligt ophold her i landet eller havde herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning, der kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at det påberåbte bofællesskab med broderen ophørte i 1975, samt at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgerens broder, udover en enkelt pengeoverførsel, havde bidraget økonomisk til ansøgerens underhold i Pakistan. Nævnet havde ikke taget stilling til, om ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive anset som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2. BR10/177

Nævnet **stadfæstede** den **21. december 2001** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rwanda, født i 1968. Frem til starten af 1980'erne havde ansøgeren boet i kollektiv sammen med begge sine søstre, der var ansøgerens herboende referencer. I henholdsvis 1985 og 1988 forlod ansøgerens søstre Rwanda. I henholdsvis 1988 og 1989 indrejste ansøgerens søstre i Danmark. I 1991 flygtede ansøgeren på grund af borgerkrigen til Zambia, hvor han siden havde opholdt sig illegalt. Fra 1988 til 1994 har ansøgeren ikke været i kontakt med sine søstre. I 1994 blev alle ansøgerens familiemedlemmer, bortset fra hans to søstre samt en broder, dræbt i krigen. Ansøgerens broder opholdt sig i Zambia. Ansøgeren havde været i skriftlig og telefonisk kontakt med sine søstre, ligesom den ene af ansøgerens søstre havde støttet ansøgeren økonomisk. **Flygtningenævnet** udtalte, at både ansøgeren og hans to søstre i Danmark var myndige, og at de havde alle stiftet familie. Ansøgeren havde således boet i Zambia med sin ægtefælle og to børn siden 1991. Ansøgeren havde endvidere kun haft ret sporadisk kontakt med sine søstre, som han sidst havde set i henholdsvis 1985 og 1988, og selvom søstre angav at korrespondere med ansøgeren med tre til seks måneders mellemrum, havde den ene i marts 1999 oplyst, at hun sidst havde modtaget brev i maj året før. Selv om den ene søster lejlighedsvis havde sendt penge til ansøgeren, havde dette ikke haft et sådant omfang og karakter, at det nærmede sig forsørgelse af ansøgeren og hans familie. Flygtningenævnet tiltrådte på den baggrund, at ansøgeren ikke havde en sådan tilknytning til Danmark, at landet var nærmest til at yde ham beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. BR10/178

Kapitel 10

Statistik

10.1 Nævnets afgørelser i 2001

Nævnet afholdt i 2001 i alt 441 nævnsmøder og traf afgørelse i 1.539 sager, inkl. 39 genoptagede sager.

Tabel 1 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstype i 2001 samt i de tre foregående år.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstype

	1998	1999	2000	2001
Nye spontansager	1.044	1.018	1.111	1.347
Genoptagede sager	65	108	36	39
Inddragelsessager	52	8	3	2
Bortfaldssager	10	9	10	3
Udsendelsessager	5	4	12	13
Ambassadesager	108	58	33	72
Statusændringssager	106	92	66	63
Afgjorte sager i alt	1.390	1.297	1.271	1.539

Flygtningenævnet traf i 2001 endvidere 343 afgørelser om genoptagelse, heraf blev 46 sager genoptaget og 297 meddelt afslag på genoptagelse.

Der berammes som udgangspunkt 4 sager til mundtlig behandling pr. nævnsmøde.

Antallet af afgjorte sager på mundtligt nævn sammenholdt med antallet af nævnsmøder giver et gennemsnit på 3,0 afgjorte sager pr. nævnsmøde, hvilket svarer til de på finansloven forudsatte 3-3,5 sager pr. nævn. Beregnes gennemsnittet på baggrund af sager afsluttet på både mundtligt og skriftligt nævn, blev der i gennemsnit afgjort 3,3 sager pr. møde.

Der afsluttes således i gennemsnit færre sager, end der berammes, da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsuplysninger via Udenrigsministeriet. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af ansøgerens eller den beskikkede advokats sygdom eller på grund af tolkeproblemer. I 2001 blev 209 berammede sager udsat enten kort før mødet eller på dagen for sagens behandling. Til sammenligning blev 172 berammede sager udsat i 2000.

10.2 Sagerne behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2001 fordelt på behandlingsform. Som det fremgår blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde, hvilket skyldes, at størstedelen af sagerne var spontansager, som normalt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde. Endvidere blev 2 inddragelsessager, 3 bortfaldssager og 13 udsendelsessager afgjort på mundtligt nævn.

Tabel 2. Afgørelser i 2001 fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævn	Skriftligt nævn	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.293	2	52	0	1.347
Genoptagede sager	13	0	20	6	39
Inddragelsessager	2	0	0	0	2
Bortfaldssager	3	0	0	0	3
Udsendelsessager	13	0	0	0	13
Ambassadesager	0	68	4	0	72
Statusændringssager	0	62	1	0	63
I alt	1.324	132	77	6	1.539

Endvidere fremgår det, at 68 ambassadesager, 62 statusændringssager og 2 spontansager blev behandlet på skriftligt nævn.

Endelig blev 77 sager afgjort ved skriftlig votering fordelt på 52 nye spontansager, 20 genoptagede spontansager med ny afgørelse, 4 ambassadesager og 1 statusændringssag.

10.3 Indkomne sager

Flygtningenævnet tilpasser løbende antallet af møder til det modtagne antal sager fra Udlændingestyrelsen.

Tabel 3 viser antallet af indkomne sager fordelt på sagskategori set i forhold til antallet af afgjorte sager.

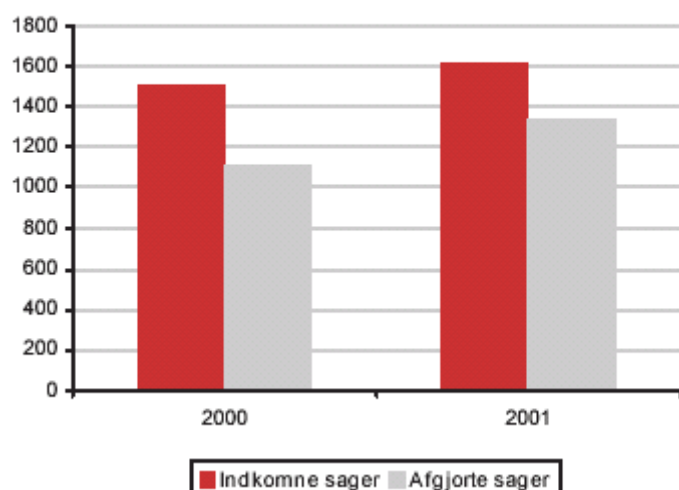
Som det fremgår af tabel 3 har nævnet i 2001 afgjort færre sager, end det har modtaget fra styrelsen. For så vidt angår spontansagerne bemærkes, at ca. 32 % af sagerne er modtaget i sidste kvartal af 2001, hvorfor nævnet ikke har kunnet nå at træffe afgørelse i disse sager i 2001. Tilsvarende gør sig gældende i relation til statusændringssagerne, idet 80 af sagerne er modtaget efter 1. juli 2001.

Tabel 3. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager

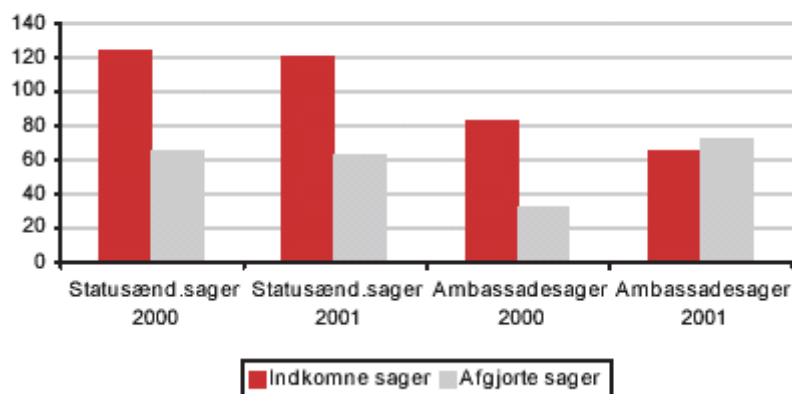
	Indkomne sager	Afgjorte sager
Nye spontansager	1.623	1.347
Inddragelsessager	0	2
Bortfaldssager	3	3
Udsendelsessager	3	13
Ambassadesager	66	72
Statusændringssager	121	63
Genoptagede sager	-	39
I alt	1.816	1.539

Figur 1 og 2 illustrerer antallet af indkomne sager i forhold til afgjorte sager fordelt på sagstype. Det bemærkes, at indkomne sager i figur 1 alene måles i forhold til afgørelser i nye spontansager og dermed ikke indeholder afgørelser i genoptagede spontansager.

Figur 1. Indkomne spontansager i forhold til afgjorte spontansager

Figur 2. Indkomne ambassadesager og statusændringssager i forhold til afgjorte sager

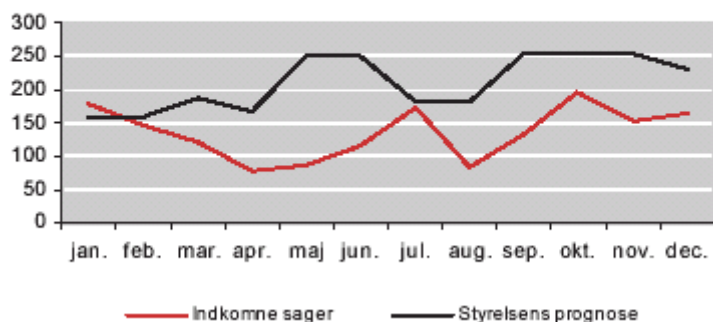

Figur 3 nedenfor viser indkomne sager til behandling på mundtligt nævn set i forhold til styrelsens prognoser for, hvor mange sager Flygtningenævnet ville modtage. Figur 4 viser antallet af afholdte nævnsmøder i 2001 opgjort pr. måned.

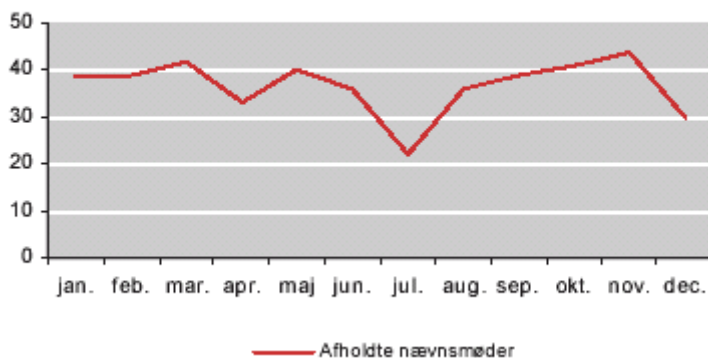
Som det fremgår af figur 3 har antallet af indkomne sager varieret fra måned til måned, særligt i april-juni og i august-september har sagstilgangen været væsentligt lavere end forventet.

Uanset den ujævne sagstilgang har nævnet formået at tilpasse mødeaktiviteten i nævnet, og der har hele året, bortset fra juli, været afholdt omkring 30-40 nævnsmøder om måneden. Se figur 4.

Figur 3. Sager til behandling på mundtligt nævn 2001

Figur 4. Afholdte nævnsmøder i 2001

Om forhold, der i øvrigt har påvirket nævnets aktiviteter, kan der henvises til Virksomhedsregnskab for Flygtningenævnet 2001.

10.4 Sager afsluttet uden en afgørelse

Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet og sager hjemvist af nævnet eller trukket tilbage af styrelsen til fornyet behandling i første instans.

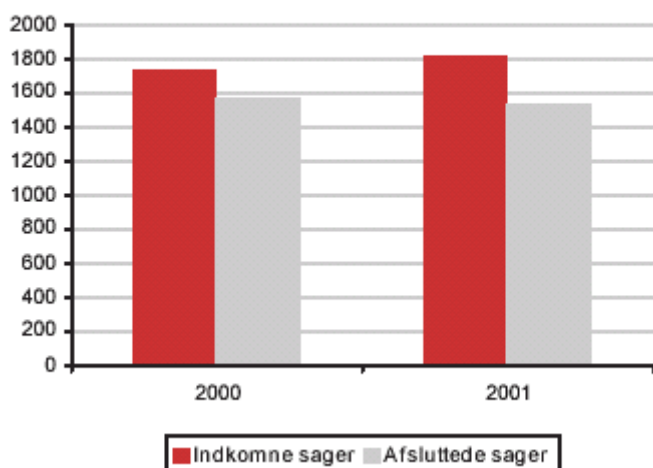
I 2001 blev 235 sager afsluttet uden en afgørelse, heraf 197 nye spontansager og 6 genoptagede spontansager. I 91 af sagerne frafaldt ansøgeren sin klage, mens 112 sager blev returneret til styrelsen.

10 ambassadesager og 19 statusændringssager blev i 2001 hjemvist til fornyet behandling i styrelsen, medens ansøgeren frafaldt sin klage i 3 statusændringssager.

Figur 5 nedenfor viser det samlede antal indkomne sager i forhold til det samlede antal afsluttede sager. Som det fremgår, har nævnet i 2001 modtaget flere sager, end der er afsluttet, og antallet af verserende sager er derfor steget.

For så vidt angår verserende spontansager er antallet i løbet af året steget fra 444 sager primo 2001 til 510 sager ultimo 2001. Det skal dog bemærkes, at de verserende spontansager i løbet af året har ligget konstant på omkring 450 sager. Først omkring 1. november 2001 steg antallet af verserende spontansager til lidt over 500 sager. Det større antal verserende sager er således ikke udtryk for en øget sagsbehandlingstid i 2001 i nævnet, men skyldes blot, at styrelsen i slutningen af året har fremsendt flere sager til nævnet.

Figur 5. Indkomne sager i forhold til afsluttede sager

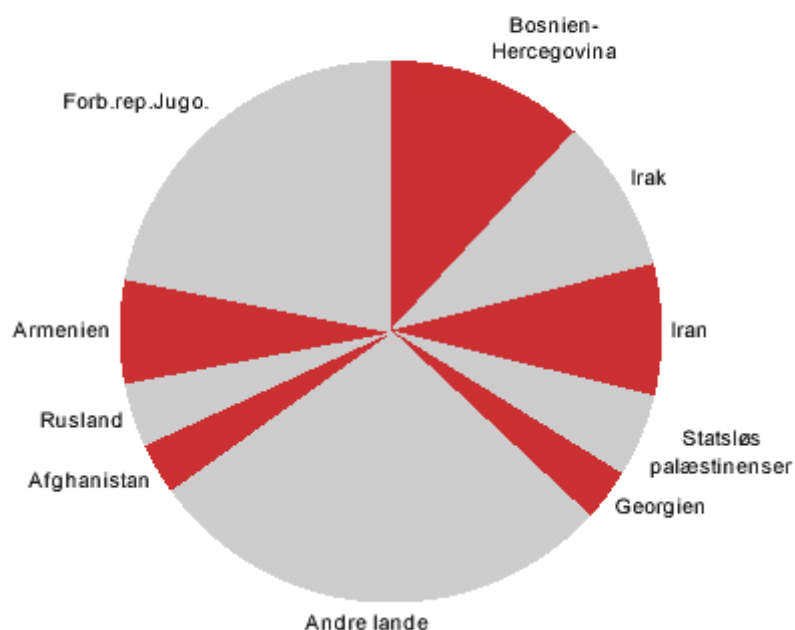

10.5 Nationalitetsfordelingen i spontansager m.v.

Nævnet har i 2001 behandlet sager vedrørende 63 forskellige nationaliteter samt statsløse palæstinensere og enkelte asylansøgere med ukendt nationalitet.

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen i spontansager inkl. genoptagne sager med en ny afgørelse. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, som udgjorde ca. 22 % af de samlede spontansager. Nævnet har endvidere behandlet et stort antal sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina.

Figur 6. Nationalitetsfordelingen i spontansager

For så vidt angår ”andre lande” i figur 6 bemærkes, at disse sager udgør ca. 28 % af de afgjorte spontansager, hvoraf der for 41 landes vedkommende alene blev behandlet 10 sager eller færre vedrørende de pågældende nationaliteter.

Tabel 4 giver en oversigt over den eksakte nationalitetsfordeling af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager (§ 49 a). I opgørelsen af spontansagerne i tabel 4 er medregnet 39 genoptagne spontansager med ny afgørelse.

Tabel 4. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

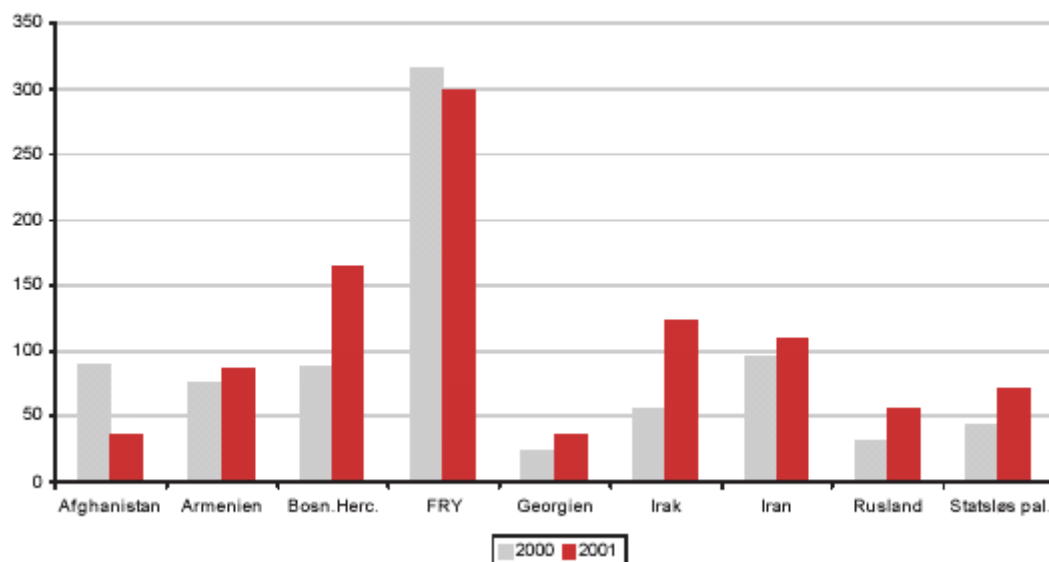
	Spontan-sager	Indragelses-sager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Afghanistan	36	-	-	-	36
Albanien	14	-	-	-	14
Algeriet	5	-	-	-	5
Armenien	84	1			85
Aserbajdsjan	29	-	-	-	29
Bangladesh	6	-	-	-	6
Benin	1	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	165	-	1	2	168
Burundi	1	-	-	-	1
Cameroun	8	-	-	-	8
Colombia	3	-	-	-	3
Cuba	4	-	-	-	4
Dem. Rep. Congo	3	-	-	-	3
Ecuador	5	-	-	-	5
Egypten	1	-	-	-	1
Eritrea	1	-	-	-	1
Etiopien	5	-	-	-	5
Folkerep. Kina	25	-	-	-	25

Forb.rep. Jugoslavien	298	-	-	1	299
Gambia	14	-	-	-	14
Georgien	36	-	-	-	36
Ghana	1	-	-	-	1
Guinea	1	-	-	-	1
Hviderusland	18	-	-	-	18
Indien	19	-	-	-	19
Irak	123		1		124
Iran	110	1	-	4	115
Jordan	2	-	-	-	2
Kasakhstan	6	-	-	-	6
Kenya	-	-	-	1	1
Kirgisien	5	-	-	-	5
Kroatien	4	-	-	-	4
Libanon	18	-	1	-	19
Libyen	2	-	-	-	2
Makedonien	4	-	-	-	4
Marokko	3	-	-	-	3
Mauretanien	2	-	-	-	2
Moldova	17	-	-	-	17
Mongoliet	9	-	-	-	9
Myanmar (Burma)	1	-	-	-	1
Niger	1	-	-	-	1
Nigeria	7	-	-	-	7
Pakistan	31	-	-	-	31
Peru	3	-	-	-	3
Polen	1	-	-	-	1
Rumænien	2	-	-	-	2
Rusland	57	-	-	-	57
Senegal	2	-	-	-	2
Sierra Leone	10	-	-	-	10
Slovakiet	7	-	-	-	7
Somalia	9	-	-	1	9
Sri Lanka	24	-	-	1	25
Statsløs palæstinen.	71	-	-	1	72
Sudan	1	-	-	1	2
Syrien	15	-	-	-	15
Tadsjikistan	3	-	-	1	4
Tanzania	1	-	-	-	1
Tjekkiet	3	-	-	-	3
Turkmenistan	2	-	-	-	2
Tunesien	1	-	-	-	1
Tyrkiet	20	-	-	-	20
Ukendt	2	-	-	-	2
Ukraine	21	-	-	-	21
Vietnam	2	-	-	-	2
Yemen	1	-	-	-	1
I alt	1386	2	3	13	1404

Om sagernes udfald henvises til afsnit 10.7 og 10.9.

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for de 9 største nationaliteter sammenholdt med 2000. Som det kan ses, er antallet af sager vedrørende statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien stadig højt. Endvidere er antallet af sager vedrørende statsborgere fra Bosnien-Hercegovina steget væsentligt i 2001. Det samme gælder antallet af sager vedrørende statsborgere fra Irak. Til gengæld er antallet af sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan mere end halveret i forhold til sidste år.

Figur 7. Afgørelser i spontansager 2000 og 2001

10.6 Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

Antallet af afgjorte ambassadesager og statusændringssager er væsentligt lavere end antallet af spontansager. Sagerne fordeler sig således også over færre nationaliteter end spontansagerne.

Nationalitetsfordelingen i disse sagstyper fremgår af tabel 5 nedenfor.

Som det fremgår, vedrørte hovedparten af ambassadesagerne personer fra Irak og Afghanistan, medens hovedparten af statusændringssagerne vedrørte personer fra Irak og Somalia.

Tabel 5. Nationalitetsfordelingen i ambassadesager og statusændringssager

	Ambassadesager	Status ændringssager	I alt
Afghanistan	23	5	28
Bosnien-Hercegovina	4	3	7
Burundi	-	3	3
Etiopien	4	-	4
Indien	-	2	2
Irak	24	31	55
Iran	-	1	1
Libyen	-	1	1
Somalia	10	15	25
Sri Lanka	-	2	2
Statsløs palæstinenser	5	-	5
Sudan	1	-	1
Rwanda	1	-	1
I alt	72	63	135

10.7 Afgørelsernes udfald i spontansager

Nævnet har i 2001 truffet afgørelse i 1.347 nye spontansager og 39 genoptagne spontansager. Som det fremgår af tabel 6 nedenfor, har nævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 80 % af sagerne.

Tabel 6. Nævnets afgørelser i spontansager i 2001

	Stadfæstelse		K-status		F-status		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Afghanistan	20	56%	7	19%	9	25%	36
Albanien	13	93%	-	-	1	7%	14
Algeriet	5	100%	-	-	-	-	5
Armenien	81	96%	-	-	3	4%	84
Aserbajdsjan	18	62%	7	24%	4	14%	29
Bangladesh	6	100%	-	-	-	-	6
Benin	1	100%	-	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	142	86%	-	-	23	14%	165
Burundi	1	100%	-	-	-	-	1
Cameroun	7	88%	1	12%	-	-	8
Colombia	-	-	3	100%	-	-	3
Cuba	3	75%	1	25%	-	-	4
Dem. Rep. Congo	2	67%	-	-	1	33%	3
Ecuador	5	100%	-	-	-	-	5
Egypten	1	100%	-	-	-	-	1
Eritrea	1	100%	-	-	-	-	1
Etiopien	3	60%	-	-	2	40%	5
Folkerep. Kina	19	76%	4	16%	2	8%	25
Forb. rep. Jugoslavien	229	77%	20	7%	49	16%	298
Gambia	14	100%	-	-	-	-	14
Georgien	35	97%	-	-	1	3%	36
Ghana	1	100%	-	-	-	-	1
Guinea	1	100%	-	-	-	-	1
Hviderusland	12	67%	5	28%	1	5%	18
Indien	17	90%	1	5%	1	5%	19
Irak	93	76%	4	3%	26	21%	123
Iran	78	71%	11	10%	21	19%	110
Jordan	2	100%	-	-	-	-	2
Kasakhstan	6	100%	-	-	-	-	6
Kirgisien	5	100%	-	-	-	-	5
Kroatien	3	75%	-	-	1	25%	4
Libanon	13	72%	1	6%	4	22%	18
Libyen	1	50%	-	-	1	50%	2
Makedonien	4	100%	-	-	-	-	4
Marokko	3	100%	-	-	-	-	3
Mauretanien	1	50%	1	50%	-	-	2
Moldova	15	88%	1	6%	1	6%	17
Mongoliet	9	100%	-	-	-	-	9
Myanmar (Burma)	-	-	1	100%	-	-	1
Niger	1	100%	-	-	-	-	1
Nigeria	7	100%	-	-	-	-	7

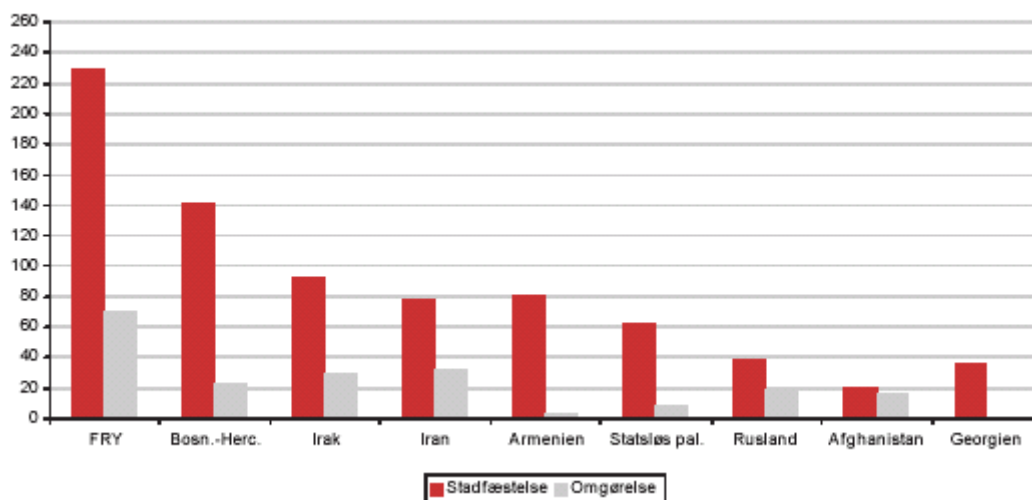
Pakistan	29	94 %	2	6 %	-	-	31
Peru	2	67 %	-	-	1	33 %	3
Polen	1	100 %	-	-	-	-	1
Rumænien	2	100 %	-	-	-	-	2
Rusland	38	67 %	8	14 %	11	19 %	57
Senegal	2	100 %	-	-	-	-	2
Sierra Leone	5	50 %	-	-	5	50 %	10
Slovakiet	7	100 %	-	-	-	-	7
Somalia	5	56 %	1	11 %	3	33 %	9
Sri Lanka	18	75 %	-	-	6	25 %	24
Statsløs palæstinen.	62	87,5 %	6	8,5 %	3	4 %	71
Sudan	1	100 %	-	-	-	-	1
Syrien	11	73 %	4	27 %	-	-	15
Tadsjikistan	3	100 %	-	-	-	-	3
Tanzania	1	100 %	-	-	-	-	1
Tjekkiet	3	100 %	-	-	-	-	3
Turkmenistan	2	100 %	-	-	-	-	2
Tunesien	1	100 %	-	-	-	-	1
Tyrkiet	17	85 %	2	10 %	1	5 %	20
Ukendt	2	100 %	-	-	-	-	2
Ukraine	18	86 %	2	10 %	1	4 %	21
Vietnam	2	100 %	-	-	-	-	2
Yemen	1	100 %	-	-	-	-	1
I alt	1111	80 %	93	7 %	182	13 %	1386

Som det fremgår af tabel 6 omgjorde nævnet således 20 % af styrelsens afgørelser i 2001. Andelen af omgørelser var størst i sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan.

Til sammenligning var omgørelsesprocenten 18,5 % i 2000 og 26 % i 1999.

Figur 8 nedenfor illustrerer udfaldet af nævnets afgørelser i både nye og genoptagne spontansager for de 9 største nationaliteter.

Figur 8. Afgørelsernes udfald fordelt på største nationaliteter

10.8 Genoptagelsessager

Tabel 7 viser nævnets afgørelser i genoptagne spontansager med ny afgørelse fordelt på nationalitet.

Tabel 7. Nationalitetsfordeling og nævnets afgørelser i genoptagne sager med ny afgørelse i 2001

	Stadfæstelse	K-status	F-status	I alt
Afghanistan	-	2	-	2
Albanien	1	-	-	1
Bosn.-Herc.	1	-	-	1
Etiopien	-	-	1	1
Forb. Rep. Jugo.	2	10	4	16
Gambia	2	-	-	2
Georgien	1	-	-	1
Irak	1	-	1	2
Iran	1	-	-	1
Libanon	1	1	-	2
Libyen	-	-	1	1
Mauretanien	1	1	-	2
Pakistan	1	2	-	3
Rumænien	1	-	-	1
Slovakiet	2	-	-	2
Somalia	-	1	-	1
I alt	15	17	7	39

Som det fremgår af tabel 7, blev der meddelt tilladelse i 24 sager svarende til 62 % af sagerne. Den høje omgørelsesprocent sammenlignet med spontansager i øvrigt skyldes, at der som grundlag for en afgørelse om genoptagelse skal foreligge væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til det oprindelige afgørelsesgrundlag, som kan medføre en ændret vurdering af sagen. Ved nævnets beslutning om at genoptage sagens behandling foretages således en udskillelse af de sager, som vurderes at kunne føre til et ændret resultat.

Hovedparten af de meddelte tilladelser vedrørte statsborgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien. Dette skyldes, at nævnet i marts 2001 modtog nogle baggrundsoplysninger fra UNHCR og OSCE, hvoraf fremgik, at der var sket en stigning i angreb over for etniske mindretal i Kosovo, og at etniske serbere, romaer, ashkaelier og egyptere var særligt udsatte. UNHCR frarådede på denne baggrund udsendelse til Kosovo af personer tilhørende disse minoritetsgrupper. På denne baggrund besluttede nævnet i april 2001, at sager vedrørende disse grupper skulle genoptages ex officio og vurderes af nævnet på ny. Der henvises herom nærmere til kapitel 6, afsnit 6.1.2.

Herudover traf nævnet i 2001 afgørelse om genoptagelse i 343 sager. I 41 tilfælde blev sagen genoptaget, og der blev meddelt afslag på genoptagelse i 297 sager. 302 af afgørelserne blev truffet af formanden alene i medfør af udlændingelovens § 53, stk. 5 og 6 (formandskompetencen), heraf 275 afslag på genoptagelse, medens 41 sager blev afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, heraf 22 afslag på genoptagelse.

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. De største nationalitetsgrupper var i 2001 fra Forbundsrepublikken Jugoslavien, Armenien og Bosnien-Hercegovina.

10.9 Afgørelsernes udfald i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 8 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager fordelt på nationalitet.

Tabel 8. Udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	Stadf.	Omgør.	

Armenien	-	-	1	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	-	1	-	-	2	-	3
Forb.rep. Jugoslavien	-	-	-	-	1	-	1
Irak	1	-	-	-	-	-	1
Iran	-	-	1	-	2	2	5
Kenya	-	-	-	-	1	-	1
Libanon	1	-	-	-	-	-	1
Somalia	-	-	-	-	-	1	1
Sri Lanka	-	-	-	-	-	1	1
Statsløs palæstinen.	-	-	-	-	1	-	1
Sudan	-	-	-	-	-	1	1
Tadsjikistan	-	-	-	-	1	-	1
I alt	2	1	2	0	8	5	18

Som det fremgår af tabel 8 har nævnet i 2001 truffet afgørelse i 3 bortfaldssager, 2 inddragelsessager og 13 udsendelsessager. Nævnet omgjorde i en bortfaldssag styrelsens afgørelse, medens 2 bortfaldssager blev stadfæstet. Nævnet stadfæstede i begge inddragelsessager styrelsens afgørelse. I 5 udsendelsessager omgjorde nævnet styrelsens afgørelse, og i 8 sager blev styrelsens afgørelse stadfæstet. Den samlede omgørelsesprocent i disse sager var i 2001 33 %.

10.10 Afgørelsernes udfald i ambassadesager og statusændringssager

Tabel 9 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i ambassade- og statusændringssager.

Som det fremgår heraf, stadfæstede nævnet 71 % af ambassadesagerne og 89 % af statusændringssagerne.

I 35 af de 51 ambassadesager, hvori nævnet har stadfæstet styrelsens afslag på opholdstilladelse, er afgørelsen begrundet i ansøgerens manglende tilknytning til Danmark, medens de øvrige 16 afslag er begrundet i, at betingelserne for meddelelse af asyl efter § 7, stk. 1 eller 2, ikke var opfyldt.

Af de 7 statusændringssager, hvori nævnet ændrede styrelsens afgørelse om meddelelse af de facto-status til konventionsstatus, vedrørte de 3 sager statsborgere fra Irak, 2 sager statsborgere fra Sri Lanka, en sag en statsborger fra Indien og en sag en statsborger fra Burundi.

Tabel 9. Ambassade- og statusændringssagernes udfald

	Stadfæstelse		K-status		F-status		Omgørelse ¹		I alt
	Antal	%	Antal	%	Antal	%	Antal	%	
Ambassadesager	51	71 %	5	7 %	11	15 %	51	7 %	72
Statusændringssager	56	89 %	7	11 %	-	-	-	-	63

1. Omfatter sager, hvori nævnet omgjorde styrelsens afgørelse vedrørende manglende tilknytning til Danmark og hjemviste sagen til fornyet behandling i styrelsen.

10.11 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 10 nedenfor.

Tabel 10. Målsætninger for sagsbehandlingstider i 2001

Sagstype	Mål sætninger	Resultat	Mål opfyldelse
Nye spontansager	135 dage	116 dage	Opfyldt
Nye spontansager afgjort på mdtl. nævn	120 dage	106 dage	Opfyldt

Spontansager i hasteprocedure1	60 dage	97 dage	Ikke opfyldt
Ambassadesager	150 dage	241 dage	Ikke opfyldt
Statusændringssager	180 dage	146 dage	Opfyldt
Spontansager med anmodning om genoptagelse	45 dage2	62 dage	Ikke opfyldt

1. Sagsbehandlingstiden i hasteproceduren omfatter i 2001 alle sagstyper, der behandles i hasteproceduren, dvs. 1) sager vedr. asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, 2) sager vedr. asylansøgere der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden m.v., 3) sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere og 4) sager hvor sagsbehandlingstiden er fremskyndet af humanitære grunde.

10.11.1 Sagsbehandlingstider i spontansager

Som det fremgår af tabel 10, var den gennemsnitlige bruttosagsbehandlingstid for nye spontansager, der udgør klart den største sagstype, der behandles af nævnet, 116 dage mod en opstillet målsætning på 135 dage. Til sammenligning var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2000 104 dage, i 1999 4,6 måneder og i 1998 4,0 måneder.

I nye spontansager afgjort på mundtligt nævn, som er en delmængde af ovennævnte sager, idet sager afgjort ved skriftlig votering er fratrasket, udgjorde sagsbehandlingstiden 106 dage.

Sagsbehandlingstiden for genoptagede spontansager med en ny afgørelse var i 2001 125 dage.

Målsætningerne for sagsbehandlingstiden i spontansager er således fuldt ud opfyldt.

Årsagen til, at sagsbehandlingstiden i spontansagerne er lavere end den fastsatte målsætning, skyldes blandt andet, at målsætningen er fastsat på baggrund af styrelsens prognoser om en væsentlig stigning i sagstilgangen hen over året. Da denne stigning imidlertid udeblev, har antallet af verserende sager i nævnet været lavere end forventet, hvorfor nævnet har kunnet undgå længere berammelsestider.

Tilsvarende var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2000 henholdsvis 104 og 96 dage, hvilket også blandt andet var begrundet i en meget lav sagstilgang fra styrelsen i 2000.

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen. Hvis sagen bliver udsat på en konkret høring eller på en verserende generel høring eller udsættes på grund af andre forhold, har dette således betydning for bruttosagsbehandlingstiden.

I 2001 blev 209 sager således udsat forud for eller i forbindelse med behandlingen på nævnsmøde. Foruden udsættelse på en konkret høring, herunder ægthedsvurdering, eller på en verserende generel høring, kan årsagerne til udsættelse skyldes advokatens forfald, ansøgerens forfald, tolkeproblemer, oversættelse af fremlagte dokumenter, omberømmelse på grund af tidsnød eller på grund af fejl i forbindelse med indkaldelse af ansøgeren.

Uanset at sagsbehandlingstiden er lidt længere i 2001 end i 2000 findes niveauet passende, sammenholdt med antallet af modtagne, verserende og afgjorte sager.

Målet for sagsbehandlingstiden i spontansager, der behandles i hasteprocedure, var for 2001 fastsat til 60 dage. I de tidligere år har den beregnede sagsbehandlingstid for denne sagstype alene omfattet uledsagede mindreårige asylansøgere. Nævnet har i 2001 udbygget datagrundlaget, så der for 2001 kan beregnes en gennemsnitlig sagsbehandlingstid i alle sagstyper, der behandles i hasteproceduren.

Nævnet har i 2001 afgjort 164 spontansager i hasteproceduren. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager udgjorde 97 dage. Denne relativt høje samlede sagsbehandlingstid i disse sager skyldes blandt andet, at 47 af sagerne vedrører asylansøgere fra Aserbajdsjan og Armenien, og at disse sager har været stillet i bero på indhentelse af yderligere oplysninger af generel karakter. Til sammenligning var nettosagsbehandlingstiden for sager behandlet i hasteproceduren 77 dage.

Af de 164 sager afgjort i hasteproceduren vedrører 39 sager uledsagede mindreårige asylansøgere. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i disse sager udgjorde i 2001 67 dage.

10.11.2 Sagsbehandlingstider i sager med anmodning om genoptagelse

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager, hvori der er anmodet om genoptagelse, var i 2001 80 dage mod en målsætning på 45 dage i sager, der afgøres på formandskompetencen, og 80 dage i sager, der afgøres ved skriftlig votering.

Sagsbehandlingstiden i disse sager bærer tydeligt præg af, at der er nogle få sager, som på grund af særlige forhold, f.eks. berostillelse af sagen med henblik på at afvente svar på en generel høring eller iværksættelse af supplerende undersøgelser, har en meget lang sagsbehandlingstid. Sådanne sager afgøres normalt ved skriftlig votering.

Til illustration heraf kan det oplyses, at sagsbehandlingstiden i sager, som blev behandlet ved skriftlig votering, var 178 dage, medens sagsbehandlingstiden i sager, der blev behandlet på formandskompetencen, var 62 dage. Endvidere var sagsbehandlingstiden i sager, der blev genoptaget, væsentligt længere end i sager, hvor genoptagelse blev afslået. I sager, der blev genoptaget, var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid således 146 dage, medens sagsbehandlingstiden for afslag på genoptagelse var 70 dage.

10.11.3 Sagsbehandlingstider i sager afgjort ved skriftlig votering

Sagsbehandlingstiden i sager afgjort ved skriftlig votering fremgår af tabel 11 nedenfor. Som det kan ses, var sagsbehandlingstiden i disse sager væsentligt højere end i sager, der blev afgjort direkte på mundtligt nævn.

Karakteristisk for sager, der er afgjort ved skriftlig votering, er, at sagen på nævnsmødet er blevet udsat med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger eller med henblik på at afvente svar på en generel høring, som nævnet vurderer har betydning for den konkrete sag. Der går på denne måde tid med at indhente de yderligere oplysninger, ligesom der går tid med at indhente vota hos nævnsmedlemmerne.

Tabel 11. Sagsbehandlingstider i spontansager fordelt på afgørelsesform

Sagstype	Nye spontansager	Antal sager
Sager afgjort på mundtligt nævn	106 dage	1.293
Sager afgjort ved skriftlig votering	370 dage	52

10.11.4 Sagsbehandlingstider i ambassadesager og statusændringssager

Som det fremgår af tabel 10, var bruttosagsbehandlingstiden for ambassadesager i 2001 241 dage, medens målsætningen var 150 dage. For statusændringssager var sagsbehandlingstiden 146 dage, medens målsætningen var 180 dage.

Til sammenligning var sagsbehandlingstiderne i 2000 151 dage i ambassadesagerne og 143 dage i statusændringssagerne.

Den relativt lange sagsbehandlingstid i ambassadesagerne i 2001 skyldes, at nævnet i 2000 havde oparbejdet et større antal verserende ambassadesager. Disse sager er i løbet af 2001 blevet behandlet. De trufne afgørelser i ambassadesager i 2001 vedrører således for en stor dels vedkommende sager, der er modtaget i nævnet i 2000, hvilket har medført, at sagsbehandlingstiden i sagerne har været længere end normalt.

Bilag 1

***Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling.
(Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)***

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket »flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilke af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningens forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32*Udvisning*

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33*Forbud mod udvisning eller afvisning*

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2***Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling.*****Artikel 1***Almindelig bestemmelse*

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« - undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås

som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001, med de ændringer, der følger af lov nr. 458 af 7. juni 2001.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indreisen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EF-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indreisen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Det Europæiske Fællesskabs regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om opholdstilladelser efter § 6. Indenrigsministeren kan herved fravige bestemmelserne i kapitlerne 3-5, i det omfang det følger af EF-reglerne.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Det Europæiske Fællesskab eller dets medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 3.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrundet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befinder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse. Reglen i 1. pkt. finder ikke anvendelse på udlændinge, der opholder sig i et andet EF-land.

Stk. 5. Til en udlænding, der er afvist eller udvist i henhold til § 48 a, stk. 1, gives der kun opholdstilladelse efter stk. 4.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

- 1) En udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret.
- 2) En udlænding over 25 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 25 år, der
 - a) har dansk indfødsret
 - b) har indfødsret i et af de nordiske lande
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.
- 3) Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.
- 4) Forældre over 60 år til et dansk eller nordisk barn eller et barn med opholdstilladelse efter §§ 7-8.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge:

- 1) Hvis udlændingen uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person.
- 2) Hvis udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.
- 3) Hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen.
- 4) Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor, herunder at udsendelse, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder.
- 5) Hvis en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. uden for de i § 7, stk. 1 og 2 nævnte tilfælde eller en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

6) Hvis en udlænding fra Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro), der her i landet har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i henhold til § 7 inden den 11. oktober 1995, og som er blevet meddelt endeligt afslag på den pågældende ansøgning, ikke for tiden kan indrejse i Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien-Montenegro).

7) Hvis en udlænding over 18 år uden for de i stk. 1, nr. 2, nævnte tilfælde samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 18 år, der er omfattet af stk. 1, nr. 2, litra a-d, og ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt må anses for indgået efter den herboendes eget ønske, eller særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

Stk. 4. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 2, litra d, og efter stk. 2, nr. 7, når den herboende person ikke har dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra d, og efter stk. 1, nr. 4, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil. Har den herboende person ikke dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, såfremt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil. Har den herboende person ikke dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande eller opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, skal opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 7, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.

Stk. 5. Har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark til forsørgelse, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Sådant betaling skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 5, kan kun indgives af personer, der opholder sig her i landet. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan akterne, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, indhentes uden ansøgerens samtykke.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3, 4 og 7, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, 4 b eller 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 eller 3, eller stk. 2, nr. 7, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 8. Kan en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, indgives her i landet, jf. stk. 7, og opholder ansøgeren sig her i landet på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, på grundlag af samliv på fælles bopæl i ægteskab kun gives, såfremt ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse har lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9, eller såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforhold er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, litra b-d, og efter stk. 2, nr. 7, når den herboende person ikke har dansk indfødsret, kan kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark mindst svarer til ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land, eller såfremt særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 og 4, og stk. 2, nr. 1 og 7, skal, medmindre særlige grunde taler

derimod, betinges af, at den person, der bor i Danmark, godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, kan, såfremt væsentlige hensyn taler herfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse.

Stk. 12. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den person, der bor i Danmark, er i stand til at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 13. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboendes boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den person, der bor i Danmark, råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 11, samt om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse,

- 1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 3) hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 4) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet. En opholdstilladelse kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage tilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år, jf. dog stk. 5.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at den pågældende udlænding

- 1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter lov om integration af udlændinge i Danmark eller, hvis dette ikke er tilfældet, har gennemført et andet tilbudt forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 7,
- 2) under sit ophold her i landet inden for en af indenrigsministeren fastsat periode ikke er idømt en betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed

for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, jf. stk. 7, og

3) ikke har forfalden gæld på over 50.000 kr. til det offentlige, jf. stk. 6 og 7.

Stk. 6. Uanset bestemmelsen i stk. 5, nr. 3, kan der dog meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis den pågældende udlænding har indgået en aftale om afvikling af gælden og overholder en sådan aftale.

Stk. 7. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6, herunder for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1998-niveau og reguleres fra og med 1999 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen registrerer opholdsgrundlag for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 eller fritages for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2, i Det Centrale Personregister (CPR). Registreringen sker ved meddelelsen af opholdstilladelsen eller fritagelsen herfor. Er der blevet meddelt opholdstilladelse til en udlænding som nævnt i § 42 a, stk. 1, 1. pkt., sker registreringen ved udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til den pågældende. Registrering kan ikke ske før det i 2. og 3. pkt. nævnte tidspunkt.

§ 12. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1, 2 eller 5-7.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9, stk. 2, nr. 2,
- 3) § 9, stk. 2, nr. 4, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2,
- 4) § 9, stk. 2, nr. 4, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9, stk. 2, nr. 5, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
- 6) § 9, stk. 2, nr. 6,
- 7) § 9, stk. 1, nr. 2-4, eller § 9, stk. 2, nr. 1, 4 eller 7, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-6, jf. dog stk. 3, eller
- 8) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-7, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 7, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for

Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9, stk. 2, nr. 5, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9, stk. 1, nr. 2-4, eller § 9, stk. 2, nr. 1, 4 eller 7, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, herunder efter §§ 7 eller 8, var urigtigt eller ikke længere er til stede.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge ansøgeren, jf. § 9, stk. 3 og 4, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelsen i § 9, stk. 12, finder tilsvarende anvendelse.
- 5) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 11, og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 13, finder tilsvarende anvendelse.
- 6) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 11, og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 13, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-6, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende

anvendelse.

Stk. 6. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2, nr. 7, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 5, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, § 224, jf. §§ 216 og 222, og § 225, jf. §§ 216 og 222, samt § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-284, jf. § 286, og § 288 idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23,

2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266 eller 276-284, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,

2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1) udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder om udlændingen er kommet her til landet som barn eller ganske ung,

2) varigheden af udlændingens ophold her i landet,

3) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,

- 4) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 5) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer,
- 6) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 7) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 27. De i §§ 11, stk. 3, 17, stk. 1, 3. pkt., 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 og § 9, stk. 2, nr. 5, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. Fristen regnes fra det tidligste af de i 1. pkt. nævnte begyndelsestidspunkter.

Stk. 4. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1-3, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 5. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 6. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens og Indenrigsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Indenrigsministeriet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende

vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.

7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller De Europæiske Fællesskaber, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikkenordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengenkonventionens artikel 5, stk. 2, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 2. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 8, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EF-land efter reglerne i EF-asytkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asytkonventionen.

Stk. 2. Ved EF-asytkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udreisen. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse efter § 7, til politiet, når der er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, eller når udlændingen frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udreisen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udreisen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 3 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 5 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-6, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et andet nordisk land kan senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde taler derfor.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 a, stk. 3, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, kan udlændingen pålægges at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl efter § 53 a, stk. 3. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Indgives der ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, inden 10 dage efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, har dette opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. En sådan ansøgning har ikke opsættende virkning, hvis udlændingens asylsag er afgjort af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, og udrejsefristen er overskredet.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 a, stk. 3, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af indenrigsministeren efter § 9, stk. 2, nr. 2, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller udlændingens udrejsefrist er overskredet.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9, stk. 2, nr. 2, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning.

Stk. 8. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 10. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 11. Påklages en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5, til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indreisen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 a, stk. 3, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 3. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en

udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage

omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, indenrigsministeren, Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenkonventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt., alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af indenrigsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om

udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter indenrigsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Indenrigsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejselegitimationen kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation, eller at udlændingens fingeraftryk, der er optaget i medfør af § 40 a, stk. 1 og 2, kan videregives til hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 5. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling. Kravet tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 7. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 8. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 2) som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller
- 3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold kan foretages, hvis

- 1) efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og

2) søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen.

Stk. 8. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for en international efterlysning kan foretages under de i stk. 7 nævnte betingelser.

Stk. 9. Afgørelse om søgning og videregivelse af oplysninger efter stk. 7 og 8 træffes af retten ved kendelse. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for søgning er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres. Kendelsen kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retsplejelovens kapitel 62 og 63 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive oplysninger fra registret vedrørende fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i edb-registret, til udenlandske udlændingemyndigheder.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan optages personfotografi af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument.

Stk. 3. Personfotografi optaget i medfør af stk. 1 eller 2 kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Indenrigsministeren fastsætter efter den lovgivning, der gælder for førelsen af offentlige myndigheders registre, nærmere regler eller forskrifter for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der er modtaget fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold eller til brug for en international efterlysning kan foretages under de i § 40 a, stk. 7, anførte betingelser. § 40 a, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan uden udlændingens samtykke manuelt eller elektronisk videregives til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9, stk. 2, nr. 2, eller § 9, stk. 2, nr. 4-6, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6 eller 9.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin husstands udgifter til underhold. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens underhold, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode. Udlændingestyrelsens pålæg til en udlænding om at betale udgifterne til underhold tillægges udpantningsret.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller med andre private organisationer eller selskaber, som er godkendt hertil af indenrigsministeren. Beredskabsstyrelsen eller andre statslige styrelser, som er godkendt hertil af indenrigsministeren, eller en kommune kan endvidere efter aftale med Udlændingestyrelsen tilvejebringe og drive sådanne indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang Udlændingestyrelsens beføjelser efter denne bestemmelse kan overføres til andre myndigheder. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om udøvelsen af disse beføjelser.

Stk. 6. Indenrigsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke

skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 1,
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse eller
- 7) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 3, 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der indgiver ansøgning om asyl ved eller efter indreisen og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke skal have dækket sine udgifter til underhold bortset fra kost, logi og sundhedsmæssige ydelser.

§ 42 b. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 c. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at der for andre udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan tilrettelægges tilbud om undervisning. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan endvidere bestemme, at undervisningen kan ske i et samarbejde med skoler og uddannelsesinstitutioner under Arbejdsministeriet, Kulturministeriet og Undervisningsministeriet eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Indenrigsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen vil være afhængig af, at de i 1. pkt. nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Indenrigsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 1, 2. pkt., og stk. 2 fravige § 46.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke ved udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller den statslige styrelse, private organisation eller kommune, som Udlændingestyrelsen bemyndiger dertil, kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, i hvilket omfang tilsidesættelse af et meddelt pålæg skal medføre flytning til et andet indkvarteringssted.

Stk. 3. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, må udføre andre end de i stk. 1 nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirke ved gennemførelsen af den i § 42 c nævnte undervisning.

Stk. 4. En udlænding, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, må deltage i ulønnet humanitært arbejde eller andet frivilligt arbejde.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver. Tilbud om det i stk. 4 nævnte arbejde kan tilrettelægges efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse. Indenrigsministeren kan herunder fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der medvirker til udførelsen af de i stk. 1 og 3 nævnte opgaver eller deltager i frivilligt arbejde som nævnt i stk. 4, skal have betaling herfor. Indenrigsministeren kan endvidere bestemme, at den i 1. pkt. nævnte betaling træder i stedet for dækning af de pågældendes og deres husstands udgifter til underhold efter § 42 a. Indenrigsministeren kan herunder bestemme, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af den i 1. pkt. nævnte betaling. Indenrigsministeren kan bestemme, at de i medfør af stk. 5 og nærværende stykke fastsatte regler samt stk. 1 og 2 kun skal gælde for visse indkvarteringssteder.

Stk. 7. Indenrigsministeren kan efter forhandling med socialministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade. De herved forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 e. Indenrigsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 4) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-3 nævnte funktioner.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Krav efter stk. 2-4 tillægges udpantningsret.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til udlændinge, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis vedkommende ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor vedkommende efter indreisen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis den pågældende har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Stk. 2. Der kan ikke ydes hjælp til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, som er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 3. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 4. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 én gang.

Stk. 5. Beløbet i stk. 3, nr. 3, reguleres én gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 44. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af indenrigsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 5, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a og § 51, stk. 2, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelser kan, bortset fra de i § 33, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 d, stk. 2, og § 53 a nævnte afgørelser, påklages til indenrigsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5, til en udlænding med opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. kan dog ikke påklages til indenrigsministeren.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, træffes af indenrigsministeren.

§ 46 b. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, behandles kun, hvis ansøgningen indeholder oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelsen i stk. 1, og kan afvise ansøgningen, såfremt dette ikke er tilfældet. Beslutningen om afvisning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 c. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser efter § 6 eller § 9, stk. 2, nr. 1, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at et statsamt uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til et statsamt. Indenrigsministeren kan endelig fastsætte nærmere regler om, at et statsamt til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til et andet statsamt.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem indenrigsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med indenrigsministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 47 a. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet kan udstede visum ved indrejsen i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 8, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-6 og 8, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til indenrigsministeren. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til indenrigsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 8, kan ikke indbringes for indenrigsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt

afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b og i givet fald udsendelse.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før der er truffet afgørelse efter stk. 1 og udlændingen i givet fald er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 3. Indgiver en udlænding, der opholder sig i et andet EF-land, ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgningen ikke behandles, førend Danmark har modtaget en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse.

Stk. 4. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Indenrigsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EF-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til indenrigsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning. Udlændingestyrelsen træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 3 eller 4,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren.

Stk. 3. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 2 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 4. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl under henvisning til, at de i § 7, stk. 4, nævnte betingelser ikke er opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 5. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en af næstformændene alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Formanden og næstformændene skal være dommere. Medlemmerne beskikkes af indenrigsministeren for en periode på højst 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

Stk. 8. Har et medlem forfald, kan der i særlige tilfælde udpeges eller beskikkes et andet medlem. Stk. 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog stk. 3:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7 eller 8.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7 eller 8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i

landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, herunder en sag om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningenævnet.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1-3.

Stk. 5. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter §§ 7-8 eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter reglen i § 53 a, stk. 3. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 2 eller 4-6.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 4-6, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 2, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, under henvisning til de i § 7, stk. 1 eller 2, nævnte betingelser,
- 4) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 5) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 6) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 2, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Indenrigsministeren fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 3, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asytkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EF-lands myndigheder i medfør af EF-asytkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asytkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asytkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asylkonventionen.

§ 58 d. Indenrigsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asylkonventionen.

§ 58 e. Indenrigsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asylkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilslutte sig EF-asylkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asylkonventionen.

§ 58 f. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende er udvist af landet i medfør af §§ 22, 23, 24, nr. 1, eller 25. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, såfremt den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitichefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenkonventionens artikel 2, stk. 2, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortætelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, og at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre.

Stk. 4. Er der ved en overtrædelse af stk. 2 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillæggsbøde,

tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 5. Den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt. På samme måde straffes endvidere den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 7, 1. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1-3, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59, stk. 1, nr. 2, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 65. (overgangsbestemmelse, udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningesnævnet.¹⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler.³⁾ § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.⁴⁾

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁵⁾

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren.⁶⁾

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans.⁷⁾

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.⁸⁾

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.⁹⁾

Lov nr. 464 af 30. juni 1993 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 1993.

Stk. 2. Indenrigsministeriet fremsætter forslag for Folketinget til revision af loven inden udgangen af folketingsåret 1997-98.¹⁰⁾

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹¹⁾

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹²⁾

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.¹³⁾ ¹⁴⁾ ¹⁵⁾

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet.¹⁶⁾

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.¹⁷⁾

§ 4

(Ophævet)¹⁸⁾

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁹⁾

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse.²⁰⁾

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden.²¹⁾

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17

Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32

(Udeladt)²²⁾

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.²³⁾ Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangsteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁴⁾

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.²⁵⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.²⁶⁾

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999.²⁷⁾

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden.²⁸⁾

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven. (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.²⁹⁾

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁰⁾ § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

SIZE="3">

Indenrigsministeriet, den 1. august 2001

Karen Jespersen

/Susanne S. Clausen

Officielle noter

- 1) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrører ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.
- 2) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- 3) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1. § 48, stk. 2, blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 6.
- 4) § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrører en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt. (nu § 43, stk. 3, 1. pkt.).
- 5) Ændringen, hvorved § 59 a blev indsat, jf. § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986, trådte i kraft den 1. januar 1989, jf. bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.
- 6) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997. Loven vedrører ændrede affattelser af § 7, stk. 2, 4 og 5, og § 28, stk. 2, indsættelse af § 29 a, ændrede affattelser af § 30, stk. 1, § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 5, og § 40 a, stk. 1, nr. 2, ophævelse af § 48, stk. 2-4, samt indsættelse af §§ 48 a-e og §§ 58 b-e.
- 7) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrører en ændret affattelse af § 62.
- 8) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- 9) § 1, nr. 2-5, og § 2 i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrører en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2 (ophævet ved lov nr. 1037 af 23. december 1998) og § 19, stk. 2 (ophævet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998). Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- 10) Lov nr. 464 af 30. juni 1993 vedrører hjælp til frivillig repatriering, herunder indsættelse af § 17 a i udlændingeloven.
- 11) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrører en ændret affattelse af § 53.
- 12) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995.
- 13) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Bestemmelsen blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 a, jf. note 6.
- 14) § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. Bestemmelserne blev ophævet i forbindelse med indsættelsen af § 48 e, jf. note 6.
- 15) § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- 16) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- 17) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrører en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.

- 18) Revisionsbestemmelsen i § 4 i lov nr. 382 af 14. juni 1995 er ophævet ved § 4 i lov nr. 140 af 17. marts 1999.
- 19) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- 20) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- 21) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrører en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. (nu § 42 a, stk. 4, 1. pkt.), og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt. (nu § 42 a, stk. 4, 2. pkt.).
- 22) § 32, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand vedrører ophævelse af § 33, stk. 5, 1. pkt., og indsættelse af § 58 a.
- 23) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 24 ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001 sat i kraft den 25. marts 2001.
- 24) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5, og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrører en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 6. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- 25) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- 26) § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 11, stk. 2, og § 19, stk. 2, indsættelse af § 11, stk. 2-8, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., samt en ændret affattelse af § 27, stk. 1. § 2, nr. 2, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører en ændret affattelse af § 1, nr. 11, i lov nr. 410 af 10. juni 1997, jf. note 23.
- 27) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 19, stk. 2.
- 28) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrører ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1 (nu § 42 a, stk. 8, nr. 1).
- 29) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- 30) Lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev bekendtgjort i Lovtidende den 8. juni 2001.

Bilag 4

Bekendtgørelse nr. 717 af 31. august 1995 om forretningsordenen for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsordenen for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 8, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 562 af 30. juni 1995, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Kapitel 1

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af indenrigsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. i øvrigt udlændingelovens § 53, stk. 2 og 7. Formanden og næstformændene drøfter løbende spørgsmål af betydning for nævnssarbejdet.

Stk. 2. De almindelige retningslinier for Flygtningenævnets arbejde drøftes i nævnets koordinationsudvalg, jf. kapitel 2.

Stk. 3. Flygtningenævnet bistås af et sekretariat, jf. kapitel 3.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker foruden formanden eller en af næstformændene 4 medlemmer, hvoraf 1 medlem udpeges af indenrigsministeren, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, 1 medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet og 1 medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 53, stk. 2. Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 53, stk. 4-5, og § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 14.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændinge, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direktoratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57, stk. 1.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger med sekretariatets bistand nævnets arbejde og fastlægger mødedagene.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Kapitel 2

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 6. Nævnets koordinationsudvalg sammensættes som nævnt i udlændingelovens § 53, stk. 2, og består så vidt muligt af faste medlemmer.

§ 7. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål:

1. om mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2. om besvarelse af høringer om ny lovgivning samt af henvendelser til nævnet fra Folketingets Ombudsmand med relation til beslutninger, truffet af koordinationsudvalget,
3. om fastlæggelse af retningslinier for advokatbeskikkelse,
4. om behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5. om behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6. om opfølgning på Direktoratet for Udlændinges indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b.

§ 8. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum. Møder afholdes på formandens initiativ eller efter begæring af et andet medlem af koordinationsudvalget.

Kapitel 3

Flygtningenævnets sekretariat

§ 9. Indenrigsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet.

§ 10. Sekretariatet udarbejder med passende mellemrum informationsbreve til nævnets medlemmer, organisationer, advokater og myndigheder, som arbejder med asylsager, med henblik på orientering om sager og problemstillinger, der er af aktuell betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 11. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af nævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 12. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Kapitel 4

Sagens forberedelse

§ 13. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlændinge har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 14. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til nævnets formand, om sagerne skal behandles på mundtligt eller skriftligt nævnsmøde eller skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

§ 15. Sekretariatet sørger for advokatbeskikkelse i de sager, hvor det af nævnet er fundet fornødent, og berammer sagerne til nævnsmøde.

Stk. 2. Sekretariatet giver asylansøgeren mulighed for inden for 10 dage efter modtagelsen af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse.

Stk. 3. Nævnet kan nægte at beskikke den advokat, asylansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Ønsker asylansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 16. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for nævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive asylansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens behandling på et mundtligt nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg, jf. § 33.

§ 17. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. Sekretariatet berammer sager fra samme landegruppe til samme mundtlige nævnsmøde, medmindre det strider mod sagernes fremme.

Kapitel 5

Sagens afgørelse

§ 18. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 19. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge lejlighed til at give møde i sagen. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet forudsættes bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat eller Direktoratet for Udlændinges repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 20. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 21. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har asylansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at asylansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet, mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at asylansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at asylansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer asylansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden asylansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 22. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt asylansøgeren er behørigt indkaldt eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Har asylansøgeren ikke modtaget indkaldelsen, og er asylansøgeren ikke på anden måde blevet bekendt hermed, indkaldes asylansøgeren på ny, såfremt dette er muligt. I modsat fald udsættes sagen.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at asylansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til asylansøgerens kundskab, genoptages sagen.

§ 23. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Direktoratet for Udlændinge.

§ 24. Under nævnets behandling af en sag kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Direktoratet for Udlændinges behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse, kan formanden eller det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under direktoratets eller nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 25. Nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende asylansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 26. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt.

§ 27. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse, som er truffet på et mundtligt møde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til asylansøgeren, til dennes advokat og til Direktoratet for Udlændinges repræsentant. Hvis asylansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke asylansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen i skriftlig form direkte til asylansøgeren.

Stk. 3. En afgørelse om stadfæstelse af Direktoratet for Udlændinges afgørelse udfærdiges i tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt hvor sagen er behandlet skriftligt, snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til politiet, med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til asylansøgeren, til Direktoratet for Udlændinge, og, såfremt asylansøgeren har været bistået af en advokat, tillige til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger asylansøgeren at udrejse af landet, sendes i skriftlig form til asylansøgeren eller, såfremt denne har været bistået af en advokat, til advokaten samt til Direktoratet for Udlændinge.

§ 28. Udsættes behandlingen af en sag, eller skal det enkelte nævn træffe afgørelse i et genoptagelsesspørgsmål, træffer nævnet i almindelighed afgørelse ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 7 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen og efter forelæggelse for nævnets formand ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til Indenrigsministeriet.

§ 29. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesbegæringen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. I andre tilfælde, herunder i tilfælde hvor en sag genoptages, tager det nævn, der har afgjort sagen, stilling ved skriftlig votering, jf. § 28. Formanden for det enkelte nævn kan bestemme, at nævnet tager stilling under et møde ved mundtlig votering.

§ 30. Anmoder Folketingets Ombudsmand om en udtalelse i en konkret sag, udarbejder det enkelte nævns formand udkast til udtalelse på det pågældende nævns vegne. Udtalelsen underskrives af formanden for Flygtningenævnet.

Stk. 2. Er det ikke ved indbringelsen for ombudsmanden anført nye oplysninger, eller er indbringelsen i øvrigt grundløs, afgiver formanden for Flygtningenævnet udtalelse på det enkelte nævns vegne.

§ 31. Har et medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af sagen, forfald, kan Indenrigsministeriet i særlige tilfælde udpege eller beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8.

Stk. 2. Sekretariatet afgiver efter forelæggelse for nævnets formand indstilling til Indenrigsministeriet om udpegning eller beskikkelse af et andet medlem. Der tages navnlig hensyn til, om retssikkerhedsmæssige hensyn er til hinder herfor. Sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Kapitel 6

Forskellige bestemmelser

§ 32. Formandskabet afgiver beretning om nævnets virksomhed til indenrigsministeren. Beretningen offentliggøres.

§ 33. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat i sager, der har været behandlet af nævnet.

§ 34. Bekendtgørelsen træder i kraft den 15. september 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Stk. 3. § 24 finder anvendelse i sager, hvor asylansøgeren har indgivet ansøgning om asyl efter den 31. august 1995, jf. § 3 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven.

Indenrigsministeriet, den 31. august 1995

Birte Weiss

/Claes Nilas

[Top/Bund](#)

Version 1.0 Juli 2002 • © Flygtningenævnet. Udgivet af Flygtningenævnet, <http://www.fln.dk>
Elektronisk publikation fremstillet efter Statens standard for elektronisk publicering